

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

$$\frac{|N2|}{|Z0|} = \left(\frac{1}{a} + \frac{1}{d}\right) : \left(\frac{1}{b} + \frac{1}{c}\right) = \frac{(a+d)/c}{(b+c)/d}$$

ORPPERSEPHONE

MODELLİĞE
İLK ADIM

$Z \in [AM] \Rightarrow T \in [AN]$

HOLLY SMALE

ROMAN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi | <https://fantasy.org>
Çeviren: Birgül Kasap

HOLLY SMALE

MODELLİĞE
İLK ADIM

$$1A + xP + yQ = (1 + x + y)M$$

$$\left(\frac{1}{c} + \frac{1}{d}\right)^p$$

Adım Harriet Manners ve ben bir geek'im. Ben bunun oldukça iyi bir sıfat olduğunu düşünsem de, okul çantamın üstüne kocaman harflerle 'Geek' yazan arkadaşlarım aynı fikirde değil gibi. Tamam, biraz asosyal olduğumun ve gereğinden fazla şey bildiğimin farkındayım fakat bu dışlanmam gerektiği anlamına gelmez.

Ama modellik ajansından gelen teklif belki de bu durumu tersine çevirmek için bir şans olabilir. Belki de kozamdan sıyrılıp güzel bir kelebeğe dönüşebilirim. Ya da kahverengi bir güveye...

Peki bu dönüşümü, hayali modellik yapmak olan en yakın arkadaşımı kırmadan ve süper yakışıklı manken Nick'e rezil olmadan nasıl yapacağım?

$$P = \frac{1A + 2F + 1C + 10F}{19} = \frac{(1A + 1C) + (2 + 1)}{19} = \frac{2A + 1}{19}$$

1A/1F = 2

11+

/eksikparca1

/Eksik_Parca

www.eksikparca.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ISBN-978-605-84924-0-0

9 786058 492400

www.ucuzlukvadisi.com

19t

Güzel yüzlü utangaç,
Entel dantel, bilimsel,
Esprili, her şeyi bilen,
Kaçık kız

Eksik Parça Yayınları

Geek Kız: Modellİge İlk Adım

Holly Smale

HarperCollinsPublishers tarafından aşağıdaki isim ile İngilizce basılmıştır:

GEEK GIRL

Text copyright © Holly Smale 2013

Çeviri © Eksik Parça Yayınları 2014

HarperCollinsPublishers Ltd. lisansı altında çevrilmiştir.

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

İngilizce'den Çeviren: **Birgöl Kasap**

Editör: **Burcu Karatepe**

Redaktör: **Ayhan Hınçal**

Kapak Tasarımı: **İrem Demirezer - Mineral**

Sayfa Tasarımı: **Mineral Görsel İletişim Hizmetleri**

www.mineraltasarim.com | Tel: 0212 2893010 (pbx)

Baskı ve Cilt: **Sonsuz Matbaa Kağ. Müc. Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 291 Topkapı / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 | Fax: 0212 674 85 29 | sonsuzbasim@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 15694

MATBAA SERTİFİKA NO: 28487

Baskı: Eylül 2014

978-605-84924-0-0

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**

Gölbahar Mah. Elif Sok. No:4/A Mecidiyeköy / İstanbul

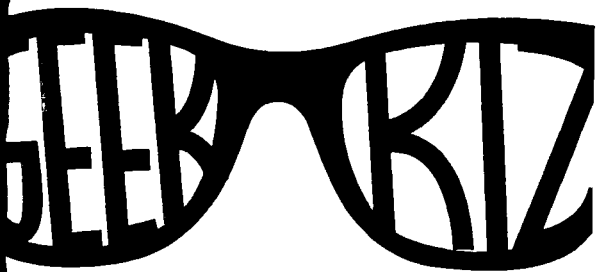
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

<http://ikiayayincilik.com.tr/>

<https://www.facebook.com/eksikparca1>

https://twitter.com/Eksik_Parca

www.eksikparca.com

MODELLİĞE
İLK ADIM

HOLLY SMALE

Çevirmen: Birgül Kasap

Ücretsiz PDF Kitap

- <https://rantey.org>

Favori geek'im, büyükbabama...

/geek/

- » (isim) **1.** Moda ve sosyallik açısından yetersiz kişi.
2. Bir konuya aşırı ilgi duyan. **3.** 'Geek' kelimesinin anlamına sözlükten bakma ihtiyacı duyan kişi.
-KÖKEN İngilizcede 'aptal' anlamına gelen geck.

Adım Harriet Manners ve ben bir geek'im¹.

Evet, bir geek olduğumu biliyorum çünkü daha biraz önce, bu kelimenin anlamına *Oxford İngilizce Sözlük*'te baktım. Kendimde gözlemlediğim tüm belirtilerin yanına küçük birer işaret koydum. Aslına bakarsanız, tüm belirtiler bende var gibi.

Gerçekten dürüst olmam gerekirse, bu benim için hiç de büyük bir sürpriz olmadı. Komodinimin üzerinde her zaman bir *Oxford İngilizce Sözlük* bulunduruyor olmam bunun bir göstergesi olmalıydı zaten. Sözlükteki ilginç yerlerin altını düzgün bir şekilde çizebileyim diye sözlüğün hemen yanında da Doğa Tarihi Müzesi'nden alınmış bir kurşunkalem ve cetvel olması da başka bir göstergeymiş aslında.

Aa, bir de, okul çantamın dış cebinin üzerine kırmızı tüken-

¹ ç.n. İngilizcedeki "geek" kelimesinin tam bir Türkçe karşılığı yoktur. "Gik" şeklinde telaffuz edilen bu kelime, özellikle gençler arasında, az bilinen ya da oldukça spesifik bilgi alanlarına kimi zaman saplantılı biçimde hayran olan kişiler için kullanılmaktadır. "Geek"lerin çok zeki ve asosyal oldukları kanısı yaygın olsa da, her "geek" illâ ki çok zeki ve/veya asosyal olmayabilir.

mez kalemle GEEK yazılmış olması var tabii. Bu, dün yazılmış.

Bu kadar düzgün olmamasının dışında, şöyle görünüyor:

GEEK

Elbette bunu ben yazmadım. Kendi okul çantama böyle bir şey yapmam saçma olurdu zaten. Kendi malıma zarar vermek *isteseydim*, gerçekten iyi bir kitaptan etkileyici bir satırı ya da çok insanın bilmediği ilginç bir bilgiyi yazmayı tercih ederdim. Hem de bunu kesinlikle kırmızıyla yazmazdım. Siyahla yazardım ya da maviyle, belki de yeşille. İnsan gözünün algılayabildiği en uzun ışık dalga boyuna *sahip* renk olsa da, kırmızıyı pek sevmem.

Açık konuşmam gerekirse, çantamın üzerine bunu *kimin* yazdığını -bazı şüphelerim olmasına rağmen- aslında bilmiyorum; ama size, bunu yazan kişinin el yazısının neredeyse okunaksız olduğunu söyleyebilirim. Belli ki bu kişi, geçen hafta İngilizce dersimizde el yazısının çok önemli bir 'Benlik İfadesi' olduğu anlatılırken dersi dinlememiş. Bu, oldukça işime geliyor aslında: Çünkü el yazısı düzgün olsaydı, benzer tonda bir kalem bulduğum anda, *G* ve *E*'nin arasına bir *R* sıkıştırıp²; bu, aslında Antik Çağ'a ya da feta peynirine olan ilgime bir göndermeymiş gibi yapabilirdim.

Doğrusu çedar peyniri tercih ederim; ama bunu kimse'nin bilmesine gerek yok.

² ç.n. İngilizcedeki "Greek" kelimesi, Türkçede "Yunan; Yunanistanlı; Yunanca" anlamlarına gelmektedir.

Her neyse, konumuza dönelim: Okul çantam, isimsiz vandal ve *Oxford İngilizce Sözlük* birbiriyle aynı fikirdeymiş gibi görüldüğüne göre, ben de ancak gerçekten bir geek olduğum sonucuna varabilirim.

Örneğin; 'geek' kelimesinin eskiden, sahne şovlarının bir parçası olarak canlı bir tavuğun, yılanın ya da yarasanın başını ısırarak kopartan karnaval sanatçıları için betimlemek için kullanıldığını biliyor muydunuz?

Evet, böyle bir şeyi ancak bir geek bilir.

Sanırım ironi dedikleri şey tam da bu.

2

Artık kim olduğumu bildiğinize göre, nerede ve ne yapmakta olduğumu da bilmek istersiniz, değil mi? Kişi, olay ve mekân. İşte, bir hikâye bunlardan oluşur. Bunu, *Bir Hikâyeyi Oluşturan Şeyler* adlı bir kitapta okumuştum. Bu kitap, şu an anlatacak bir hikâyesi olmayan, ama olduğunda bunu tam olarak nasıl anlatacağını bilen biri tarafından yazılmış.

Başlayalım öyleyse.

Aylardan aralıktayız; -yaklaşık on dört kat örtünün altına büzüşmüş bir şekilde- yatakta yatıyorum ve şu anda ısınmaya çalışmaktan başka hiçbir şey yapmıyorum.

Aslına bakarsanız, sizi ya da herhangi başka birini kaygılandırmak istemem ama sanırım gerçekten çok hastayım. Ellerim soğuk ve terli, midem bulanıyor ve on dakika öncesine göre *belirgin bir şekilde* daha solgunum. Ayrıca, yüzümde bir çeşit şey gibi, hımmmm, *kurdeşen* olarak tanımlanabilecek bir şey var. Küçük kırmızı noktacıklar, yanaklarıma ve alnıma tamamen gelişigüzel bir şekilde dağılmış ve *hiç* de simetrik değiller. Çenemde kocaman bir tane var. Bir tane de sol ku-

lağımın tam yanında.

El aynası olarak kullandığım CD'nin arkasına bir kez daha bakıyor ve olabildiğince yüksek bir sesle inliyorum. Hiç şüphe yok ki çok hastayım. Bu tehlikeli enfeksiyonu diğer, muhtemelen daha dirençsiz, bağışıklık sistemlerine bulaştırmayı göze almak hata olur. Bu hastalıkla tek başıma mücadele etmek zorundayım.

Tüm gün boyunca ve hiçbir yere gitmeden.

Burnumu çekerek, yorganımın altında birazcık kıpırdanıp karşı duvarda asılı duran saatime bakıyorum. (Çok zekice. Sanki bulundukları yere yeni düşmüşler gibi, tüm sayıların sadece alt tarafı boyanmış. Ancak bu, acelem olduğunda saatin kaç olduğunu bir nevi tahmin etmem gerektiği anlamına geliyor.)

Sonra gözlerimi kapıyor ve içimden sayıyorum:

10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2...

Tam bu anda, her zamanki gibi tam zamanında, kapı açılıyor ve odada bir kıyamet kopuyor. Odanın her bir yanını saç, el çantası, palto ve kollar kaplıyor. Sanki bir kız etrafa saçılmış gibi. Bir çeşit kız bombası yani.

İşte o anda, tam da zamanında gerçekleşmiş bir sihir gibi, Nat karşımda.

Bilin diye söylüyorum Nat, benim en iyi arkadaşımdır ve o kadar benzer düşünürüz ki sanki doğumda iki parçaya ayrılmış tek bir beynimiz ya da doğumdan kısa bir süre sonra birleştirilmiş iki beynimiz (belki de bu daha olası) var gibi.

Oysa tanıştığımızda her ikimiz de beş yaşındaydık. *Me-cazi olarak* konuşuyor olduğum açık olsa gerek. Yoksa her ikimiz de ölü olurduk.

Söylemeye çalıştığım şey şu; yakınızdır, uyum içindeyizdir, tıpa tıp aynıyızdır. Mükemmel bir bilinç akışı³ gibiyizdir, aramızda tek bir zıtlık bile yoktur.

Mükemmel, tam bir sinerji içinde hareket ederiz. Deniz Dünyası'ndaki tam aynı anda sıçrayıp topu birbirlerine atan iki yunus gibi.

Her neyse, Nat içeriye doğru bir adım atıyor, bana bakıyor ve sonra ellerini beline koyuyor.

Örtülerin altından, "Günaydın," diye kurbağa gibi bir ses çıkarıyorum ve sonra şiddetli bir şekilde öksürmeye başlıyorum. İnsan öksürüğünün hızı kabaca 100 km/h'dir. Kendiminkiyle övünmek istemem ama benim öksürüğümün hızı en az 108 km/h'yi ya da 116 km/h'yi bulur. Gerçekten kötü bir öksürüktür yani.

"Aklından bile geçirme," diye çıkışıyor Nat.

Öksürmeyi kesiyorum ve gözlerimi olabildiğince kocaman açarak en şaşkın halimle ona bakıyorum. "Hı?" diyorum masumca. Sonra, tekrar öksürmeye başlıyorum.

"Çok ciddiym. Bunu aklından geçirmeyi bile aklından geçirme."

3 ç.n. 'Stream of consciousness' (İng.), işlevsel Psikoloji'nin öncüsü William James'in (1842-1910); bilincin kesintisiz, dinamik bir düşünceler, duygular, anılar, imajlar akışından oluştuğu görüşünü ifade etmek için kullandığı terimdir.

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. Ateş, beynime vurmuş olmalı.

Gözlerimi kapatıp elimi alnıma koyarken "Nat," diyorum dermansızca. Sanırım oldukça ciddi bir hastalığa yakalandım. Eski halimden eser yok artık, kuruyup kaldım. "Kötü bir haberim var." Ardından tek gözümü açıp odaya şöyle bir göz atıyorum. Nat'ın elleri hâlâ belinde.

"Dur, tahmin edeyim," diyor kuru bir sesle. "Hastasın."

Hafifçe ama cesur bir şekilde gülümsüyorum. Aynı, *Aşk ve Gurur*'da, Jane'in çok kötü üşütüp yataklara düşse de büyük bir dirençle Lizzy'ye gülümsediği gibi. "Beni çok iyi tanıyorsun," diyorum sevgi dolu bir sesle. "Sanki tek bir beynimiz var gibi, Nat."

"Eğer seni ayaklarından sürüyerek o yataktan çıkarmayacağımı sanıyorsan, çok yanılıyorsun."

Nat bana doğru birkaç adım atıyor. "Ayrıca, rujumu geri istiyorum," diye ekliyor.

Hafifçe öksürerek boğazımı temizliyorum. "Rujunu mu?"

"Tüm suratına benek yapmak için kullandığın rujumu."

Ağzımı açıyorum, ama sonra geri kapatıyorum. "Onlar ruj değil," diyorum kısık bir sesle. "Tehlikeli bir enfeksiyon bu."

"O zaman, şu senin tehlikeli enfeksiyonun pırıl pırıl parlıyor, Harriet ve ne tesadüftür ki tam da yeni ayakkabılarımın

rengine uyuyor.”

Sadece gözlerim ortada kalana kadar yatağın içine doğru iyice kayıyorum. “Bugünlerde enfeksiyonlar ilerlemiş durumda,” diyorum olabildiğince büyük bir ciddiyetle. “Bazen de ışığı yansıtıyorlar.”

“Bu enfeksiyonların altın renkli simleri de mi var?”

Nat’e meydan okurcasına çenemi yukarı doğru kaldırıyorum ve “Bazen,” diyorum.

Nat burun kıvrarak kötü kötü bakıyor bana. “Peki! Yüzün de talk pudrası üretiyor, öyle mi?”

Hemen burnumu çekiyorum. Of, ayvayı yedim. “Hasta insanları kuru tutmak önemlidir,” diyorum olabildiğince havalı bir şekilde. “Nem, bakterilerin üremesine neden olabilir.”

Nat, yine iç geçiriyor. “Çık yataktan, Harriet!”

“Ama...”

“Çık şu yataktan!”

“Nat, ben...”

“Çık, hemen!”

Panikle gözlerimi yorgana doğru kaydırıyorum. “Ama giyinik değilim, pijamalıyım.” Ümitsizce, son bir kez daha şansımı deniyorum. “Nat,” diyorum tavrımı değiştirip en ciddi, en etkili ses tonumu kullanarak. “Anlamıyorsun. Eğer yanıyorsan, kendini nasıl hissedeceksin? Kendine nasıl *katlanacaksın*? Ölmek üzere olabilirim.”

“Aslında haklısın,” diyerek onaylıyor beni Nat, bana

doğru iki adım daha atarken. "Ölmek üzeresin. Çünkü seni gerçekten öldürmeme sadece birkaç saniye kaldı, Harriet Manners ve eğer böyle bir şey olursa, kendimle gayet barışık yaşayacağım. Hemen çık şu yataktan, seni küçük sahtekâr."

"Hastayım."

"Değilsin!"

"Ölüyorum."

"Hayır! Ölmüyorsun."

Ben daha kendimi koruyamadan, Nat aniden üzerime doğru bir hamle yapıyor ve üstümden örtüyü çekip alıyor.

Sonra, uzun bir sessizlik oluyor.

"Ah *Harriet*..." diyor sonunda Nat, üzgün ama aynı zamanda zafer kazanmış bir sesle; ama ona söyleyebilecek çok da bir şeyim yok aslında.

Çünkü ayakkabılarım da dâhil olmak üzere tamamen giyinik bir halde yatakta yatıyorum. Bir elimde talk pudrası, diğerinde de parlak kırmızı bir ruj var.

3

Tamam, birazcık yalan söyledim.

İki kez söyledim aslında. Sadece, her açıdan bana çok benzeyen bir insanla yakın bir ilişki kurabileceğimi göstererek sizi etkilemek istedim. Çünkü bu, benim daha normal ve popüler görünmemi sağlayacaktı. Hem aslında, birazcık da olsa, *Oxford İngilizce Sözlüğü*'mü ve okul çantamı ciddiye almamama yardımcı olacaktı.

Evet, size daha önce anlattıklarımın bir kısmı doğru değil.

Nat'le aramda hiç de öyle mükemmel bir uyum yok. Yakın olduğumuz, tüm zamanımızı birlikte geçirdiğimiz ve birbirimize hayran olduğumuz doğru. Fakat artık neredeyse yetişkin birer insan olduğumuzdan, ilgi duyduğumuz, hayran olduğumuz şeyler konusunda minicik farklılıklar yaşadığımız *anlar* oluyor.

Ya da, çokça *anlar* işte...

Ama bu, bizim ayınlamaz bir ikili olmamızı engellemiyor. Bir-birimizin en iyi arkadaşınız, çünkü sık sık birbirimizi çok güldürürüz. Hatta bir keresinde, Nat'i o kadar güldürdüm ki burnundan

portakal suyu geldi ve annesinin beyaz halısı lekелendi. Tabii, hemen gülmeyi kestik. Birbirimizin en iyi arkadaşıyız, çünkü Nat'ın altı yaşındayken dans salonuna işini yaptığı günü hatırlıyorum ve hâlâ gardırobumun iç tarafına yapıştırılmış bir dinozor posterini olduğunu bilen, dünyadaki tek insan Nat.

Ama son birkaç yılda, isteklerimizin ve arzularımızın birazcık da olsa atıştığı *önemsiz* anlar elbette oldu.

Birbirimizin en iyi arkadaşı olduğumuzdan, bu sabah hissettiğimden birazcık daha fazla hasta olduğumu söyledim ona. Sadece birazcık ama ok fazla değil.

Tamam, aslında kendimi hiç hasta hissetmiyordum. Süper hissediyordum hatta.

İşte bu nedenle, okul servisine doğru bacaklarımın izin verdiği kadar hızlı koşarken Nat bana karşı birazcık ters.

On ikinci defa ona yetişmemi beklerken "Of," diyor Nat. "Bazen sana inanamıyorum, Harriet. Sen istedin diye geçen hafta Rus Devrimi ile ilgili o *aptal* belgeseli izledim. Üstelik neredeyse dört yüz saat sürdü. En azından benimle şu Tekstil Ürünlerini Yakından ve Tüketici Gözüyle Görme Olanağı Sunan Eğitim Fırsatı'na katılabilirsin."

"*Alışveriş*," diye ofluyorum. Oflarken enem ayrılmasın diye yanaklarımı tutarken. "Buna *alışveriş* denir."

"Ama broşürde öyle yazmıyor. Zaten, bu bir okul gezisi, *eğitimsel* bir yanı vardır mutlaka."

"Hayır," diyorum nefes nefese. "Yok." Nat, ona yetiş-

bileyim diye tekrar duraksıyor. "Bildiğin alışveriş," diyorum.

Bu konu da -doğrusu- haklıyım. Birmingham'daki *Canlı Moda Şovu*'na gideceğiz. Alışveriş yerine böyle diyorlar -muhtemelen- çünkü size kıyafetleri gösteriyorlar Birmingham'da ve o kıyafetleri satın almanıza, sonra da onları evinize götürmenize izin veriyorlar.

Bildiğim kadarıyla buna *alışveriş* deniyor.

"Eğlenceli olacak," diyor Nat birkaç metre önümden giderken. "Orada her şey var Harriet, bir insanın isteyebileceği her şey."

"Gerçekten mi?" diyorum en alaycı sesimle, çok hızlı koştuğumdan nefesimin kesilmekte olduğu gerçeğini düşünürken. "Triceratops⁴ kafatasları var mı?"

"...Hayır."

"İlk uçağın gerçek boyutlu bir maketi var mı?"

"...Muhtemelen yok."

"Peki, John Donne'un⁵ elyazması bir eseri ve o elyazmasına dokunabilmen için verdikleri küçük beyaz eldivenler var mı?"

"John Done, ne?" diyor Nat küçük bir homurtuyla ve sonra biraz düşünüyor. "Sanırım böyle bir şey olası değil," diyor.

"Demek ki istediğim her şey yokmuş, değil mi?"

Otobüse vardık işte ama anlayamıyorum. İkimiz de aynı mesafeyi koştuk, ikimiz de aynı enerjiyi harcadık. Ben Nat'ten daha *ufak tefeğim*. Dolayısıyla, (ortalama olarak) aynı hızda ko-

4 ç.n. 68-65 milyon yıl kadar önce Kuzey Amerika'da yaşamış otobur bir dinazor türü.

5 ç.n. İngiliz şair ve vaiz (1572-1631).

şarken taşımam gereken daha az bir kütle var. İkimiz de tam aynı sayıda Beden Eğitimi dersi aldık. Ama yine de -fizik kurallarına rağmen- ben burnumdan soluyorum ve morardım; Nat ise sadece birazcık kızardı ve hâlâ normal nefes alıp verebiliyor.

Fen bazen hiç mantıklı değil.

Nat panikle otobüsün kapısına vurmaya başlıyor. Gerçekten oldukça geç kaldık -muhteşem oyunculuk becerilerim yüzünden- ve otobüs neredeyse bizsiz hareket etmek üzereymiş. "Harriet," diye tersleniyor Nat, kapılar öpüşüyorlarmış gibi sesler çıkarmaya başlayınca bana bakmak için dönerken. "Çar 2. Nicholas, 1917'de Lenin tarafından devrilmiştir."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum. "Evet," diyorum. "Öyle."

"Sence bunu bilmek istiyor muyum? Hayır. Kesinlikle hayır. Bundan sınavda bile sorumlu değiliz. Bunu öğrenmeme asla gerek yoktu. Dolayısıyla, şimdi de sıra sende. Benimle gelip birkaç çift alev desenli ayakkabı alacaksın ve hoşuna gitmiş gibi ah-oh sesleri çıkaracaksın benim için. Çünkü Jo karides yedi, karidese alerjisi var ve rahatsızlandı. Benimle gelemiyor ve bir otobüste yedi saat tek başıma oturmayacağım. Tamam mı?"

Nat derin bir nefes alıyor ve ben utanarak ellerime bakıyorum. Çok haklı. Ben, bencil bir insanım.

Aynı zamanda çok da parlak biriyim. Ellerimin her yanından da altın yaldızlar var.

"Tamam," diyorum kısık bir sesle. "Özür dilerim, Nat."

"Affedildin." Sonunda otobüsün kapıları açılıyor. "Şimdi bin şu otobüse ve sadece bir güncük modaya azıcık, birazcık ilgin varmış gibi davran, tamam mı?"

"Tamam," diyorum sesim gitgide kısılırken.

Çünkü -oldu da bunu şimdiye kadar anlamadıysanız- Nat'le beni gerçekten ayıran o önemli şey şu, Ben modaya hiç ilgi duymuyorum.

4

Neyse, biz otobüse binmeden önce, beni biraz daha tanımak isteyebilirsiniz.

İstemeyebilirsiniz de tabii. “Kısa kes şunu, Harriet; tüm günümü sana ayıramam,” diye geçiriyor olabilirsiniz aklınızdan, zaten Annabel de hep böyle der. Anlayabildiğim kadarıyla, yetişkinlerin çok nadiren bütün bir günleri boş oluyor.

Ama eğer -benim gibi- kahvaltı sofrasında kahvaltılık gevrek kutularını, banyoda şampuan şişelerini ve hangi otobüse bineceğinizi bildiğiniz halde otobüs tarifelerini okuyorsanız, işte benim hakkımda birkaç bilgi daha:

1. Annem öldü. İnsanlar bunu duyunca genellikle kendilerini zor durumda hissedip gökyüzünün nasıl da yağmur yağacakmış gibi görüldüğünden bahsetmeye başlarlar. Ama annem ben daha üç günlükken öldüğünden; onu özlemek, bir kitaptaki bir karakteri sevmek gibi bir şeydir birazda. Asla tamamen gerçekmiş hissi yaratmaz.

2. Üvey bir annem var: Annabel, şimdiye kadar tanıdığım tek anne o aslında. Babamla, ben yedi yaşımıdayken tanıştılar. Yaşiyor ve avukatlık yapıyor. (Bu iki noktayı da belirtmek zorundayım, çünkü annemle babamın bu iki konuda ne kadar çok tartıştıklarına *inanamazsınız*. "Yaşıyorum ben," diye bağırır Annabel. "Sen bir *avukatsın*," diye babam da ona geri bağırır. "Kimi kandırıyorsun?")
 3. Babam reklamcılık ile uğraşır. "*Reklam* işinde değilsin," diye daima belirtir Annabel, akşam yemeğine misafirleri olduğunda: "Sen bir aktör değilsin, Richard." "Onları ben *yazıyorum*," diye kızgınlıkla yanıtlar onu babam. "Anlayasın diye söylüyorum, reklamcılık işindeyim." "*Aktörleri* bir tarafa bırakırsak," diye fısıldar Annabel, babam bir şişe bira daha almak için ayaklarını yere vura vura mutfağa doğru giderken.
 4. Annemle babam, misafir ağırladıkları akşam yemeklerine benim de katılmama müsaade ederler. Tek çocuğum. Bu onların bana, -şükürler olsun ki- arabanın arka koltuğunda kimseyle asla ağız dalaşına giremeyeceğim bir hayatın alınma yazılı olduğunu unutturmaya çalışma yollarıdır.
 5. Nat, sadece en iyi arkadaşım değildir. Buna pek de gerek olmadığını ona söylediğim halde, bu unvanı kendine verdi. Ayrıca tek arkadaşımdır da. Başka arkadaş
- Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

daşımın olmama nedeni, insanların yaptıkları dil bilgisi hatalarını düzeltme ve ilgilenmedikleri gerçekleri onlara söyleme eğilimim olabilir.

6. Bir de her şeyi listelerim. şimdi yaptığım gibi.
7. Nat'le ben on yıl önce tanıştık. O zaman beş yaşındaydık. Yani, şimdi ikimiz de on beş yaşındayız. Bunu kendi kendinize hesaplamış olabileceğinizi biliyorum, ama sırf ben seviyorum diye herkesin akıldan hesap yapmayı sevdiğini varsayamam.
8. Nat güzeldir. Biz küçükken b   kler, sanki Nat onları duymuyormuş ve can yakmaya başlamak için en doğru zamanın ne olduğuna karar vermeye  alışmıyormuş gibi, ellerini çenelerinin altına koyup " ok canlar yakacak bu kız,  ooook," derlerdi.
9. Ben güzel değilimdir. Benim kalpler üzerindeki etkim, dünyanın öbür ucunda olan bir depremin etkisine benzer. Eğer şanslıysam, bir çay fincanının tabağında tıngırdaması gibi küçük bir şey olabilir. Bu bile benim için sürpriz olur ve ardından herkes günlerce bunu konuşur.

Evet, benim hakkımda şimdilik tüm bilmeniz gereken bu kadar. İyice kızarmamış kenarı kalmasın diye sadece üçgen kesilmiş kızarmış ekmek yediğim ve en sevdiğim kitabın *B -*

yük Umutlar'ın⁶ ilk yarısı ile *Uğultulu Tepeler*'in⁷ son yarısı olduğu gibi diğer bilgileri muhtemelen zamanla öğreneceksiniz zaten ama bunları şimdilik bilmenize gerek yok.

Aslında, bunları öğrenmenize belki de hiç gerek olmayacak. Babamın bana aldığı son kitabın ön kapağında bir silah resmi vardı.

Her neyse, laf arasında daha önce değinmiş olabilirim ama beni tanımlayan son bilgi şu:

10. Modadan hoşlanmam.

Asla hoşlanmadım ve hiçbir zaman da hoşlanacağımı sanmıyorum.

Yaklaşık on yaşıma kadar paçayı kurtardım. On yaşından küçükken, bir örnek olmamak diye bir şey yoktu aslında. Ya okul formalarımız olurdu üzerimizde, ya pijamalarımız ya da mayolarımız. Bir de okuldaki Kutlu Doğum gösterisi için ya melek ya da kuzu kostümü giymiş olurduk. Serbest kıyafet günlerinde, yapmamız gereken tek şey gidip bir kıyafet seçmekti kendimize.

Sonra, büyük parlak pembe bir balyoz gibi, ergenlik gelip çattı. Aniden kurallar ortaya çıktı ve bu kuralları çiğnememek *önemliydi*. Etek boyları, pantolon modelleri, göz

6 ç.n. "Great Expectations" – Charles Dickens romanı.

7 ç.n. "Wuthering Heights" – Emily Brontë romanı.

farıyla yapılan gölgeler, topuk boyları ve insanlar sizi lezbiyen olmakla suçlamasın diye ne kadar süre rimel kullanmadan idare edebileceğinizi bilmek.

Aniden dünya doğru olan şeyler ve son derece yanlış olan şeyler olmak üzere ikiye ayrıldı. Ve bunlar arasında sıkışıp kalan kişiler ne kadar uğraşsalar da aradaki farkı anlayamıyorlardı.

Siyah ayakkabıyla beyaz çorap giyenler; bacaklarındaki kılları almaktan hoşlanmayanlar; koyun kostümünü gerçekten seven ve Noel zamanı dışında bile okula o kostümle gitmeyi gizliden gizliye isteyenler.

Benim gibi insanlar.

Eğer *tutarlı* kurallar olsaydı, bunlara ayak uydurmak için elimden gelenin en iyisini yapardım. Bir çeşit pasta ya da çizgi grafik yapıp kızsam da temel kuralları bu grafiğe yerleştirdim. Ama moda böyle bir şey değil: Kaygan yaşlı bir balık. Siz onu tutmaya çalışırken elinizden kayıp başka bir yöne fırlar ve onu her tutmaya çalıştığınızda daha da şapşal görünmenize neden olur. Siz yerde balığın peşinden sürünürken, herkes size güler ve balık çoktan masanın altına bir yere fırlamıştır bile.

Yani -basitçe söylemek gerekirse- vazgeçtim.

Beynin belirli bir öğrenme kapasitesi vardır, dolayısıyla beynimde bunlara yer olmadığına karar verdim. Sinek kuşlarının yürüyemediğini ya da bir çay kaşığı nötron yıldızı tozunun milyarlarca ton geldiğini ya da mavi kuşların mavi rengi

göremediklerini bilmeyi tercih ederim.

Ancak Nat, diğer tarafı seçti, artık -Beytüllahim'in⁸ tarlalarında mutlu bir şekilde sık sık birlikte dolaşan- koyun ile meleğin artık eskisi kadar ortak yanı yoktu.

Bunun arkadaşlığımızı hiç etkilemediği açık. O hâlâ, benim elmamdan bir ısırik alırken ilk süt dişini düşüren kız ve ben hâlâ onun alınına bir akağaç tohumu yapıştırıp ona benim yeni hayvanım tekboynuz⁹ olduğunu söyleyen kızım.

Ama bazen -sadece ara sıra- aramızdaki uçurum o kadar büyüyor ki sanki birimiz kayıp bu uçurumdan aşağı düşecekmişiz gibi geliyor.

Size karşı dürüst olmalıyım...

Bugün o kişi büyük olasılıkla ben olacaktım gibime geliyor.

⁸ ç.n. Filistin özerk bölgesinde, Batı Şeria'da -Betlehem olarak da adlandırılan- bir kent. İsa'nın doğduğu yer olarak bilinir.

⁹ ç.n. "Unicorn" - Alnında tek boynuz olan at şeklindeki hayali bir hayvan.

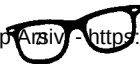
5

Bütün bunlar şu anlama geliyor. Burada olduğum için havalara uçmuyorum. Sızlanmayı bıraktım, ama şöyle diyelim, köpeğim Hugo'nun heyecanlandığında yaptığı gibi, ara sıra gaz çıkararak, kendi etrafımda fırıl fırıl dönmüyorum.

Aslında, özellikle bu tekstil ürünleri gezisine gelmek zorunda kalmayayım diye iki yıl boyunca ahşap işçiliğiyle uğraştım. Sadece bugünden kurtulabilmek için, iki yıl boyunca başparmaklarımı zımparayla kazara yaralamaya, metalin başka bir metal üzerinde çıkardığı sese tahammül etmeye katlandım. Sonra birden, Jo karides yedi ve birazcık kustu diye BAM! İşte buradayım.

Her neyse, otobüse binerken attığım ilk adım sorunsuzdu, Nat'in hemen ardından attığım tek bir adım. İkinci adımım, biraz başarısızdı. Otobüs, biz oturmadan hareket etti ve ben yana doğru savruldum: Bu sırada, hayatımda asla bir futbol topuna vurmaya başaramadığım kadar iyi bir şekilde, hoş yumuşacık yeşil bir çantaya vurdum.

"Moron," dedi Chloe dişlerinin arasından, çantasını alırken.

"Moron de-de-değilim," diye kekeledim yanaklarım kızarıırken. "Bir moronun IQ'su sadece 50 ilâ 69 arasındadır. Sanırım benimki bundan biraz daha yüksek."

İşte üçüncü adımım, her şeyin sarpa sardığı andı. Çünkü ben üçüncü adımımı atarken, şoför yolda bir ördek ailesi görüp aniden fren yaptı ve beni otobüsün arkasına doğru uçurdu. Dördüncü adımımda, yüzümü yere çarpmamı engelleyecek herhangi bir şeyi içgüdüsel olarak yakaladım. Bir koltuk başlığına, bir omuza, bir koltuk kolluğuna, bir koltuğa tutunabilirdim.

Ama birinin çıplak dizini yakalamışım.

"Iyyyy," diye bağırdı biri tiksintiyle, "Bana dokunuyor."

O -sanki beni ilk defa uyuz ediyormuş gibi gözlerini dikip bana bakmakta olan- Alexa'ydı.

6

Harriet Manners'dan Nefret Eden Kişiler:

1. Alexa Roberts

Alexa.

Can düşmanım, ezeli rakibim, hasmım, baş düşmanım. Sizden nefret eden birini nasıl tanımlamak isterseniz, o işte.

Alexa'yı, Nat'i tanıdığımdan üç gün daha fazladır tanıyorum, ama benimle ne derdi olduğunu hâlâ anlayamadım. Varabildiğim tek sonuç; bana karşı olan hislerinin aşk hakkında okuduğum bir şeye çok benziyor olduğu: Tutkulu, seçkisiz, anlaşılmaz ve kesinlikle dizginlenemez bir şey. Heathcliff'in Cathy'yi¹⁰ sevmekten kendini alıkoyamaması gibi, onun da benden nefret etmemesi elinde değil. Kader, hepsi bu.

Bu kadar abartmasa, bu oldukça hoş bir şey olabilirdi.

Ama ondan hiçbir zaman ödüm kopmadı.

Tam bir şok içinde gözlerimi dikip birkaç saniye Alexa'ya bakıyorum. Bir ağaca asılı kalmış korkmuş bir bebek may-

¹⁰ ç.n. Uğultulu Tepeler romanındaki baş karakterlerden ikisi.

mun gibi hâlâ onun çıplak bacağını tutuyorum. "Bırak," diye çıkışıyor sonunda. "Aman Tanrım."

Can havliyle ayağa kalkmaya çalışırken dizini bırakıyorum. Dünyada yaklaşık olarak 13.914.291.404 tane bacak vardır -bunların yarısından fazlası çoraplıdır ya da en azından pantolon içindedir- ve ben şimdi bula bula *bunu* mu buldum?

"Böğ," diyor yüksek sesle, "Sizce bir şey kapmış mıyımdır? Aman Tanrım, daha şimdiden başladığını hissedebiliyorum..." Koltuğuna büzülüyor. "Hayır... Işık... Canım yanıyor... Değiştiğimi hissedebiliyorum... Birden canım ödev yapmak istiyor... Çok geç!" Ve sonra elleriyle yüzünü kapatıyor; sonra ellerini yüzünden çekiyor; sonra ellerini sallıyor; göz erini şaşı yapıyor; dişlekmiş gibi dişlerini öne çıkarıyor ve bir opla taşıma aracında şimdiye kadar gördüğüm en çirkin ifadeyi takınıyor. "Hayırrrrr! Bulaştı işte! Ben... Ben... Ben bir geeeeeeeeeeeeeek'im!"

İnsanlar kıs kıs gülmeye başlıyorlar ve sanırım sol taraftan bir yerden hafif bir alkış duyuyorum. Alexa birkaç kez eğilerek selam veriyor, bana dönüp somurtuyor ve sonra hiçbir şey olmamış gibi dergisini okumaya devam ediyor.

Yanaklarım kızardı ve ellerim titriyor. Gözlerim batmaya başladı. Törenselsel bir küçük düşürülmeye karşı verilen normal tepkiler hepsi. Şunun gerçekten bilinmesini isterim: Geek olmaya aldırımıyorum. Geek *olmakta* sorun yok. Elbette et-

kileyici bir şey değil ama öyle göze batan kötü bir şey de değil. İnsanlar beni rahat bıraksa, tüm gün boyunca bir geek olabilirim.

Ama sorun şu ki, bırakmıyorlar.

Sadece birkaç metre arkamdan, "*Cidden* soruyorum," diye çıkışıyor Nat. "Çocukken boya filan mı kokladın sen, Alexa?"

Alexa gözlerini deviriyor. "Aman Tanrım, Barbie *konus-tu*. Toz ol ve gidip bebeklerinle oyna, Natalie. Bu seni hiç ilgilendirmez."

Bu sırada ben, söyleyebilecek zekice bir şey bulmaya çalışıyorum ümitsizce. İğneleyici, dokunaklı, sivri, derinden yaralayacak bir şey. Alexa'nın bana neredeyse her gün verdiği acının bir zerresi kadar ona acı verecek bir şey.

"İğrençsin," diyorum şimdiye kadar duyduğum en tiz sesle.

Tamam, sanırım. Bu, işe yarar.

Beni duymadı bile.

Sonra başımı tutabildiğim kadar dik tutup koridorun devamını düşmeden yürüyorum ve dizlerimin bağı çözülmeden Nat'in yanındaki koltuğa gömülüyorum.

Sabah daha da berbatlaşmaya aniden karar verdiğinde, ben yerime oturalı daha üç saniye olmuştu. Henüz bulmacamı bile açamamıştım. İşte her şey böyle çabucak oluyor.

"Harriet!" diyor neşeli bir ses ve önündeki koltuğun arkasında aniden hafif solgun bir yüz beliriyor. "Buradasın! Gerçekten, sahiden, sahiden *buradasın!*"

Sanki ben Noel Baba,o da bacasından henüz giren Noel Baba'yı görmüş altı yaşında bir çocuk.

"Evet, Toby," diyorum zoraki bir şekilde. "Buradayım." Sonra da kaşlarımı çatarak Nat'e dönüyorum.

Çünkü bu Toby Pilgrim.

Toby "koşunca dizlerim çözülüyor" Pilgrim. Toby "kendi bunsen gaz lambamı okula getiriyorum" Pilgrim. Toby "Pantolonumun paçalarına şu bisiklete binerken taktıkları klipslerden takıyorum, ama *bir bisikletim bile yok*" Pilgrim.

Nat, onun da burada olacağını bana söylemeliydi.

Sizi sürekli takip eden sapığınızın peşinden Birmingham'a gidiyor olduğunuzu fark etmek biraz utanç verici bir şey.

7

Bir teorim var aslında.

Bir kutup ayısı olduğunuzu ve kendinizi aniden bir yağmur ormanının tam ortasında bulduğunuzu hayal edin. Etrafta uçan sincaplar, maymunlar ve parlak yeşil kurbağalar var ve sizin buraya nasıl geldiğiniz ya da ne yapmanız gerektiği konusunda hiçbir fikriniz yok. Yalnızsınız, kaybolmuşsunuz, korkuyorsunuz ve son derece emin olduğunuz tek şey, orada olmamanız gerektiği.

Şimdi de, orada *başka bir* kutup ayısı bulduğunuzu hayal edin. Başka bir kutup ayısı -*herhangi bir* kutup ayısı- gördüğünüz için o kadar mutlusunuzdur ki onun ne tür bir kutup ayısı olduğunun hiçbir önemi yoktur sizin için ve o kutup ayısının peşinde dolanıp durursunuz, sırf bir maymun ya da uçan bir sincap olmadığı için. Çünkü bir yağmur ormanının ortasında sadece bir kutup ayısı olmak yeterlidir.

Aslında, Toby'nin durumu da bu. Normal insanlarla dolu bir dünyanın ortasında başka bir geek bulduğu için abuk sabuk mutluluk duyan bir geek. Kendine benzeyen başka biri

de olduğunu keşfettiği için heyecanlanan biri.

İstediyi ben değilim, sosyal statüm.

Ya da sosyal statümün olmaması denilebilir.

Tam bu noktada bir şeyi daha hemen netleştireyim. Sırf benimle aynı hamurdan diye biriyle romantik bir ilişki yaşayacak değilim. *Hayır!*

Yalnız kalmayı yeğlerim.

Ya da -bilirsiniz işte- bir papağanla karşılıksız bir aşk yaşamayı tercih ederim veya kuyruğu çizgili şu maymunlardan biriyle de olabilir.

"Harriet!" diyor Toby tekrar ve burnundan bir parça sümük akmaya başlıyor. Hemen burnunu kazağının koluna siliyor ve gözlerinin içi parlayarak bana gülümsüyor. "Geldiğine inanamıyorum!"

Nat'e kızgınca bir bakış atıyorum. Nat bana sırtıyor; göz kırıyor ve dergisini okumaya devam ediyor. Dürüst olmak gerekirse, şu anda kendimi Nat'le hiç de *uyumlu* hissetmiyorum. Aslına bakarsanız, kafasına bulmacamla vurmak geliyor içimden.

"Evet," diyorum yavaşça uzaklaşmaya çalışarak. "Aslında gelmek zorunda kaldım."

"Ama muhteşem bir şey değil mi bu?" diyor soluk soluğa, beni etkilemek için aşırı bir coşkuyla dizlerinin üzerinde

doğrulurken. Tişörtünde, **127.0.0.1 Gibisi Yok**¹¹ yazdığını fark ediyorum. "Dünyadaki tüm otobüsler içinde gelip benimkine bindin." Kısa bir süre duraklıyor. "Ne yaptığımı gördün mü? Bu, *Kazablanka* filminden bir replik ama *bar* yerine *otobüs*, *girdin* yerine de *bindin* dedim."

"Öyle yaptın, evet."

Nat hafifçe kıkırdıyor ve ben onun bacağına küçük bir çimdik atıyorum.

"Bu sabah ne öğrendim biliyor musun, Harriet? *Temel ilke* ifadesinin, bir adamın eşini döverken kullandığı cismin kendi başparmağından daha kalın olmasına yasal olarak izin verilmediği zamanlardan geldiğini öğrendim. Gerçi 143. sayfasında pizza lekesi var ama istersen bu kitabı sana ödünç verebilirim."

"Hı. Tamam. Teşekkürler." Başımla da onaylanıp Toby konuşmamızın bittiğinin farkına varsın diye bulmacamı havaya kaldırıyorum.

Anlamıyor.

Beni rahat görebilsin diye dergimi aşağıya doğru çekerken "Ve" diye devam ediyor. "En *inanılmazı* ne biliyor musun?"

"Ne?" Komik olan Toby bu şekilde davrandığında, niçin bu kadar sinir bozucu olduğumu hemen anlıyorum.

11 ç.n. "İnsanın kendi evi gibisi yok." sözüne bir göndermedir. 127.0.0.1 tüm makineler kendilerine ait ağa sahip olsunlar diye özel olarak atanmış ağdaki ana makineye verilen numaradır.

"Şey, biliyor..." Otobüs orta şeride geçiyor. Toby yutkunuyor. "musun..." diye devam ediyor ve dudaklarını yalıyor. Otobüs tekrar sağ şeride geçiyor. "Harriet..." Toby'nin yüzü birden yeşil oluyor ve hafifçe öksürerek boğazını temizliyor. "Dengesiz olduğumu düşünmeni istemem," diyor sonunda kısık bir sesle, "ama aniden kendimi kötü hissetmeye başladım. Araçlardan pek hoşlanmam, özellikle de hareket edenlerinden. Birinci sınıftayken çim biçme makinesiyle dolaştığımız günü hatırlıyor musun?"

Korkuyla Toby'ye bakıyorum ve yanımda oturan Nat sırtıma hemen kesiyor. "Yoo, hayır," diyor sıkıntılı bir sesle. "Hayır, hayır."

Nat de o günü kesinlikle hatırlıyor.

"Aslına bakarsan, Harriet," diye devam ediyor Toby dudaklarını tekrar yalarken ve yüzü daha garip bir renk alıyor. "Sanırım otobüsü durdurmamız gerek."

"Toby," diyor Nat uyarıcı bir tonda. "Burnundan nefes al ve ağzından..."

Ama çok geç. Otobüs ani bir hareket daha yapıyor ve -ağır çekimdeymişiz gibi- Toby özür diler gibi bana bakıyor ve kucağıma kusuyor.

8

Evet.

Merak edersiniz diye söylüyorum. Birinci sınıfta çim biçme makinesiyle dolaşırken de Toby'nin yaptığı şey buydu. Evet, tam olarak buydu ama bu sefer, kelimenin gerçek anlamıyla ufkunu genişletmeyi başardı ve Nat'i de batırdı.

Nat bundan hiç hoşnut değil.

Ben de hoşnut değilim tabii. İnsanların sindirim sistemlerindeki şeylerin üzerime boşalmasından zevk almıyorum. Ama Nat *gerçekten* hiç hoşnut değil bu durumdan.

Aslına bakarsanız, Nat bundan o kadar hoşnutsuz ki otobüs sonunda -iki buçuk saat sonra- Moda Şovu'nun yapılacağı Birmingham NEC'nin¹² önüne vardığında *hâlâ* Toby'ye bağırıyor. Toby de *hâlâ* her ikimize o anda kendisini gerçekten ne kadar daha iyi hissettiğini anlatıyor. Çünkü "kustuktan sonra insanın kendini iyi hissetmesi komik değil mi?"

"Buna *inanamıyorum*," diye *hâlâ* kızgınlıkla söyleniyor Nat, otoparktan ayaklarını yere vura vura çıkarken. Şu anda

¹² ç.n. "National Exhibition Centre" – Ulusal Sergi Sarayı.

her ikimizin üzerinde de beden eğitimi kıyafetleri var. Neyse ki, çocuklardan ikisinin geziden hemen sonra futbol antrenmanları varmış ve Bayan Fletcher onları -uzun uğraşlardan sonra- kıyafetlerini bu günlük bize vermeye ikna edebildi. Şu anda üzerimizde turuncu futbol tişörtü, yeşil futbol şortu ve dizimize kadar çıkan beyaz spor çorapları var.

Aslında, bu benim hoşuma gitti. Kendimi oldukça sportif hissetmemi sağlıyor.

Ama Nat hiç de memnun değil. Bunların altına kendi ayakkabılarımızı giymek zorundayız ve bu kıyafetlerin altında -benim spor ayakkabılarım oldukça normal dururken- Nat'in topuklu kırmızı ayakkabıları hiç de normal durmuyor.

"Bu sabah ne giyeceğime karar vermem ne kadar zamanımı aldı, *biliyor* musun?" diye Toby'ye bağıyor Nat ön kapıya yaklaşırken.

Sanki bu Nat'in gerçekten cevabını beklediği bir soruymuş gibi Toby buna kafa yoruyor. "Yirmi dakika?" diyor. Nat'in yüzü hafifçe patlıcan rengini alıyor. "Otuz?" Nat'in çenesi sinirden kasılmaya başlıyor. "Bir buçuk saat?"

"Gerçekten uzun bir zaman!" diye bağıyor. "Gerçekten, *gerçekten* uzun bir zaman!" Nat üzerindeki kıyafete bakıyor. "Üzerimde yepyeni bir elbise, en sevdiğim topuklularım ve *American Apparel*'den alınmış çoraplarım vardı, Toby. Onların kaç para ettiğini biliyor musun? *Prada* parfümümü de sıkıştım." Üzerindeki yeşil naylon şortu parmaklarıyla

tutuyor. "Ama Şimdi üzerimde bir oĝlanın futbol forması var ve kusmuk kokuyorum!"

Onu olabildiĝince rahatlatmak için hafifçe koluna vuruyorum.

"En azından kusmuĝum  ikolatalıydı," diyor Toby neşeli bir Şekilde. "Kahvaltıda  ikolatalı mısır gevreĝi yedim."

Nat dişlerini gıcırdatıyor.

"Her neyse," diye devam ediyor Toby kaygısızca. "Bence müthiş görünüyorsunuz. Her ikinize de çok yakıŐmıŐ, son moda süper uygun."

Nat dişlerini sıkıyor; ellerini yumruk yapıyor ve kaşlarını iyice çatıyor. Bu, gazlı bir içecek ŐiŐesini kapaĝını a madan önce  alkalamakta olan birini izlemeye benziyor. "Toby," diyor burnundan soluyarak. "Git. Hemen!"

"Tamam," diyor Toby. "Gitmemi istediĝin belirli bir yer var mı?"

"Her nereye olursa, sadece git. HEMEN!"

Kolundan tutup çekerken, "Toby," diyorum alçak sesle. Onun can g venliĝinden gerçekten korkuyorum. "Bence belki de içeri girmelisin." Nat'e bakıyorum ve "Olabildiĝince  abuk," diye ekliyorum.

"Ha!" Toby birkaç saniye düşünüyor ve sonra başıyla onaylıyor. "Haaa. Anladım. Natalie kusmuktan pek hoşlanmıyor, ha? Hayır, muhtemelen hayır. Öyleyse, ikinizle de daha sonra görüşürüz."

Sonunda -sağını solunu kollarken bana bacaklarımı göz kırpmaya çalışarak- döner kapıdan süzülüp içeri giriyor

Onun içeri girip emniyette olduğundan ve artık flat'ın onun kafasını koparıp büyük bir güvercin sürüsüne yaranlar diye veremeyeceğinden emin olunca, Nat'e dönüyorsun.

"Nat," diyorum dikkatlice. "O kadar da kötü değil. Valla, iyi kokuyoruz ve benim paltomu giyersen, kimse üzerinde ne olduğunu görmez, seninkinden daha uzun."

"Anlamıyorsun," diyor Nat ve aniden kızgınlık baş gösteriyor: Sesi perişan çıkıyor. "Anlamıyorsun işte, Harriet."

Sanırım Nat empati gücümü hafife alıyor. Ne yazık çünkü ben çok anlayışlı biriyimdir.

Empatik kişilik özelliklerine sahibim. Patetik değil.

"Elbette anlıyorum," diyorum güven verici bir şekilde. "Futboldan hoşlanmıyorsun. Bunu anlayabiliyorum elbette."

"Bununla hiç alakası yok. Kavrayamıyorsun değil mi, Harriet? Bugün gerçekten çok önemliydi. Gerçekten iyi görünmem gerekiyordu."

Boş boş ona bakıyorum. Birkaç saniye sonra, Nat gözlerini deviriyor ve hayal kırıklığıyla alnına vuruyor. "Oradalar işte."

Gözlerimi dikip döner kapıya bakıyorum. "Kimler orada?" diye dehşetle fısıldıyorum. Birkaç saniye düşünüp "Vampirler mi?" diyorum.

"Vampirler?" Nat şaşkınlıkla bana bakıyor. "Harriet, doğru dürüst kitaplar okumaya başlamalısın."

Ne demek istediğini bilmiyorum. Çünkü gerçek hayatta var olmayan şeylerle ilgili bir sürü kitabımın olması hiçbir şekilde gerçek dünyayla bağlantım olmadığı anlamına gelmez. Tamamen bağlantılıyım.

"Peki, kim öyleyse?" *Hayaletler mi?*

Nat derin bir nefes alıyor. "Harriet, o bendim," diyor gözlerini benden kaçırarak. "Jo'nun yemeğine karidesleri ben koydum."

Gözlerimi dikip ona bakıyorum. Nat! Niçin? Bunu *neden* yapasın ki?"

"Çünkü bugün sana ihtiyacım var," diyor kısık sesle. "Destek için sana ihtiyacım var. *İçerideler*." Tekrar kapıya bakıp yutkunuyor.

"Kim?"

"*Modellik ajansları*, Harriet," diyor Nat bir geri zekâlıymışım gibi. "Bir sürü, bir sürü *Modellik ajansı*."

"Ha," diyorum aptalca, sonra bunu biraz düşünüyorum. "Haaaaaaa..."

Çünkü sonunda burada ne işim olduğunu anlıyorum.

9

Nat, model olmak istediğine karar verdiğinde, yedi yaşındaydık.

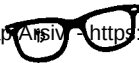
"Vay canına," demişti birinin annesi okul balosunda. "Natalie, gitgide daha da güzelleşiyorsun. Belki büyüyünce model olabilirsin."

Parti elbisemin ceplerini çikolatalı kek ve jelibon şekerle doldurmaya ara verip meraklı bir şekilde, "Ne modeli?" diye sormuştum. Sonra, ağgözlü küçük elimi minik bir reçelli rulo pasta almak için cebimden çıkarmıştım. "Bir model uçağım var benim," diye eklemiştim gururla.

O anne, zaten o zamana kadar çoktan alışmış olduğum şekilde bakmıştı bana.

Sonra da beni görmezden gelmeye karar vermişti.

Nat'e bakarak, "Bir model, kendisinin olmayan kıyafetleri giymesi ve fotoğraflarının çekilmesi için kendisine komik miktarda çok para ödenen bir kız ya da bir erkektir," diye açıklamıştı. Nat'e bakmıştım ve gözlerinin çoktan parlamaya başladığını fark etmiştim: Bu rüyanın tohumu atılıyordu.

"Dua et de büyüyünce uzun ve ince ol," diye acı acı eklemiştir anne: "Çünkü bana soracak olursan hepsi uzaylı gibi görünüyorlar."

İşte o anda Nat, cebindeki çikolatalı kekleri boşaltmış, gecenin geri kalan kısmını da yerde oturup bacakları uzasın diye ayaklarını bana çekiştirterek geçirmiştir.

Ben de gecenin geri kalan kısmını bıkip usanmadan uzay yolculuğu hakkında konuşarak geçirmiştir.

İşte şimdi bu rüya gerçekleşmek üzereydi.

Vogue dergisi alarak ve tatlı yemeyerek (Nat, ben değil: Ben onunkileri de yiyorum) geçen sekiz yılın sonunda başardık. Nat'ın yazgısının kıyısına kadar geldik. *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki Sam gibi hissediyorum kendimi biraz. Frodo yüzüğü Kıyamet Dağı'nın alevleri arasına atmadan hemen önce Sam'in kendisini hissettiği gibi ama daha olumlu, daha büyülü bir şekilde olanı.

Tabii ki bacaklarım onunkilerden daha az kıllı.

Ama Nat beklediğim kadar heyecanlı görünmüyor. Yılgın ve kazık gibi görünüyor: NEC'in girişinin tam orta yerinde paltoma sarınmış, tamamen hareketsiz bir şekilde, duruyor. Sanki balıklarla dolu bir havuza bakan gerçekten aç bir kediymiş gibi, oradaki kalabalığa gözünü dikmiş bakıyor ve doğrusu onun nefes alıp verdiğinden bile emin değilim. Birkaç dakika sonra, başımı göğsüne yaslayıp kontrol etsem mi

acaba diye düşünmekten alamıyorum kendimi.

Sorun şu ki, *tamamen hatalı davranıyor.*

Çok kitap okuduğum ve internette bir foruma üye olduğum için, hikâyeler ve sihir hakkında çok şey bilirim ve en temel kural şudur: *Sihir, sürpriz bir şekilde gerçekleşmelidir.* Hiç kimse Narnia'yı¹³ bulmak için bir gardıroba girmemiştir: Onun sadece bir gardırop olduğunu düşünerek oraya girmişlerdir. Ülkeler Ağacı'na¹⁴ tırmanan çocuklar, onun sihirli bir ağaç olduğunu bilerek bu ağaca tırmanmamışlardır; gerçekten çok büyük bir ağaç olduğunu düşünmüşlerdir. Harry Potter, normal bir çocuk olduğunu sanıyordu ve Mary Poppins'in¹⁵ sıradan bir dadı olması gerekirdi.

Sihir, siz onu aramıyorken ortaya çıkar. İlk ve tek kural budur.

Ama Nat bir sihir arıyor ve bu sihri ne kadar çok ararsa, bu sihrin gerçekleşme olasılığı o kadar düşük olacak. Aradığı ve beklediği için, moda sihrini korkutup kaçırıyor.

"Hadi," diyorum paltosunun (ya da, teknik olarak *benim* paltomun) kolunu dikkatini dağıtmak için çekiştirirken. Şu beklenen sihrin gerçekleşebilmesi için Nat'in bundan başka bir şey düşünmesini sağlamam yetecek aslında. "Hadi, gidip

13 ç.n. C. S. Lewis tarafından çocuklar için yazılmış yedi kitaplık bir fantastik roman serisi olan "Narnia Günlükleri"nde sözü geçen ülkedir. Dört çocuk, kaldıkları evdeki büyülü bir gardırobun içindeki geçide dalar ve kendilerini Narnia'da bulurlar.

14 ç.n. "The Magic Faraway Tree" ("Sihirli Ülkeler Ağacı"), Enid Bylton tarafından çocuklar için yazılan dört kitaplık bir fantezi roman serisinin ikinci kitabıdır. Olaylar, sihirli büyük bir ağacın yetiştiği bir ormanda geçer.

15 ç.n. P.L. Travers'in yazdığı sekiz kitaplık çocuk kitapları serisinin başkahramanı olan sihirli dadı.

alışveriş yapalım, olur mu?”

“Hıı.”

Artık beni duyabildiğini de sanmıyorum. “Bak!” diyor-
rum şevkle, onu en yakın standı doğru sürüklerken: “Nat,
bak! Çantalar! Ayakkabılar! Lastik saç tokaları!”

Nat çıldırmış gibi bir bakış atıyor bana. “Paltomu yere sü-
rüyorsun.”

“Aa.” Paltoyu kolumda tekrar toparlıyorum ve boşta ka-
lan diğer kolumla Nat’i bir sonraki standı doğru çekiştirme-
ye başlıyorum.

Küçük mavi pullu bir şapkayı başıma geçirip, “Nasıl sen-
ce?” diyorum. Küçükken, alışveriş merkezlerinde çeşitli şap-
kalar deneyip *Benim Güzel Meleğim*¹⁶’deymişiz gibi yaparak
saatler geçirirdik.

“Uff.” Nat biraz daha gerginleşiyor ve bir şey arıyormuş
gibi sağına soluna bakınıyor.

“Hadi ama... Ya bu nasıl?” Büyük pembe çiçeklerle kap-
lanmış geniş, yumuşak bir şapkayı alıp takıyorum. “Bak.”
Kalçamla onun kalçasına vuruyorum hafifçe.

Nat aniden hareketleniyor. “Aman Tanrım,” diye fısıldı-
yor ve bunun onu kalçamla dürtmemle bir ilgisi olmadığını
anlamam birkaç saniyemi alıyor.

“Gördün mü?”

“Sanırım!” Tekrar bakıyor. ‘Evet, sanırım kesinlikle bir

16 ç.n. “My Fair Lady” – 1964 Birleşik Krallık yapımı bu müzikal film, klasikler arasındadır.

temsilci görüyorum!”

Dikkatle kalabalığa bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Perilere benziyor olmalılar: Perileri ancak onları görmeyi istediklerinde görebilirsiniz.

“Burada kal, Harriet,” diye fısıldıyor Nat acele içinde. Kalabalığa doğru ilerlemeye başlıyor. “Kılını bile kıpırdatma. Bir saniye içinde döneceğim.”

Aklım karıştı şimdi.

“Ama...” Bu hiç mantıklı gelmiyor bana. “Yanında olmama ihtiyacın yok mu?” diye arkasından sesleniyorum. “Bu yüzden burada değil miyim? Destek için?”

“*Ruhen olman yeter, Harriet,*” diye yanıtlıyor Nat bağırarak. “Seni seviyorum!”

Ardından tamamen gözden kayboluyor.

10

Ruhen?

Benimle dalga mı geçiyor? *Ruhen?*

Bunu gayet de mutlulukla yatak odamdan yapabilirdim *ruhen*, çok sağ ol yani. Nat'e, sahte ölüm döşeğimden destek mesajları gönderebilirdim.

Sinirli bir şekilde elime başka bir şapka alıyorum. Size bir şey diyeyim mi? Nat bir dahaki sefer onunla alışverişe gitmemi istediğinde, kendimi merdivenlerden yuvarlayacağım.

"Pardon?" diyor bir ses ve arkamı döndüğümde, kaşlarının arasında derin bir kırışıklık olan bir kadının gözlerini dikmiş bana bakmakta olduğunu görüyorum. "Okuma yazma biliyor musun?"

"Hı hı," diye yanıtlıyorum şaşkınlıkla. "Evet. Aslında, çok iyi okurum. Yirmi yaşındaki birinden bile daha iyi okurum. Ama yine de sorduğunuz için teşekkür ederim."

"Gerçekten mi? Peki, şuradaki yazıyı okuyabiliyor musun? Sesli oku bakalım."

Zavallı kadın. Belki de öğrenciyken İngilizce derslerinin Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

tamamına gitmemiştir. "Elbette," diyorum sıcak -ve umarım- kibirli olmayan bir tonda. Herkes eğitim sisteminden aynı ölçüde yararlanamıyor çünkü. "*Şapkalara Dokunmayınız*" yazıyor.

Bir anlık bir sessizlik oluyor ve ben sonunda onun büyük bir olasılıkla okuma yazma konusunda bir sorunu olmadığına farkına varıyorum. "Haa..." diyorum ne kastettiğini anlayınca.

"O bir şapka," diyor elimdeki şapkayı işaret ederek. "O da bir şapka." Başımdaki şapkayı işaret ediyor bu sefer de. "İşte sen *hepsini* elliyorsun."

Elimdeki şapkayı hemen standı bırakıyorum ve başımdakini tutuyorum. "Özür dilerim. Bu, hımmmm, çok..." *ne yani?* Bir şapkayı nasıl tanımlarsınız ki? "*Şapkamsı*," diye bir şey uyduruyorum ve beğendiğimi göstermek için elimle şapkaya hafifçe vurduktan sonra standı bırakıyorum.

Tam o anda yenmiş tırnaklarımdan biri şapkanın üzerindeki çiçeklerden birine takılıyor.

Her ikimiz de bu çiçeğin öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi kendini şapkadan ayırıp yere atmasını izliyoruz ve sonra -ağır çekimdeymişiz gibi- bir parça ipliğin kopmasının ardından şapkanın üzerindeki tüm çiçekler bir bir dökülüyor.

Of ayvayı yedim.

"Çok ilginç bir tasarım konsepti," diyorum, birkaç kez beceriksizce boğazımı temizledikten ve geriye doğru çekil-

meye başladıktan sonra. "Kendiliğinden sökülen çiçekler? Çok modern."

"Kendiliğinden sökülmüyorlar," diyor Şapkacı Kadın alçak ve kızgın bir sesle, yerdeki çiçek yığınının bakarken. "Onları sen söktün." Sonra da keçeli kalemle yazılmış *Zarar Verdiğiniz Malı Satın Alırsınız* ☺ diyen notu gösteriyor. Daha önce, gülen bir suratın hiç bu kadar uygunsuz bir yerde kullanıldığını görmemiştim. "Şimdi bunun parasını ödemek zorundasın."

Tanrım... Sanki İtalyan Mafyası'ndan biriymiş gibi konuşuyor. Belki de İtalyan Mafyası'nın bir şapka kolu vardır.

"Aslında," diyorum biraz daha hızlı bir şekilde geriye çekilirken. "O şapka beni öldürmediği için çok şanslısınız. O çiçeklerden biri genzime kaçıp beni öldürebilirdi. Bir şişe kapağı, oyun yazarı Tennessee Williams'ın genzine kaçıp onu öldürmüştü. *Böyle bir şey olsa ne yapardınız?*"

"Bir çek alayım ya da banka kartı bilgileri."

Geriye doğru birkaç adım daha atıyorum ve o da bana doğru ilerliyor. "Bakın size ne diyeceğim," diyorum olabildiğince çok Annabel'inkine benzetmeye çalıştığım avukatımsı bir ses tonuyla: "Eğer siz benim şapkanıza zarar verdiğimi unutursanız, *ben de* sizin beni öldürmeye çalıştığınızı unutum. Ne dersiniz?"

"Şapkanın parasını ödeyeceksin," diyor bana doğru bir adım daha atarken.

"Hayır."

"Şapkanın parasını ödeyeceksin."

"Ödeyemem."

"Şapkanın parasını ö-"

Tam bu anda, kader ya da karma veya evren, işte ne bileyim, benden pek hoşlanmayan bir Tanrı devreye giriyor ya da İtalyan Şapka Mafyası'nın şansı.

Beni kadıncağızın standına popo üstü oturtuyor.

Harriet Manners'dan Nefret Eden Kişiler:

1. Alexa Roberts

2. Şapkacı Kadın

3. 24D 24E 24F 24G 24H nolu stantların sahipleri

Suççu Nat'in paltosuna atmaya çalışıyorum çünkü tekrar yere sürünüyor ama Şapkacı Kadın buna izin bile vermiyor. Bir sürü tiz ses duyuluyor. Daha çok benimki ve hemen benimkinin ardından onunki. Birden kalabalık büyüyor.

Görünüşe bakılırsa, sadece bitişik şapka standını devirmemişim. Üzerine düştüğüm standın yanındakinin, o da yanındakinin üzerinde domino etkisi yaratmış ve ben daha ne olduğunu anlayamadan altı stant yerle bir olmuş ve üzerlerindeki mallar yere gelişigüzel dağılmış. Ben de bunların tam ortasında yerde yatıyorum.

Bana kalırsa bu, tamamen şu aptal sahte bölmelerin suçu. Yeteri kadar sabit değiller işte.

Ne yazık ki benim de pek sabit olduğum söylenemez.

"İşte bu yüzden şapkalarla dokunmanı istemedim," diye bağıyor bana Şapkacı Kadın, ben yerden kalkmaya çabalar-ken. Elimi yere her koyuşumda bir şey çatırdıyor. Bu hiç de hoş bir çatırdama değil doğrusu. Daha çok, elin şapkayı par-çalamasına benzeyen bir ses çıkıyor. "Her şeyi mahvettin!"

Yerde bulunduğum konumdan, masaların en az yedi şapkayı ezdiğini, şu an ters dönmüş olan bir sandalyenin üzerinde duran bir sürahi suyun diğer bir üçünün üzerine dökülmüş olduğunu görebiliyorum. Ödeme konusundaki şu yazı da bundan nasibini almış.

Diğer bir dört şapkanın üzerinde de ayak şeklinde gö-çükler var ve siperlerinde ayak izleri bulunuyor.

Ben de en az üç şapkanın üzerinde oturuyorum.

Tamam, kadıncağız haklı, bu sonuca varıyorum.

"Özür dilerim," diyorum defalarca (çatırdama, çatırdama, çatırdama). Yerden kalkmaya çabalarken düşüp dur-maya devam ediyorum. Baktığım her yer, benden pek de hoşlanıyor gibi görünmeyen insanların yüzleriyle dolu. "Ger-çekten çok üzgünüm. Zararınızı ödeyeceğim. Tüm zararınızı ödeyeceğim."

Bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok ama bu sanırım bir sürü araba yıkamamı ve yaklaşık altı yüz yıl kadar ceza olsun diye yapmayı istediğim şeylerden mahrum kalmamı gerektirecek.

"Yetmez," diye bağıyor kadın. "Yetmemeli! Bu, yılın en

çok satış yaptığım günü! Bir müşteri tabanı oluşturdum!”

Etrafa şöyle bir göz atıyorum. Kalabalığın boyutundan, kadıncağızın *bir şey* oluşturmuş olduğu kesin. Ama bir şey satın almaya niyetleri olmayabilir.

“Üzgünüm,” diyorum tekrar, yüzüm kızarıken çünkü cidden, hakikaten, gerçekten üzgünüm. Siyah takım elbiseli, kibar yüzlü bir adam bana doğru eğilip elimi tuttuğunda, suçluluk gözyaşlarına boğulmak üzereyim.

“Korkarım benimle gelmek zorundasın,” diyor kesin bir şekilde. Sonra, Şapkacı Kadın’a bakıyor. “Sen de endişelenme, tatlım,” diye ekliyor. “Şapkaların ödemesini yapacak. Bununla şahsen ben ilgileneneğim.”

Sonra beni bu katliamdan çekip kurtarıyor.

Dilim tutulmuş bir şekilde, ağzım açık ona bakıyorum.

Buna inanamıyorum.

Bugün şu ana kadar, neredeyse kendi uydurduğum hastalık yüzünden ölüyordum, üç kez düştüm, bana bağırıldı, benimle alay edildi, üzerime kusuldu, terk edildim ve standlardan oluşan kapalı bir pazarın bir bölümünü tümüyle bir çöplüğe çevirmeyi başardım.

Tam da, işlerin bundan daha kötüye gitmesinin imkânsız olduğunu düşündüğüm anda...

Eminim ki tutuklandım.

12

Anlıyor musunuz?

Toplum içine çıkmaya zorlandığımda olan bu işte.

"Ben yapmadım!" diyorum soluk soluğa, adam beni kalabalıkların arasından çekip çıkarırken. Elimi tutuyor ama -size karşı dürüst olacağım- bunu yapmaya hakkı olup olmadığını bilmiyorum. Sanırım bu kanunlara filan aykırıdır. "Yani," diye açıklık getiriyorum, "Evet, *ben* yaptım. Ama bilerek yapmadım. Sadece..." Nasıl söylesem ki? "Sosyal yönden özürlüyüm, hepsi bu."

Sanırım mahkemede vereceğim ifade de bu.

"Melek yüzlüm, bu kulağa çok *eğlenceli* geliyor," diyor adam yüksek sesle, sağını solunu kollarken ve bu hareket ona hiç de yakışmıyor doğrusu. "Sence de toplum *can sıkıcı* değil mi? Toplum dışına itilmek *çok*ook daha iyi."

Ne dedi şimdi bana bu?

"Toplum dışına itilmedim," diyorum kızgınca. "Birincisi, sadece toplum içine karışmayı pek beceremiyorum. *Her neyse*," diyorum ve olabildiğince net bir şekilde ekliyorum,

"sadece on beş yaşında olduğumu bilmelisiniz." *Hapse giremeyecek kadar gencim*, diye eklemek geçiyor içimden ama ona böyle bir fikir vermek istemiyorum.

"On beş mi? *Perfectomondo*¹⁷, benim küçük kediciğim. Bundan iyisi, Şam'da kayısı derler. Bedava tanıtım için çok potansiyel var sende."

Yüzümün rengi çekiliyor. *Bedava tanıtım mı? Aman Tanırım!* Beni şapka vandalı olmaya özenen rüşte ermemiş diğer çocuklara ibret olayım diye kullanacak.

"Siz beni bir yere götürmeden önce," diyorum çabukça, "en iyi arkadaşımı bulmalıyım. Nereye gittiğimi bilemez yoksa." *Ayrıca*, diye ekliyorum içimden, Nat'in alışverişine bir parça daha zarar gelirse, kafanızı koparıp yemeleri için minyatür midillilere verir ki bu da bana hapse girmeden önce en azından biraz daha zaman kazandırır.

Çünkü Nat'in öncelikle birkaç minyatür midilli bulması gerekecek. Ben de Birmingham'da nereden minyatür midilli *alınır* bilmiyorum.

Yürümeyi kesiyor ve boştaki elini beline koyuyor. "Minik biblom, fotoğrafını bir çekeyim, o zaman canın nereye isterse oraya gidebilirsin." Sonra bir kahkaha atarak çın çın çınıyor. *Çınıyor*.

Donup kalıyorum. "Fotoğraf mı?"

17 ç.n. "Muhteşem" anlamında kullanılan İspanyolca-İngilizce karışımı (*hspanyolice*) bu anlama

"Şey, evet, benim küçük Peşmelbam.¹⁸ Fotoğrafını çekmek yerine bir resim çizebilirdim ama en son böyle bir şey yaptığımda merkez ofis bunu *hiç* eğlenceli bulmadı." Kıkırıyor ve bileğini bir kadın gibi bükerek beni itekliyor. "Aa," diye ekliyor sıradan bir şekilde. "Ben Wilbur, bu arada. Adım *bur*'la bitiyor; *iam*'la *değil*. *Infinity Models*'tan.'

Aniden dizlerim çözülüyor ama Wilbur-iam değil- sanki tekerleklerin üzerindeymişim gibi beni çekiştirmeye devam ediyor. Birden, Toby'nin yüksek atlama yapmaya çalışırken kendini nasıl hissettiğini anlıyorum.

Infinity Models mi?

Infinity Models?

Hayır!

Hayır, hayır, hayır, *hayır*...

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, HAYIRHAYIRHAYIR-HAYIRHAYIR...

"Of, bu sabah tam bir *kâbus*," diye devam ediyor Wilbur sanki beni fiilen yerde sürükleyen kendi değilmiş gibi.

"Ama *ni-ni-niçin*?" diye kekeliyorum sonunda.

"Of, bilirsin işte. Tam bir kaos. Birmingham Moda Şovu. Yılın en önemli moda olayı *vesaire, vesaire*. Tabii ki, elbette Londra Moda Haftası'ndan sonra. Ve Milano Ve New York Ve Paris. Aslına bakarsan, listenin epey sonunda ama *hey*,

18 ç.n. "Peach Melba" - Avusturyalı opera sanatçısı Nellie Melba'dan ilham alan ünlü şef Georges Auguste Escoffier (1846-1935) tarafından yaratılmış; şeftali ile hazırlanan bir tatlı.

yine de *büyük bir olay bu.*'

Gerçekten ağzımı hissetmiyorum. "Hayır, hayır onu sormuyorum. Niye *benim* fotoğrafımı çekmek isteyesiniz ki?"

"Oo, benim şirin pandacığım," diyor sağını solunu kollarken. *Şirin pandacık mı?* "Tam aradığım şeysin sen. Sen, yani, şey, *yarın* gibisin, önümüzdeki çarşambasin. Hayır, sonraki perşembesin. Ne kastettiğimi anlıyor musun?"

Ağzım yarı açık, boş boş ona bakıyorum. Sanırım ona bu sorunun yanıtının *hayır* olduğunu söylemek yerinde olacak.

"Ama..."

"Ayrıca bu görüntüyü de *sevdim*," diye sözümü kesiyor üzerimdeki futbol formasına işaret ederek. "Çok yeni. Çok taze. Çok sıra dışı, bana *ilham verdi*."

"Kotumda kismuk var," diye pat diye söylüyorum dediklerine inanmadığımdan. "Çikolatalı gevrek."

"Kotumda Kismuk Var. *Sevdim bunu*. Ne hayal gücü ama! *Aşkım*" ve bu anda Wilbur, gerçekten sinirli görünen oldukça kalabalık bir kız grubunun arasından beni geçirebilsin diye duraksıyor. "Sanırım kariyerimi kurtarmak üzere olabilirsin, benim küçük kaplan yağı kremim."

Arkamdaki kızlardan biri, kafası karışmış bir şekilde mırıldanıyor: "*Hey*, ama saçları *turuncu*."

(Yanılıyor bu arada, turuncu değil. Saçım *kızıl-sarı*.)

"Anlamıyo..."

"Kısa bir süre sonra her şey netliğe kavuşacak," diye ra-

hatlatıyor beni Wilbur. "Belki. Belki de kavuşmaz. Ama netliğe gereğinden çok değer veriliyor zaten." Beni duvara doğru itiyor. "Şimdi orada dur ve muhteşem görün."

Ne? Bunu yapmaya nasıl *başlayacağımı* bile bilmiyorum ben.

"Ama..." diyorum tekrar.

Wilbur polaroid bir resmimi çekiyor; resmi sallıyor ve masaya koyuyor. "Şimdi de yana dönelim mi?"

Hâlâ şoktan donmuş bir biçimde, gözlerimi dikip ona bakıyorum. Bütün bu olanların hiçbirisi bana anlamlı gelmiyor. Başparmağını yukarı kaldırarak bir tamam işareti yapıyor; omuzlarından tutup beni nazikçe öbür duvara doğru çeviriyor ve bir fotoğraf daha çekiyor.

"Wilbur..." Nat'in kara saçlarını kalabalığın içinde görebilmek için telaşla dönüyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

"Badem şekerim," diye tekrar sözümü kesiyor Wilbur, "biliyor musun, *tam* bir ağaç kurbağasına benziyorsun? Aşkım, hiç yardım almadan bir ağaca tırmanabilirsin ve ben buna hiç mi hiç şaşımam."

Duraksıyorum ve ağızım açık bir şekilde gözlerimi dikip tekrar ona bakıyorum. Ne, ayaklarında vantuz gibi emici yastıkçıklar bulunan bir şeye benzediğimi mi söyledi şimdi?

Zihnim sonra tekrar berraklaşıyor. *Odaklan*, Harriet. Allah aşkına, *odaklan*.

"Gitmeliyim," diye açıklıyorum acilen, Wilbur beni kendi

etrafımda döndürüp son fotoğrafı çekerken. "Buradan çıkmalıyım. Buradan..."

Ama çok geç. Nat'ı görebiliyorum ve o tam bize doğru geliyor.

Ve iki şeyden kesinlikle eminim:

1. Sihir, korkunç şekilde yanlış gerçekleşti.
2. Nat beni öldürecek.

13

Masa altına saklanmak muhtemelen şu ana kadar aldığım anlık kararların *en iyisi* değil ama o anda aklıma gelen tek şey buydu.

Ki aslında bu bir sorun.

Her şeyden önce, Wilbur burada olduğumu biliyor. Dizlerimin üzerine çöküp emekleyerek masanın altına girdiğimi gördü. İkincisi, masa örtüsü tam yere kadar uzanmıyor.

Ve üçüncüsü de şu ki burada biri daha var.

"Selam," diyor masanın altındaki kişi ve sonra bana sa-kız ikram ediyor.

Beynimdeki sinapsların¹⁹ oldukça hızlı hareket ettiği an-lar olur. Örneğin, İngilizce sınavında yazmam gereken kom-pozisyonu çabucak bitiririm ve çok vaktim kaldığından bana ekstra puan getirir umuduyla kâğıdın kenarındaki boşluklara

¹⁹ ç.n. Sinir sisteminde elektriksel sinyaller aracılığıyla iletim sağlanır. Nöronlar (sinir hücresi) arasında ilişkiyi sinaps adı verilen kavşaklar sağlar.

konuyla ilgili küçük resimler karalarım.

Ama bazen de beynimdeki sinapslar hiçbir şey yapmazlar. Akılları karışmış bir şekilde orada sessizce oturup bana omuz silkerler.

İşte bu o anlardan biri.

Şok içinde birkaç dakika sakıza bakıyorum ve sonra sakızı tutan çocuğa göz kırpıyorum. Çok yakışıklı. Sanki beynimi iflas etmiş de sadece kafatasım kalmış gibi hissediyorum.

Ama bu, sandığınız gibi hoş bir duygu değil hiç.

"Eee?" diyor çocuk, duvara yaslanıp gözlerini kısarak bana bakarken. "Sakızı istiyor musun, istemiyor musun?"

Benimle yaşıt sanırım ve esmer bir aslana benziyor. Her bir yana doğru dağılmış büyük siyah bukleleri, çekik gözleri ve kenarları yukarı doğru kıvrılan büyük bir ağız var. O kadar yakışıklı ki kafamda duyabildiğim tek ses, yeni kapatılmış bir tel vizyondan gelen gibi beyaz tiz bir ses.

İnsanın konuşması için 72 farklı kasın birlikte hareket etmesi gerekir ama görünüşe bakılırsa, bende bu kasların bir tanesi bile kıpırdamıyor şu anda.

Birkaç defa ağızımı açıp kapıyorum bir Japon balığı gibi.

"Bunun çok önemli bir karar olduğunu, diye devam ediyor yavaş yavaş ve bu, kulağa İngilizceymiş gibi gelmiyor "ve bu konuda iyice düşünmen gerektiğini anlayabiliyorum. Doğayla, bunun avantajlarını ve dezavantajlarını tartman için sana birkaç saniye daha vereceğim."

Gerçekten çok sivri köpek dişleri var ve F'leri söylerken alt dudağına geçiyorlar. Sol gözünün altında bir et beni var ve yeşil yeşil kokuyor... çimen gibi. Ya da sebze.

Ya da belki de yeşil limonlu şekerler gibi.

Buklelerinden biri, küçük bir ördek kuyruğu gibi, başının arkasında havaya kalkmış.

Tam o anda, gözlerimi dikmiş hâlâ ona bakıyor olduğumun, onun da bana bakmakta ve benden bir yanıt beklemekte olduğunun farkına varıyorum. Bu bir sorun çünkü beynimdeki sinapslar henüz düzgün şekilde çalışmaya başlamadılar.

Uygun bir yanıt için çabucak zihnimi yokluyorum.

"Singapur'da sakız çiğnemek yasaktır," diye fısıldıyorum. "Tamamen yasak." Sonra iki kez göz kırpiyorum. Muhtemelen bu, şimdiye değin kullanmış olduğum *en iyi* giriş cümlesi değil.

Gözlerini kocaman açıyor. "Singapur'da mıyız? Ne kadar süredir uyuyorum? Bu masa ne kadar hızlı hareket ediyor."

Çok hoş, Harriet.

"Hayır," diye fısıldayarak yanıtlıyorum, yanaklarım çoktan kıpkırmızı olmuş bile, "hâlâ Birmingham'dayız. Söylemeye çalıştığım şey, eğer Singapur'da *olsaydık*, sırf üzerimizde sakız var diye bile tutuklanabilirdik."

Kes saçmalamayı, Harriet.

"Bu kadar mı yani?"

"Evet," diye yutkunuyorum. "Ama iyi ki Singapur'da değiliz; güvendesin."

"İyi ki Birleşik Krallık yasaları var o zaman," diyor başını duvara geri yaslar. Ağzı tekrar seğiriyor. "Paçayı zor kurtardık, değil mi?" Ve sonra uzun bir sessizlik oluyor. Bu arada, o gözlerini kapıyor; ben de kıpkırmızı olup daha kötü bir ilk izlenim bırakmanın mümkün olup olmadığını düşünüyorum.

Mümkün değil.

"Ben Harriet Manners," diyorum sonunda ve önce elini sıkamak için elimi uzatıp, sonra elimin gerginlikten terli olduğunun farkına varınca, elimi apar topar geri çekiyorum ve dizimi kaşıyormuş gibi yapıyorum.

"Merhaba Harriet Manners," diyor Aslan Çocuk. Oysa benim tek düşünebildiğim şu: *Dışarıda masanın altına kaçmamı gerektiren bir şey olduğunu biliyorum ama bunun ne olduğunu hatırlayamıyorum.*

"Himmm..." *Düşün, Harriet. Söyleyecek normal bir şey bul.* "Ne zamandır buradasın?"

"Yaklaşık yarım saattir."

"Niçin?"

"Wilbur'dan saklanıyorum. Beni yem olarak kullanıyor. Kaç hoş kızla geri döneceğimi görmek için beni kalabalığın içine atıp duruyor."

"Bari sen... Bir şey yakaladın mı?"

"Henüz emin değilim," diyor bir gözünü açıp bana bakarak. "Bunu söylemek için henüz çok erken."

"Ooo." Saatime göz atıyorum. "O kadar da erken değil," diyorum. "Aslında, neredeyse öğlen olmuş."

Çocuk -üzerinde akrep, yelkovan ve saniye yerine bir bıçak, çatal ve kaşık olan- saatime bakıyor. Aslında bu bir önceki saatime göre *çok daha* iyi. Onun üzerinde kuyruğu etrafında dolanıp duran bir dinozor vardı. Bir kaşını kaldırıyor ve bana birkaç saniye sert bir şekilde bakıyor.

Burnu hafifçe oynuyor.

Ve sonra -bıraktığım büyüdü ilk izlenimden son derece etkilendiğinden- gözlerini kapıyor ve uyumaya devam ediyor.

Aslan Çocuk her şeyden habersiz yanımda uyuklarken, aniden ona bir sürü soru sormak istiyorum. *Her şeyi* bir anda öğrenmek istiyorum. Örneğin, hangi aksanla konuşuyor ve nereli? Çantamdan dünya haritamı çıkarsam, orayı bana gösterebilir mi? Orada tuhaf hayvanlar ve gerçekten büyük böcekler var mı? O da tek çocuk mu? Kotundaki yırtıklar sonradan mı oldu, yoksa babamınki gibi aldığı anda öyle miydi? Eğer değilse: O yırtıklar nasıl oldu?

Ama hiçbir şey çıkmıyor ağızımdan.

Aslında bu iyi bir şey çünkü insanlar uyumaya çalışırken onları soru yağmuruna tutmamdan pek de hoşlanmıyorlar genellikle.

"Sık sık eşyaların altına saklanır mısın?" diye bir soru sormayı başarıyorum sonunda. Bana sırtıyor. Ve gülümsemesi o kadar kocaman ki yüzünü küçük parçacıklara bölüyor ve aniden midemi kurutma modundaki bir çamaşır makinesi gibi hissediyorum.

"Böyle bir alışkanlığım yok, hayır. Sen?"

"Her zaman," diye gönülsüzce itiraf ediyorum. "*Her zaman.*"

Paniklediğim zamanlarda, aslında. Bu da şu anlama geliyor: Çok paniklediğimden, şimdiye kadar çeşitli birçok eşyanın altına saklanmışımdır. Yemek masası, çalışma masası, sehpa, mutfak tezgâhı... Gözden kaybolmamı sağlayacak her tür eşyanın yani. Nat'le de aslında böyle... Tanıştım.

Nat.

Offf ayvayı yedim.

Burada ne işim olduğunu şimdi hatırladım.

14

Belki merak ediyorsunuzdur: Tanıştığımızda, bir piyanonun altındaydım.

Okulun ikinci günüydü ama çoktan canıma tak etmişti bile. Alexa'nın bana çoktan kanı kaynamıştı -ya da tersi her neyse o işte- ve ben onun en saçma beş yaş şakalarının hedefi haline gelmiştim. En çok kim kokar? Harriet. Kimin havuç gibi saçları vardır? Harriet'in. Kim *aslında altına çiş yapıp kucağına süt döktüğünü* söyledi? Harriet.

Bu gibi şeylere bir buçuk gün maruz kalınca, okulun hiç de anlatıldığı gibi bir yer olmadığına karar verdim. Tükenmiştim. Herkes dışarı çıkana kadar bekledim ve sürünerek piyanonun altına girdim. Orada kederli Nat'i gördüm, ağlıyordu. Çünkü babası Waitrose'daki kasiyer kızla kaçmıştı (Nat o an bunu bilmiyordu. Ben bunu size sonradan öğrenmenin verdiği avantajla söylüyorum).

Aramızda hemen bir bağ oluştu. Muhtemelen bunun nedeni, her ikimizin de bir ebeveyn takımının sadece yarısına sahip olmamızdı. Bu biraz, dostluk kolyenizin diğer yarısının

kimde olacağını anlamaya benziyordu. Ben babamın ona yarı zamanlı babalık yapmasını önerdim; o da annesinin bana anınelik yapmasını. Bu şekilde birbirimizin en iyi arkadaşı olduk. O zamandan beri de öyleyiz.

En azından, o andan... *Bu* ana kadar.

"Harriet," diyor bir ses masa örtüsünün arkasından bir yerden. Bir çift kırmızı ayakkabı görünüyor alt taraftan. "Son on üç dakikada görünmez olduğun gibi bir izlenime kapılmış olabilirsin ama görünmez değilsin. Seni hâlâ görebiliyorum."

Tekrar midem bulanıyor ama bu seferkinin yanımda oturan çocukla hiç alakası yok. "Aa."

"Evet, aa" diye onaylıyor Nat. "Sanırım şimdi oradan çık-san iyi olacak."

Hâlâ gözleri kapalı olan Aslan Çocuk'a bakıp "Masayı benimle paylaştığın için sağ ol," diye fısıldıyorum ve berbat, berbat saklanma yerimden çıkmak için debeleniyorum.

Nat çok kızgın görünüyor. Hatta zaten izlemek istemediği doğaçlama bir dans gösterisi yaparken yeni bir şişe Gucci parfümünü yanlışlıkla pencereden aşağı düşürdüğümdekinden de daha çok.

"Ne," diye fısıldıyor bana, kafası karışmış bir şekilde Wilbur'a bakarken, "ne yapıyorsun, Harriet?"

"Ben..." diye başlıyorum çoktan paniklemiş bir halde. "Göründüğü gibi..."

"Buna *inanamıyorum*," diye sözümü kesiyor Nat. Yüzü gitgide kızarıyor ve gözlerini kırıpıştırarak şaşkınlıkla Wilbur'a bakmaya devam ediyor. "Alışverişten hoşlanmadığını *biliyorum*, Harriet. Bugün buraya gelmek istemediğini de *biliyorum*, ama *bu* masanın altına saklanmak yani *tüm* masaların altına ..." Büyük bir şaşkınlıkla tekrar Wilbur'a bakıyor.

Somurtuyorum. Neden bahsediyor?

Birden farkına varıyorum ki yanılmışım. Nat, Wilbur'un beni seçtiğinin hiç de farkında değil. Fotoğrafım çekilirken beni görmedi. Sadece burada olduğumu gördü ve tam bir beceriksiz olmak gerçekten iyi olduğum tek şey olduğu için, onu takip ettiğimi ve sonra da bir masanın altına saklandığımı düşündü.

Ben de -tam aynı anda- Wilbur'a bir bakış atıyorum ve şoktan mideme bir kramp saplanıyor. Yüzünde tamamen boş bir ifade var: Nat'in hiç farkında değil bile. Nat'le ilgilenmiyor. *Nat bir model değil.*

Ki bu da sadece -ve birden midem elektriğe çarpılmış gibi hissediyorum- otostop çekip yanlılıkla Nat'in hayatı boyunca kurduğu hayalinin arka koltuğuna oturmuşum anlamına gelmiyor.

Nat'in hayalini *çalıyorum*.

Telaşla Nat'e bakıyorum. "Pekâla," diyor ve sesi titremeye başlıyor. "Neler oluyor, Harriet? Açıklayacak mısın?"

Bunu engelleyebilirim diye düşünüyorum telaşla. Çok geç değil.

Nat'in öğrenmesine gerek yok. Kalbini kırıp hayalini yerle bir etmeme ve bunu mümkün olan en aşağılayıcı biçimde yapmama gerek yok: Tam da bunun gerçekleşeceğini düşündüğü yerde, tam da istediği şeyi ona verebilecek olan kişinin önünde.

"Sıra dışı masa eklemleri arıyordum," diyorum olabildiğince çabuk. "Ahşap doğrama ödevi için."

Bir anlık bir şaşkınlıktan sonra: "Hı?" diyor.

"Ahşap doğrama ödevi," diye tekrarlıyorum Nat'in gözlerinin içine bakmaya çabalayarak. "Yerel el işlerinin çok ilginç olabileceğini ve ülkenin diğer bölgelerine de bakmamız gerektiğini söylediler. Birmingham gibi."

Nat önce ağzını açıyor ama sonra kapıyor. "Ne?"

"Dolayısıyla," diyorum sesim daha da kısıklılaşırken, "Uzaktan bu masanın çok şey göründüğünü düşündüm... Yekpare. Yapım açısından. Ve daha yakından incelemem gerektiğine karar verdim. Anlarsın işte. Altına girip."

"Ve?"

"Ve?" diye tekrarlıyorum boş boş. "Ve ne?"

"Nasıldı?" diye soruyor Nat gözleri daha da kısıklılaşırken. "Ne tür eklemlerdi? Yani, oldukça uzun bir süre o masanın altındaydın. Ne tür eklemler olduklarını anlamış olmalısın."

Beni sınıyor. Doğru söyleyip söylemediğimi anlamak için beni sınıyor ve bunun için onu suçlayamam gerçekten. Ne

de olsa, güne yüzümü talk pudrasıyla kaplayıp kolunma kuma çabasıyla bir duvara çarparak başladım (ne yazık ki seni yakaladı).

"Sanırım..." diye başlıyorum ama ne tür eklemeler oldukları konusunda hiçbir fikrim yok. Ve Nat'ın bir dakika içinde yere diz çöküp masanın altından eklemelere bakma olasılığı gerçekten çok yüksek. "Şeyler..." diyorum tekrar ama cümlemin devamı gelmiyor.

"Güvercin kuyruğu," diyor bir ses ve Aslan Çocuk masanın altından çıkıyor. "Modası geçmiş güvercin kuyruğu eklemeleri, yanılmıyorsam."

"Nick!" diye haykırıyor Wilbur memnuniyetle. "Demek buradaydın!" Ve sonra, sanki başka bir evrene açılan bir kapıymış gibi hayretle masaya bakıyor. "Daha kaçınız o masanın altındasınız?"

Nat önce Aslan Çocuk'a, sonra da bana bakıyor. Sonra tekrar ona bakıyor. Alnındaki kırışıklıklar daha da derinleşiyor. "*Güvercin kuyruğu mu?*"

"Evet, güvercin kuyruğu," diye onaylıyor Nick. "Detaylı bir inceleme sonucunda, masa yapımında bir numara olan parmak eklem olmadığı anlaşılmıştır."

Nat bana bakıyor ve üç ya da dört kez gözlerini kırıştırıyor. Onun, anlaşılması tamamen olanaksız olduğu açık olan bu durumu anlamaya çalıştığını görebiliyorum.

"Hı hı," diyorum belli belirsiz bir sesle. "Kesinlikle."

Bir sessizlik oluyor, uzun bir sessizlik. Eğer sessizlik yemekten hoşlanıyor olsanız, canınızın bir parça almak isteyeceği türden bir sessizlik.

O anda -tam da kurtulduğumu ve her şeyin yolunda gideceğini düşündüğüm anda- Nat, Wilbur'un eline bakıyor. Orada, Wilbur'un avucunda, Dorian Gray'in²⁰ üç minyatür resmiymiş gibi, Nat'e söylediğim şeytanî yalanları ortaya çıkarmak için tamamen netlik kazanmış olan kahrolası üç Polaroid fotoğrafım duruyor.

Sessizlik bozuluyor. Nat'ten bir hıçkırma sesi geliyor ve ben otomatikman buna engel olabilmek için öne doğru seğirtiyorum. "Yoo, hayır, Nat, ben..."

Nat, yüzü tamamen buruşmuş bir şekilde benden uzaklaşıyor.

Çok geç. Öğrendi, üstelik de bunu olabilecek en kötü şekilde öğrendi. Herkesin önünde, ben ona tam yalan söylerken.

Düşünebildiğim tek şey şu: *Bu sabah yataktan çıkmamalıydım.*

Ya da en azından masanın altından.

"Hayır," diye fısıldıyor Nat.

Ve -ikimizin de geri alamayacağı- bu son sözle birlikte oradan koşarak uzaklaşıyor.

20 ç.n. Oscar Wilde'in yayınlanmış tek romanı olan "Dorian Gray'in Portresi"nin ("The Picture of Dorian Gray") kahramanı. Bir gün güzelliğini yitireceğini fark eden Dorian Gray, kendisi yerine ressam Basil'in çizdiği resminin yaşlanmasını diler ve bu dileği gerçekleşir. Dorian, haz ve ölümsüz güzellik için ruhunu şeytana satar. Portresi işlediği her günahın izini taşımak üzere işaretlenir ve bu günahların her biri portresinde kusur veya yaşlanma belirtisi olarak yer alır.

15

Harriet Manners'dan Nefret Eden Kişiler:

1. Alexa Roberts

2. Şapkacı Kadın

3. 24D 24E 24 F 24G 24H nolu stantların sahipleri

4. Nat

Kalleş. Hain. İspiyoncu. Dönek. Vicdansız. İşbirlikçi. Yılan. Eşanlamlılar sözlüğümü yanımda getirmiş olmam iyi oldu; çünkü günün geri kalan kısmında Nat benimle konuşmayı reddetti ve dolayısıyla yaptığım hatalara kafa patlatacak bir sürü zamanım oldu.

İşbirlikçi. Bu sözcüğü epeyce seviyorum. Kulağa sanki iyi bir şeymiş gibi geliyor bence.

Daha da kötüsü şu ki, daha çömelip kaldığım o pis köşeden kalkacak kadar kendimi toparlayamadan, *gerçek* bir güvenlik görevlisi beni bulup bana kızgın görünen daha çok insanın bulunduğu bir ofise sürüklüyor beni. Anlaşılan o ki benim -ya da yasal vasilerimin- Moda Şovu stant sahiplerine 3,000 £ borcum var.

Sıcak balmumu mumlarıyla dolu bir standın yanında resim-

lerle dolu bir stant, onun yanına elbiselerle dolu bir stant, onun yanına da mürekkep şişeleriyle dolu bir stant koyarsanız ve bu stantların her birinde *Zarar Verdiğiniz Malı Satın Alırsınız* yazılıysa ve bu stantların yeterli sigortaları yoksa olan budur işte.

Durduk yere mızırdanan biri değilimdir. Aslında pozitif, hayatla barışık biri olduğumu düşünürüm. Yine de modern yaşama özgü belirsizliği ve trajediyi tamamen kavrayan biri.

Ama yine de söylenmesi gerekiyor:

Bugün sadece tersliklerle *dolu* bir güne dönüşüyor.

Perşembe günümün geri kalan kısmı şu şekilde özetlenebilir:

1. Nat yakasından düşmemi söylüyor.

2. Düşmüyorum.

3. Dört saat süren geri dönüş yolcuğu boyunca otobüste Toby'nin yanında oturmak zorunda kalıyorum.

4. Toby bana, su gökyüzünü yansıttığı için, ama aslında suyun kendi moleküler yapısı mavi rengi yansıttığı için, suyun aslında mavi olmadığını ve bu yüzden de resim öğretmenimizin hatalı olduğunu; yetkililerin uyarılması gerektiğini söylüyor.

5. Kazagımla kafamı kapatıyorum.

6. Sonraki üç saat boyunca kazagımın altında kalıyorum.

Okula vardığımızda, kendi yaydığım karbondioksit ve parfüm kokusundan kafam o kadar iyi ki Nat'ın gönlünü almak aklıma bile gelmiyor: Ben daha bakışlarımı doğru dürüst topar-

layamadan, Nat hızla otobüsten iniyor ve tekrar gözden kayboluyor. Ben de eve tek başıma yürümek zorunda kalıyorum.

Hayır, merak ediyorsanız diye söylüyorum, hâlâ anlamlı gelmiyor. Hiç hem de. Kafamda olanları sekiz saat boyunca Çin bilyeleri gibi çevirip durdum ama bugün olanlarla ilgili akla yatkın tek bir açıklama bile bulamadım.

Eğer bir şekilde her şeyin ters yüz olduğu, tüm ağaçların tepe taklak durduğu, insanların tersten konuştuğu, yerin bir tavan gibi başımızın üstünde durduğu ve bizim gökyüzünde yürüdüğümüz, çiçeklerin baş aşağı büyüdüğü başka bir evrene gitmediysem.

Bu hiç olası görünmüyor.

Bu durum için bir denklem bile geliştirdim.

$$M = (I/K/B \times G + GB) \ddot{O} + T + X$$

Bu denklemde, M *Model*, K *Kilo*, B *Boy*, G *Güzellik*, GB *Güzel Burun*, Ö *Öz güven*, T *Tarz*, X de *Tanımlanamaz Havalılık*'ı simgeliyor. (Metrik sistemde ölçüldüğü açık olan Kilo ve Boy dışındaki) her bir unsura on üzerinden objektif bir puan veriliyor. Çıkan sonuç ne kadar yüksekse, o kadar iyi bir model olacağınız anlamına geliyor bu.

Yaptığım hesaba göre, Nat'ın puanı 92 çıkıyor.

Benimki 27,2. Üstelik burnum konusunda puan verirken oldukça cömert davrandım.

Her neyse, bunu düşünmekten vazgeçtim. Ortada bir çeşit bir hata olduğu son derece açık. Tam da bu anda, biri Wilbur'un kafasına bir şaplak atıyor ve kollarını arkadan bağlayan hoş bir gömleğin içine sokuyor.

Ve -bilin diye söylüyorum- Nick'i de düşünmüyorum. Tüm gün boyunca, bir kez bile aklıma gelmedi. Büyük aslanımsı bukleleri, yeşil limon kokusu ya da başının arkasında ördek kuyruğu gibi duran saç tutamı hiç aklıma düşmedi. Aslında, onu zar zor hatırlıyorum. Ne de olsa her zaman baş döndürücü derecede yakışıklı ecnebi çocuklarla karşılaşırım. Bir masanın altında böyle biri olmasa, o masanın altına saklanamam. Bu çocuğun hafızama kazınıp ara sıra heyecandan midemi döndürmesi için hiçbir neden yok yani.

Nick de kim? Kesinlikle.

Hem olur da oradadır diye, günün geri kalan kısmında Infinity standının önünden bilerek altı ya da yedi kez *geçmedim*.

Zaten orada değildi.

Sorun şu: Düşünecek başka *dünya kadar* çok şey yok. Başım, yüksek bir duvardan yere düşmüş de Kral'ın tüm askerlerinin gelip onu beraberce yerine geri koymalarını bekliyormuşum gibi hissediyorum.

Kendimi meşgul etmem için, gerçekten, tek şey kalıyor geriye ve buna kafa yormak hiç de o kadar eğlenceli değil.

Hâlâ ne olduğunu tahmin edemiyor musunuz?

A ha.

Şimdi eve gidip olanı biteni anne babama anlatmalıyım.

16

Borç = 3,000 £

Harçlık = Haftada 5 £

Borcun kapanması için gereken toplam süre = 600 hafta = 11,1 yıl

Borç kapandığındaki yaş = 26,11

Konuşmaya Giriş Alternatifi Bir

Baba? Annabel? Bir modelik ajansı tarafından fark edildim ve 3,000 £ borcum var. A, bu arada, kotumu yıkayabilir misiniz? Kusmuk kokuyor da.

Konuşmaya Giriş Alternatifi İki

Baba? Annabel? 3,000 £ borcum var ve bir modelik ajansı tarafından fark edildim. A, bu arada, kotumu yıkayabilir misiniz? Coco Pops kokuyor da.

Konuşmaya Giriş Alternatifi Üç

Baba? Annabel? Meksika'ya taşındım ve evet! Bu, takma bir bıyık.

Tamam.

Titiz ve iyi kurgulanmış planlar yapmakla ilgili sorun -anladığım kadarıyla- insanların bunları dikkate almama eğilimi göstermeleri.

Diğer insanların ama benim değil. Ben planlara istisnasız bağlı kalırım.

Daha kapıyı açarken, öksürerek boğazımı temizlemeye başlıyorum bile. Modellikle giriş yapmaya karar verdim çünkü umuyorum ki anne babam akıl karışıklığı ve şokla öyle donakalacaklar ki farkında olmadan çeşitli stant sahiplerine borçlanmış oldukları paranın büyük bir kısmını onlardan kopartabileceğim. Lokal anesteziyenin sonra kanal tedavisi yapmak gibi.

"Baba?" diyorum gergin bir biçimde, kapıyı ardımdan kapatırken. "Annabel?"

Hugo hemen bacaklarıma dolanıyor ve patisiyle karnıma vurmaya başlıyor. Belli ki kuaföre gitmiş çünkü gözlerini rahatlıkla görebiliyorum. Gözlerinin burnuna olan uzaklığını hesaplayarak nerede olduklarını kestirmek zorunda kalmıyorum bu kez.

"Hey Hugo," diyorum onun göz hizasına inmek için eğilirken. "Çok hoş görünüyorsun." Yüzümü yalıyor. Sanırım bu, 'Çok sağ ol,' ya da muhtemelen: 'Sosisli sandviç kokuyorsun,' anlamına geliyor. Sonra arkama dönüp bakıyorum. "Baba? Annabel?"

Sessizlik.

Size bir şey diyeyim mi? Bu evdeki karşılama ortamı üzerinde çalışılması gerekiyor. Tüm gün boyunca yoktum ve hava karardı. Niye holde endişe içinde eve sağ salım ve tek parça olarak dönmemi beklemiyorlar ki? Nasıl *anne baba* bunlar?

"Baba?" diye tekrar sesleniyorum sinirlenmeye başlar-ken. "Annab..."

"Harriet?" diyor Annabel oturma odasından. "Buraya gel, lütfen."

Sesli bir şekilde of çekiyor, okul çantamı yere bırakıyor ve bana söyleneni yapıyorum. Annabel iş kıyafetleriyle kanepeye oturmuş, tuhaf bir şekilde teneke bir kutudan sardalye yiyor ve babam onun karşısındaki koltukta oturuyor.

Küçük çocuklar ve bir örnek olmamanın gerçekten var olmaması ile ilgili söylediklerimi hatırlıyor musunuz? Anlaşılan avukatlar için de bu böyle. Annabel'in üzerinde ya iş kıyafetleri vardır, ya sabahlığı, ya da iş kıyafetlerinin üzerine sabahlığını geçirivermiştir. Ve ne zaman akşam yemeği için dışarı çıksa, bir kıyafet almak zorunda kalır.

"Ne yiyorsun?" diye soruyorum hemen, koltuğa oturup Annabel'in elindeki teneke kutuya bakarken.

"Sardalye," diyor -sanki gerçekten sorduğum buymuş ve aslında *niçin onu yiyorsun?* u kastetmemişim gibi- ve ağzına bir sardalye daha atıyor. "Bak, Harriet," diyor Annabel ağzındakini yutar yutmaz. "Babanın işte başı belada."

"Annabel!" diye haykırıyor babam. "Dur bir... Bunu pat diye söylemesene! Sözü buna getirmek için zemin hazırla, Allah aşkına!"

"Olur." Üvey annem gözlerini deviriyor. "Merhaba Harriet. Nasılsın? Babanın işte başı belada." Sonra babama bakıyor. "Daha iyi mi?"

"İyinin yanından bile geçmiyor." Babam kaşlarını çatıyor. "Önemli bir şey yok, Harriet. Sadece küçük bir fikir ayrılığı yaşadım iştekilerle."

"En önemli müşterine gidip kendini becermesini söyle, din, Richard. Bekleme salonunun tam ortasında."

Babam kanepenin üzerinde oluşmuş olan küçük bir tüy yumağını alıyor. "Bunu *işit*me olamazdı, değil mi?" diyor en savunucu sesiyle. "Akustik nedeniyle o kadar yüksek çıktı sesim. Oranın duvarları tamamen taş."

"Ve örnek alacağın değerli yetişkin davranışları görmeni çok istiyoruz, Harriet."

"*Duvarlar yüzünden,*" diye bağıyor babam çileden çıkmış bir şekilde.

Annabel'e bakıyorum. Hafif bir küstahlık örtüsü altında gerçekten endişeli görünüyor. "Durum ne kadar kötü?"

Annabel ağzına bir sardalye daha atıyor. "Kötü. Babam yarın görüşmeye çağırdılar ve durum hiç iyi görünmüyor. İşini kaybedebilir."

"Bu sadece bir formalite," diye mırıldanıyor babam.

‘Yaratıcıyım. Ne yapacağımın kestirilememesi *bekleniyor*. Yağmur yağarken kahverengi süet ayakkabı giyen bir adam gibiyim biraz, sadece benimle ne yapacaklarını bilmiyorlar. Muhtemelen böyle başına buyruk bir tip olduğum için zam alacağım.”

Annabel tek kaşını kaldırıyor ve sonra gözlerini ovuşturuyor. “Umalım da öyle olsun, çünkü şu anda tek bir maaşla geçinemeyiz gerçekten. Her neyse. Senden n’aber, Harriet? Günün iyi geçti mi? Umarım en azından hoş bir gün geçirmişsindir çünkü bu sabah banyo boğazına kadar büyükanenin vanilyalı talk pudrasına batmıştı.”

“Aa.” Yere bakıyorum. “Özür dilerim. Temizleyecektim.”

“Bundan eminim. Fiili titizliğin, niyet ettiğin kadar iyi olsa, gerçekten çok derli toplu bir evimiz olur. Bu sefer önlemeye çalıştığın şey her ne ise ondan sıyrılmayı becerebildin mi bari?”

“Aslında,” diyorum bu son derece yanlış kinayeyi duymazdan gelerek ve sonra derin bir nefes alıp ayağa kalkıyorum. “Her ikinize de söylemem gereken bir şey var.”

Tekrar düşündüm de, belki onlara *tam* şu anda paradan bahsetmesem daha iyi.

Aile içinde dürüstlük çok önemlidir. Ama zamanlama da öyle. Özellikle söz konusu olan şey, 3,000 £’luk bir miktar ve babanızın işini pencereden dışarı atmak üzere olması olduğunda.

"Eee?" diyor Annabel kısa bir duraksamadan sonra. "Ağızındaki baklayı çıkar, tatlım."

"Ben, hımmm," diye başlıyorum. "Şey, yani..." Derin bir nefes alıyorum ve kendimi bir anne babadan böyle bir haber karşısında alacağınız tepki ne ise ona hazırlıyorum. "*Fark edildim*," diyorum sonunda pat diye. Bir sessizlik oluyor. "Bugün," diye açıklıyorum, belki hiç kimse beni duymamıştır diye. "Bugün fark edildim."

Yeniden bir sessizlik oluyor ve sonra Annabel kaşlarını çatıyor. "Ne?" diye çıkışıyor: "Bir anlayayım şunu." Ve sonra balık kutusunu bırakıp beni kanepeden kaldırarak ışığın altına sürüklüyor. Dikkatli bir şekilde yüzüme bakıyor ve sonra elime bakıp kolumu ters çeviriyor. Bileğime ve sonra da üst kolumun iç tarafına uzun uzun bakıyor. Sonra babamı ayağa kaldırtıp bileğime ve üst kolumun iç tarafına baktırtıyor.

Ne halt ediyorlar yahu?

"Hayır, Harriet," diyor sonunda net bir şekilde. "Bir şey yok. Alnında birkaç bir şey var ama onlar da sadece ergenlik sivilcesi bence."

"*Ne zamandan beri beni dinlemiyorsunuz siz?*" diye çıkışıyorum sabırsızlıkla. "Boşuna mı konuşuyorum ben, Allah aşkına? *Fark edildim* diyorum size, *bir şey fark ettim* değil. Keşfedildim. Bulundum. Seçildim." Hâlâ boş boş bakıyorlar. Dolayısıyla, ben de daha çok sinirlenerek devam ediyorum. "Bir *modellik* ajansı tarafından. Daha açık olmak gerekirse,

Infinity Models tarafından.”

Annabel'in akli daha da karışmış gibi görünüyor.

"Ne yapmak için?"

"Patates paketlemek için."

"Gerçekten mi?"

"Hayır! *Model olmak için*," diye bağıyorum üzüntüyle. Güzel olmadığınızı düşünmeniz başka şeydir; güzel olmadığınızın, bunun tam tersini düşünmesi beklenen dünyadaki tek kişi tarafından onaylanması tamamen başka bir şey.

Annabel tekrar suratını asıyor. Ama babama bakınca, gözlerinin bir milyon mutlu perinin yaydığı ışıkla parlıyor olduğunu görüyorum. "Benim genlerim işte," diyor beni işaret ederken. "İşte tam orada duruyor. Benim genlerim."

“Evet, canım, senin genlerin,” diye tekrarlıyor Annabel, sanki bir çocuğa konuşmuş gibi. Sonra tekrar oturuyor ve gazetesini eline alıyor.

Bakışlarımı Annabel'den babama çeviriyorum. Hepsi *bu* mu?

Yani, gerçekten hepsi bu mu?

Tamam, Sudoku kitapçıklarını egzotik kuş tüyleriymiş gibi havada sallayıp orta sehpanın çevresinde dans etmelerini beklemiyordum, ama bir *parçacık* daha coşku gösterecek hoş olurdu doğrusu. *Muhteşem, Harriet*, diyebilirlerdi mesela. *Belki de hepimizin sandığı gibi öyle yüzüne bakılamayacak kadar iğrenç değilsin. Tüm ailemiz için ne kadar hoş bir şey bu.*

Ya da bunun, birinin başına gelebilecek en heyecan verici şey olduğunu anladıklarını gösteren *bir şey* söyleyebilirler. di, ben başka biri, onlar da tamamen farklı bir aile olsalardı, Bilirsiniz işte. Normal bir şey söyleyebilirlerdi yani.

Annabel ağzı açık bir halde hâlâ durduğum noktaya bakıyor. "Ne?" diyor. "Bunu yapamazsın, Harriet. Çok gençsin ve sınavların yaklaşıyor."

"*Bunu yapamaz mı?*" diye tekrarlıyor babam inanmadığını belirten bir tonda. "Bunu yapamaz demekle neyi kastediyorsun?"

Annabel sakın bir şekilde ona bakıyor. "On beş yaşında, Richard. Bu hiç uygun olmaz."

"*Infinity Models*, Annabel. Ben bile adlarını duydum."

"Yüzlerce güzel kadın aynı yerde, ha? Bahse girerim ki duymuşsundur, aşkım. Ama yanıtlım hâlâ hayır."

"Aman Allah'ım," diye en yüksek sesiyle bağırıyor babam. "*Bu çok büyük bir haksızlık.*"

Sorun ne, anlıyorsunuz değil mi? Size sizinle ilgili bir konuda söyleyecek bir şey bırakmadıklarından, benim ailemde çocuk olmak gerçekten zor bir şeydir.

"Aslında bunu yapmayı *istemiyorum*," diye araya giriyorum. "Tabii ki bunu yapmayı *istemiyorum*. Sadece ne olduğunu *anlatıyorum* size. Ama tebrikler ya da benzeri bir şey diyebilirdiniz."

"*Bunu yapmayı istemiyor musun?*" diye bağırıyor ba-

bam bana.

Of, Allah aşkına.

Annabel bana bakıyor. "Alt tarafı *modellik*. *Moda*." Yüzünü buruşturuyor. "Heyecanlanacak ne var ki? Niye galeyana geliyorsunuz?"

Bakışlarımı ondan babama çeviriyorum ve sonra da Hugo'ya. Hugo hemen sandalyeden atlayıp kuyruğunu sallayarak gelip yüzümü yalıyor. Sanırım buna ihtiyacım olduğunu biliyor.

"Tamam," diyorum biraz hüzünlü bir sesle. "İyi."

Kesinlikle şu ana kadar başıma gelen tek heyecan verici şey bu ve çoktan bitti bile. Yaklaşık olarak, süreceğini düşündüğüm kadar uzun sürdü. İçimden somurtmak geliyor biraz.

Babam hâlâ tamamen dumura uğramış gibi görünüyor.

"Şimdi," diyor Annabel, piller çalışsın da televizyonu açabilsin diye uzaktan kumandayı sallarken. "Kim ağustos böcekleriyle ilgili bir belgesel izlemek ister?"

17

Her ne zaman birini iyi tanıdığımı düşünsem, o kişi bana her seferinde diğer insanların beyinlerinin benim için tam bir gizem olduğunu kanıtlar: Karndeşen Jack'in²¹ gerçek kimliği gibi.

Yaklaşık yirmi beş dakika kadar somurttum ve sonra bundan sıkılıp perşembe akşamının geri kalan kısmını a) Nick'i düşünmeyerek b) tekrar en iyi arkadaş olmamız için Nat'i baştan çıkarmaya hazırlanarak geçirdim. Çiçekler, kartlar, şiirler... Hatta ona, üzerinde ikimizin resmi (yenilebilir resimler değil. Vaktim olmadı. Gerçek fotoğraflar.) olan özel, şekersiz küçük kekler yaptım. Sonra bunları okula götürmek üzere çantama yerleştirdim. Okulda Nat'i pusuya düşürüp onu kabahatim ve/veya masumiyetim (hangisi olduğuna henüz karar vermedim, muhtemelen aynı anda her ikisi de) konusunda ikna edeceğim.

Bana olan kızgınlığının geçmesini sağlamak için her ne

21 Ç.n. "Jack the Ripper" - 1888 yılında, Londra'nın gecekondu semti Whitechapel ve çevresinde faaliyet göstermiş sen katie (veya katilere) verilmiş en bilindik isim. Karndeşen Jack'in kimliğine dair ortaya atılan iddialardan hiçbirini kanıtlanamamıştır.

gerekiyorsa yapacağım.

Tam bir zaman, emek ve un kaybı. Görünüşe bakılırsa, Nat'e hiç de kur yapmama gerek yokmuş. Cuma sabahı, her zamanki gibi saat tam sekizde, kapının zili çalıyor.

"Nat! Buradasın!" diye bir çığlık atıyorum şaşkınlıkla, reçelli sandviçimden bir parça alırken. Tabii bir de yapışkan, çilek kokulu bir "Yyyyyyuuuuuppppppiiiiiiiiiiiiiii!" çıkıyor ağızımdan.

"Kahvaltın mı?" diyor sol elimde kalakalmış olan yarım sandviçime bakarak.

En mağrur halimi takınıyorum. "Reçelli sandviçlerde hayatta kalmak için gerekli olan tüm besinler vardır aslında. Şeker, vitamin, karbonhidrat. Sadece reçelli sandviç yiyerek tamamen normal bir hayat sürebilirim."

"Hayır, süremezsin," diyor beni kapının dışına çekerken. Neyse ki ayakkabılarımı giymişim. Yoksa okula çoraplarımla yürümek zorunda kalacaktım. "Böyle bir durumda Sadece Çilek Reçelli Sandviç Yiyen Kız olursun ve bu normal bir şey değil." Bana bakıyor ve sonra öksürüyor. "Yine de, kalan kısmını alabilir miyim? Açlıktan ölüyorum."

Şaşkınlıkla sandviçimin kalan kısmını ona veriyorum ve o sandviçi yerken onu izliyorum. Bir: Nat asla çok şekerli şeyler yemez. *Yememiştir*. Şu kaderini belirleyen okul balosundan beri. Ve iki: Hepsi *bu* mu yani? Tüm gece boyunca korkuyla beklediğim o büyük dramatik sahne bu mu? Dün çoktan

unutulmuş mu?

Keklerin hepsini özellikle şekersiz yaptım ve şimdi onları *hiç kimse yemeyecek.*

"Nat," diye söze başlıyorum ki tam aynı anda o da

"Harriet?" diyor ve sonra hafifçe öksürerek boğazını temizliyor. "Özür dilerim. Sana kızdığım ve surat astığım için."

"Oo." Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum çünkü bunu beklemiyordum. "Sorun değil. Ben de özür dilerim. Şey... keşfedildiğim için filan işte."

"Asıl sorun yalan söylemendi, Harriet." Nat, hafif gülümsemeyle karışık garip bir şekilde ağzını şapırdatıyor ve parmaklarını yalıyor. "Her neyse, dünü unutsak olmaz mı?"

"Elbette olur," deyip ona gülümsüyorum.

Üzerimden büyük bir yük kalkıyor: Her şey yolunda. Ben her zamanki gibi kuruntu yaptım ve aşırı duygusal davran-
dım.

Ve sonra -aynı dalgalar gibi- bu rahatlama hissi aniden kayboluyor. Nat boğazını temizliyor ve ben ona tekrar bakıyorum ama bu sefer biraz daha dikkatlice. Birden, daha önce fark etmediğim şeyleri fark ediyorum: Boynu gergin ve omuzlarını yukarı doğru çekmiş. Köprücük kemiklerinin üzeri kızarmış ve benekler var. Gözlerinin beyazı pembeye dönüşmüş. Alt dudağını ısırıp duruyor.

"Çok hoş," diyor Nat hiç bitmeyecekmiş gibi gelen uzun bir duraksamadan sonra ve huzursuz bir kızarıklık gelip yü-

züne yerleşiyor. Gözlerini bana diyor. "Peki..." deyip boğazını temizliyor. "Seni..." ve yutkunuyor. "Şey, aradılar mı?" Üçüncü kez boğazını temizliyor. "Infinity'den? Aradılar mı seni?"

Dünü hiç de unutmamış.

Azıcık bile.

"Hayır." *Onlara numaramı vermedim*, diye ekliyorum içimden ama nedense bunu yüksek sesle söylemenin işe yarayacağından emin değilim.

"Oo." Nat'in yanakları daha da kızarıyor. "Ne yazık. Üzüldüm. Bunun üzerinde durmayalım, tamam mı?"

Kaşlarımı çatıyorum. *Bunu çoktan geride bıraktığımı* sanmıştım. "Tamam."

"Ve böyle bir şey hiç olmamış gibi davranalım," diye ekliyor Nat gergin bir sesle. "...Tamam."

"Tamam."

Bunu her geride bırakalım dediğinde, Nat'in bunu yapmadığı daha da netleşiyor.

"Her zamanki gibi davranacağız," diye ekliyor Nat.

"...Tamam."

Sonra uzun bir sessizlik oluyor ama huzurlu bir sessizlik değil bu. Aslında, on yıldır, aramızda oluşan ilk rahatsız edici sessizlik bu olabilir.

Dans salonunda altına kaçırıp çişinin benim ayaklarıma geldiğinde oluşan sessizlik dışında. O da biraz garip bir sessizlikti.

"Her neyse," diyor Nat birkaç dakika sonra ve ben Nat'in kelimenin gerçek anlamıyla kendini toparladığını görüyorum: Saçını, paltosunu düzeltiyor ve tek eliyle çorabını çekiyor. "Tamam, Harriet." Elinde kalan son lokmaya bakıyor ve kendini toparlıyor. "Protein bunun neresinde, hı? Üzgünüm ama doğru dürüst bir araştırma yaptığını sanmıyorum."

Sonunda söz, üstesinden gelebileceğim bir noktaya geri geliyor.

"Araştırmamı doğru dürüst yaptım!" diye tamamen zıvanadan çıkmışım gibi yaparak bağıríyorum. "Protein..." Konuyu modellikten olabildiğince başka bir yöne çekmek için ne diyebilirim? "Tavukta," diye cümlemi tamamlıyorum ve sonra ona sırtıyorum. "İçinde tavuk da var. Bunu sana söylemedim mi? Çilekli ve yüksek proteinli tavuklu sandviç. Mmmm. Bayılırlım."

"Çilek ve tavuk?" Nat gülüyor ve birazcık rahatlıyorum.

"Sadece çilekli ve tavuklu sandviç yiyerek yaşayabilirsin," diye açıklıyorum göz göze gelmemeye çalışarak. Tamamen unutulup gidene kadar şu dünle ilgili konuya değinmememizi sağlamanın başka bir yolu var mı? Dostluklar böyle mi yürüyor?

Belki. Belki de hayır.

Ama her ikimiz de okul yolunun kalan kısmını bunun bir yolunu bulmaya çalışarak yürüyoruz.

18

Müthiş.

Toby Pilgrim'le ilgili en muhteşem şey, hassas bir durumu duyarlılık ve anlayışlılıkla ele alması konusunda ona her zaman güvenebileceğinizdir.

"Vaaaaaaayyyy," diyor Toby, Nat ve ben sınıfa girerken. -Neredeyse- tek parça olarak okula vardık ama sohbetimiz şimdiye kadar yapmış olduğumuz en iyi sohbetlerden biri değildi. Ben, Hezeran çiçeğinin (*binlerce* anlamına gelir, çünkü uzun bir sapın üzerinde açan çok sayıda çiçeği vardır) Yunan kökeninden, 8. Henry'nin *aslında* kaç eşi (Katolik olup olmadığınıza bağlı olarak ikiyle dört arasında değişir) olduğundan ve Mısır piramitlerinin başlangıçta parlak ve beyaz olduğu gerçeğinden bahsettim. Nat, gözlerini boşluğa dikti, başını salladı, gitgide daha da sessizleşti, köprücük kemiği bölgesi gitgide gerginleşti ve kızardı.

Ama önemli olan nokta şu, modellikten, birinin hayallerini çalmaktan ya da hayat boyu süren bir tutku konusunda insanın burnunun kemiğini sızlatan hayal kırıklıklarından

bahsetmeden okula varmayı becerdik.

Ya da aramızda belirgin bir gerginlik olduğu gerçeğinden hiç bahsetmeden.

Her neyse: "Vaaaaaaayyyy," diyor Toby. "Aranızdaki şu gerginliğe de bir bakın! 1962 dolaylarındaki Soğuk Savaş gibi. Harriet, bence sen muhtemelen Amerika'sın. Ortalık ya-tıştır umuduyla bir sürü patırtı yapmaya çalışıyorsun. Nat, sen daha çok Rusya gibisin. Soğuk, dondurucu ve karla kaplı." Sonra duraksıyor. "*Kelimenin gerçek anlamıyla* karla kaplı değil tabii," diye açıklık getiriyor. "Ama bugün kışı aratmayan bir hava var, değil mi? Yeni eldivenlerimi beğenecek misiniz bakalım?"

Sonra, bembeyaz bir iskelet eline takılı bir çift siyah örgü eldiven uzatıyor bize doğru.

Nat'le ben tüm enerjimizi çantalarımızdan kitaplarımızı çıkarmaya vermişken mahcup bir sessizlik oluyor. Sabah çektiğimiz tüm sıkıntı şu anda tamamen geri dönüyor.

Sağ ol, Toby.

"Biliyor musun," diye kayıtsızlıkla devam ediyor Toby yüzünde sevgi dolu bir ifadeyle eldivenlerini sallayıp dururken. "Bu beyaz kemikleri kendim tutturmak zorunda kaldım. Eski bir Cadılar Bayramı kostümünden esinlendim, ama aralık için yeteri kadar *sıcak tutacak* bir şey değildi o." Yüzüme doğru uzatıyor eldivenleri. "Artı, bunun tıbbi bilgimi geliştirmek için muhteşem bir yöntem olacağını düşündüm."

Şimdi, beyaz kemiklerinin her birinin üzerine gri bir kalemle Latince adlarını yazmış olduğunu görebiliyorum: (*Lunate, triquetral, pisiform, hamate, capitata, distal phalange*).

"Çok hoş, Toby," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde çünkü Nat yerinden kalkmak üzere.

"Gidip biyoloji ödevimi teslim etmeliyim," diyor Nat garip bir sesle. "Teneffüste görüşürüz, tamam mı?"

Bilginize: Nat'le benim ortak aldığımız hiçbir ders yok. Geçen yıl aynı gruplara düşelim diye çok çabalamamıza rağmen (Nat çok çalıştı ve ben de soruları yanlış yanıtlayayım diye elimden gelenin en iyisini yaptım), ben her derste en iyi gruptayım, Nat de ikinci ya da üçüncü gruplarda.

"Tamam," diyorum. Hâlâ yüzüme gerçekten bakmıyor. "İneğin orada buluşalım mı?"

İneğin orada buluşalım beş yaşımızdan beri kullandığımız bir ifadedir. Her sabah onda sütlerimizi almak için sıraya girmemiz gereken yerde, kartondan büyük bir inek vardı. Şimdi yok ama bunu kantinde birbirimizi bekleyeceğimiz yer için bir kod olarak kullanıyoruz.

"Elbette," diyor ve bana bir gülücük attıktan sonra hiçbir yerden çıktığını görmediğim kadar hızlı bir şekilde sınıftan dışarı fırlıyor.

Günün geri kalan kısmı şu şekilde özetlenebilir:

- Nati her gördüğümde gülümsedi ve saçlarının arkasına saklandı.

- Sabah verilen ders arasında, gitmek için bir bahanesi vardı.
- Öğlen arasında, gitmek için başka bir bahanesi vardı.
- Öğleden sonra verilen ders arasında, gitmek için üçüncü bir bahanesi vardı.
- Tüm günü yalnız başıma geçirdim.

Son ders saati gelip çattığında ve bana dersten sonra da okulda kalması gerektiğini söylediğinde, Nat'ın sadece benden kaçmak için bahaneler uydurduğuna iyice kanaat getiriyorum ve yıkılmakla onun bu kurnaz ve zekice stratejisine hayran olmak arasında gidip geliyorum.

Bu arada Toby, bir kedi yavrusunun bir yün yumağının peşinden koşturması gibi beni takip etmek için Nat'ın yokluğunun keyfini çıkarıyor. Hatta hâlâ orada olduğumdan emin olmak için arada bir bana dokunuyor.

"Harriet," diye fısıldıyor altıncı dönem İngiliz Edebiyatı dersinde. "Birlikte bu kadar çok zaman geçirmemiz ne hoş, değil mi?"

Bunu onaylamayan bir homurtu çıkarıyorum ve ders kitabıma bir göz resmi daha çiziktiriyorum.

"Seni şimdi daha iyi tanıdığımı gerçekten hissediyorum," diye hevesle devam ediyor Toby. "Mesela, saat tam onda tuvalete gitme eğilimin olduğunu biliyorum ve tuvaletten dönünce saçın daha düzgün olduğundan, aynanın karşısında atkuyruğunu yeniden yaptığını düşünüyorum."

Bir şeyler karalamaya devam ediyorum.

"Ve" diye fısıldıyor heyecanla, "on ikiyi beş geçe tekrar tuvalete gidip on iki on beşte geri geldiğinde, gözlerin kıpkırmızı ve kenarları çapaklı oluyor. Ki buradan da yalnızca gizli gizli ağlamak için tuvalete gittiğin sonucuna varıyorum."

Ters ters ona bakıyorum. "Bunu her öğlen yapmıyorum, Toby."

"Yapmıyor musun?" küçük bir not defteri çıkarıp üzerinde bir liste varmış gibi görünen bir sayfayı açıyor. "Tamam, öyleyse bunu karalayacağım." Ve ilgili maddenin üzerini çiziyor.

Tepemin atmak üzere olduğunu hissedebiliyorum. Nat'i kırdım, berbat bir gün geçirdim ve sanırım Toby en ağır saldırıyı yaşamak üzere.

Saymaya devam ediyor, "yaklaşık olarak üçte tekrar tuvalete gidiyorsun ama bu sefer tüm teneffüs boyunca kalıyorsun. Dolayısıyla, benden kaçmaya çalıştığını düşünüyorum. Durum ya bu ya da bilirsin işte... Çetrefilli bağırsak hareketleriyle meşgul oluyorsun."

Yanaklarımın aniden kızardığını hissedebiliyorum. İlk tahmini doğrudu -ondan kaçıyordum- ama ikincisinden hiç hoşlanmadım. Çetrefilli olsun ya da olmasın, bağırsak hareketlerinden bahsetmekten hoşlanmıyorum.

"Beni rahat bıraksan diyorum?" diye fısıldıyorum ve her kelimeyle sesimin daha da yükseldiğini hissedebiliyorum.

"Yani *sinsice izlemek için* -bilmiyorum ama- *başka birini bulma* ihtimalin var mı *acaba?*"

Toby şaşkırmış görünüyor. "*Kimi?*" diyor etrafına bakarak. "*Sinsice takip etmeye degecek başka hiç kimse yok, Harriet. Sadece sen varsın.*"

Dişlerimi sıkıyorum. "*Öyleyse kimseyi sinsice takip etme.*" Sesim daha da nefretle doluyor. "*Evet. Hiç kimseyi sinsice takip etmemeye ne dersin, Toby. Ya da başka bir ifadeyle, defol git başımdan.*" Ve sonra bir sessizlik oluyor.

Toby şaşkınlık içinde bana bakıyor. Sadece bunu bağıarak söylediğimi sanıyorum.

Sınıfta hafif bir gülme dalgası yayılıyor.

Birden kafamı kaldırıp bakınca, Bay Bott'un tahtaya yazı yazmayı bırakmış olduğunu ve benim gibi bir geek'in pek de sık görmediği bir yüz ifadesiyle bana bakmakta olduğunu görüyorum. Kızgınlık, öfke ve hararetli bir cezalandırma arzusuyla dolu bir ifadeyle.

Bütün bunlara rağmen, bugün okuldan sonra Nat'i görebileceğim gibi görünüyor.

19

Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde Bay Bott'a bakıyorum.

"Bayan Manners," diyor buz gibi bir ses tonuyla sınıfın ön tarafından ve ben birden *Hamlet*'in üçüncü sahnesinin üçüncü perdesini okuyor olmamız gerektiğini hatırlıyorum. "Bizimle paylaşmak istediğiniz bir düşünceniz var mı?"

"Hayır," diyorum hemen ve gözlerimi sırama dikiyorum.

"Buna inanmakta *oldukça* güçlük çekiyorum," diyor Bay Bott daha da sert bir sesle. "*Her zaman* bizimle paylaşacak düşünceleriniz olur. Aslında, sizi bunları bizimle paylaşmaktan *alıkoymak* genellikle zordur."

"Hiçbir fikrim yok," diyorum uysal bir sesle.

"Bunu öğrenmem iyi oldu. Bu, görmekten hoşlandığım bir şey. Kafasında hiçbir şey yokken sınavları yaklaştıkça olan bir öğrenci."

Alexa aniden bir kahkaha patlativeriyor.

Aa evet, Alexa da tüm derslerde en iyi gruplardadır. Bu da, gruplar belirlenmeden önce tüm sınavlardan kalmaya ka-

rar vermemin bir nedeni olabilir. Maalesef Alexa hem zalim hem de zekidir. Ona katlanmam gereken en az üç yıl daha var önümde ve muhtemelen ondan sonra da benimle birlikte üniversiteye girecek.

"Alexa?" diye çıkışıyor Bay Bott, onu görebilmek için sağa sola bakınırken. "Komik bir şey mi var?"

Alexa bana doğru bakıyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Hayır," diyor manidar bir sesle. "Tam tersine. Oldukça üzücü bir şey var aslında."

Çok hoş. Hocanın önünde beni aşağılamayı başardı ve hoca bunu fark etmedi bile.

"Peki," diyor Bay Bott, ama o da memnun görünmüyor. Doğrusu, nadiren memnun görünür: Haz aldığı için öğretmenlik yaptığını sanmıyorum. "Küçük Bayan Çığırkan ve Küçük Bayan Kahkaha, *her ikiniz de* tahtaya gelip bu metinle ilgili küçük bir soru konusundaki görüşlerinizi bizimle paylaşmaya ne dersiniz?"

Alexa'nın birden benzi atıyor ve birlikte tahtaya doğru yürürken, sanki başının belaya girmesi benim hatamış gibi, benim olduğum yöne metaforik hançerler fırlatıyor.

"Şimdi," diyor Bay Bott: "Yüzünüzü sınıfa dönün, lütfen."

Yanaklarım gitgide kızarıyor. Vücudumu hocanın söylediği yöne doğru çevirirken gözlerimi yerden kaldırmamaya çalışıyorum.

"Pekâlâ, Alexa Roberts ve Harriet Manners." Bay Bott oturuyor ve nazikçe tahtayı işaret ediyor. "Her ikiniz de bu metinden çok etkilendiğinize göre, Laertes'in *Hamlet*'teki önemini açıklar mısınız, lütfen?" Alexa'ya bakıyor. "Lütfen siz başlayın, Bayan Roberts."

"Şey..." diyor Alexa tereddütle. "Ophelia'nın erkek kardeşi, değil mi?"

"Aile ağacını sormadım, Alexa. Hayali bir karakter olarak edebi öneminin ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Alexa husursuz görünüyor. "Şey, öyleyse, Laertes'in edebi önemi, Ophelia'nın kardeşi olmasından kaynaklanmaktadır, değil mi? Sonuçta, Ophelia'nın birlikte vakit geçirebileceği biri."

"Shakespeare'in hayali Ophelia'nın, hayali olarak canı sıkılmasın diye ona hayali bir oyun arkadaşı yaratması ne büyük bir *incelik*. Analitik becerilerin beni hayretler içinde bırakıyor, Alexa. Belki de seni, dersin geri kalan kısmını alfabeyi sökmekle geçir diye Bayan White'ın yedinci grubuna göndermeliyim. A – Ayna diyebilir misin, Alexa?"

Alexa'nın yüzü aniden kıpkırmızı kesiliyor ve küçük düşürüldüğü için son derece utanmış görünüyor. Ona acıyorum, gerçekten.

Sonra Bay Bott bana dönüyor. "Sıra sizin, Bayan Manners. Ekleyecek bir şeyiniz var mı?"

Gözlerimi birkaç saniye yere dikeyorum ve bu arada ken-

dimle mücadele veriyorum. Doğrusu bu, biraz Süpermen ile Kriptonit²² gibi bir şey. İlginç düşünsel soruları bir topluluk önünde doğru yanıtlamak muhtemelen tek ve en büyük zayıflığım. Her ne zaman bunu yapsam, başım belaya giriyor ama elimde değil.

Bu bir hastalık. Ama sadece kişinin kendisine zarar veren bir hastalık.

“Şey,” diyorum yavaşça ve en aptalca sesimle *-bir fikrim yok, üzgünüm. Hiçbir fikrim yok* demem gerektiğini bilme-
me rağmen- şunları söylüyorum: “Bence Laertes, Hamlet’in edebi bir yansımasıdır. Oyunun konusu *görünüşte*, babasının cinayetinin intikamını alan Hamlet’tir; ama oyun aslında, bunu sürekli erteleyen Hamlet’le ilgilidir. Dolayısıyla, Laertes bir çeşit başka bir Hamlet’tir; çünkü Hamlet *onun* babasını öldürdüğünde, Laertes intikamını hemen alır ve oyunun sonuna yaklaşılr. Dolayısıyla bence, Hamlet’in yerinde başka biri olsaydı olayların nasıl gelişeceğini bize göstermek için *edebi bir kurgu* olarak oradadır. Bu da, bir nevi, Shakespeare’in bize hayatlarımızı şekillendiren şeyin başımıza gelen olaylar değil, kim *olduğumuz* ve *ne yaptığımız* olduğunu söyleme biçimidir.”

Derin bir nefes alıyorum. Toby alkışlamaya başlıyor; dolayısıyla, ona bunu kesmesini sağlayan bir bakış atıyorum.

22 ç.n. Süpermen’e zarar verebilen tek şey kriptonit taşı olduğundan, bu onun zayıf noktalarından biridir.

"Çok iyi, Harriet," diyor Bay Bott başıyla da onaylayarak. "Mükemmel, aslında. Daha düşük bir notu hak ettiği açık olsa da, 100 alması olası bir yanıt." Soğuk bir şekilde Alexa'ya bakıyor. "Alexa, İngiliz Edebiyatı'nda hiç doğru yanıt yoktur. Ama bir sürü kahrolasınca yanlış yanıt vardır. Ve senin şu saçmalaman da bunlardan biri."

"Hocam!" diye feryat ediyor Alexa kızgın bir şekilde. "Bu adil değil! Henüz oyunu okumayı bitirmiş olmamız gerekmiyor ki! Harriet kopya çekti!"

"Buna kopya denmez," diyor Bay Bott elleriyle yüzünü kapatırken, usanmış bir halde. "Buna, hikâyeye anlaşılması güç bir ilgi duymak denir. Hani senin ne olacağını öğrenmek için tek bir gün bile bekleyemediğinden şu saçma dizilerin bir sonraki bölümünü izlemek için kanalları gezdiğin gibi." Sonra derin bir of çekiyor.

"Ama..." diyor Alexa, yanakları daha da kızararak.

"Burada işimi tamamladığımı anlıyorum," diye araya giriyor Bay Bott. "Hayatımdan memnunum. Ruhum doydu. Şimdi, bu yüreklendirici durumda, gidip öğretmenler odasından birkaç tane daha kitap alacağım. Sınıfta en az üç kişi *Romeo ve Juliet*'i okuyor ve benim aradaki farkı anlamadığımı umuyor gibi görünüyor." Sınıfa küçümseyen gözlerle bakıyor. "Beş dakika eğlenin bakalım. Becerebilerseniz tabii."

Sonra çıkıp gidiyor.

Aynen, sirkte kızgın bir kaplanın burnuna sert bir darbe

indirip onu asistanıyla birlikte kafese kilitlemiş bir hayvan terbiyecisi gibi.

Alexa'ya bakmak için yavaşça dönüyorum ve uzaktan bir yerlerden -beynimin içindeki dehşetli uğultunun ötesinden- bir ses duyuyorum.

Aynı anda nefes alan on beş yaşındaki otuz çocuğun sesi.

"Pekâlâ," diyor Alexa sonunda, bana bakmak için dönerken ve yemin ederim ki onun bir ayı gibi homurdandığını görüyorum. "İyi iş çıkardın, öyle mi?" Gözlerini kısıyor. "Seninim artık yalnızca senle ben varız, Harriet."

20

Romantik filmlerde, birbirine âşık iki kişinin birbirlerine olan hislerini göstermekten kendilerini alıkoyamadıkları ve bunu herkese ilan etmek için ani bir ihtiyaç hissettikleri o anları bilirsiniz, değil mi?

Bu, her zaman tamamen önceden kestirilebilir ve tamamen beklenen bir şeydir ama yine de kadın kahraman, sanki bu durup dururken pat diye olmuş gibi, her zaman şaşırır ve şok olur. Bunu hiçbir zaman anlayamadım. Yani nasıl bu kadar mankafa *olabiliyor*? Bunun olacağının ta yüz metreden belli olduğunu göremiyor mu? Gerilimin gitgide arttığını hissedemiyor mu onun dışında herkes bunu hissederken?

Şimdi her şey biraz daha mantıklı geliyor. *Sizin başınıza geldiğinde*, ne olduğunu göremiyorsunuz. Bunu sadece başkasının başına geldiğinde görüyorsunuz.

Aniden *kavırıyorum*: Alexa'nın bana olan -aşka çok benzeyen ama tamamen bunun tersi olan- tutkulu, anlaşılmaz nefretinin yöneleceği başka bir yer yok. Bu nefret, zonk zonk atan bir kafaya geldi yerleşti ve şimdi de oradan buharlar

saçarak büyük bir gösterişle fışkıracak.

Bana kaçacak hiçbir yer yok.

Yoksa var mı? Umutsuzca kapıya bakıyorum. Kaçmayı denesem mi? Yoksa kafamı yere eğip bunu atlatmayı mı beklesem? Okuldayız nihayetinde. *Ne kadar kötü olabilir ki?*

En ürkütücü olan ne, biliyor musunuz? Hâlâ bir yanımda, onun dilbilgisi hatalarını düzeltmek istiyor. "*Seninle ben,*" diyorum şeytana uyup. "*Senle ben* değil. Artık yalnızca *seninle ben* varız, Alexa."

"Pekâlâ," diyor Alexa tekrar ve ben tüm sınıfın hâlâ nefesini tutmakta olduğunu hissedebiliyorum. "Harriet Manners."

Yutkunuyorum ve sırama doğru bir adım atıyorum.

"Aa hayır. Hayır, hayır. Hiçbir yere gitmiyorsun." Okul süveterimin arkasından tutup beni sınıfın ön tarafına doğru geri çekiyor. Ama bu öyle vahşice bir çekiştirme değil. Bir araba gelirken, bir annenin çocuğunu karşıya geçmesini engellemek için onu hafifçe geri çekmesi gibi bir şey.

Duruyorum ve gözlerimi yere dikiyorum.

"Daha aptal görünmemi sağlayabilir miydin acaba?" diye soruyor Alexa neredeyse sohbet eder gibi. "Yani, *görünüşte*? *Görünüşte* kelimesini kullanmıştın, değil mi?"

Sesim zar zor çıkıyor. "'Görünüşe bakılırsa' demek o," diye açıklıyorum fısıltıyla. "Ya da 'sözüm ona' demek."

Niye 'sözüm ona'yı kullanmadım ki?

Bu onu daha da kızdırıyor gibi görünüyor. "Ne demek olduğunu biliyorum!" diye bağıyor. "Tanrım, gerçekten kalın kafalı olduğumu düşünüyorsun, değil mi!"

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"Evet, *öyle* düşünüyorsun. Sen ve şu küçük zekice yorumların, küçük zırva gerçeklerin ve şu küçük geek suratın." Yine aynı ifadeyi takınıyor. Gözlerini şaşa yapıp dişlerini dişlekmiş gibi öne çıkardığı ifadeyi. Bu gerçekten haksızlık. Diş tellerimi yıllar önce çıkardığımı ve sol gözümün yalnızca yorgun olduğumda kaydığını *biliyor*. "Gerçekten herkesten iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi Harriet Manners?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum tekrar. Küçük düşürülmenin neden olduğu yanma hissi boynumla kulaklarıma yayıldı bile ve kafatasıma doğru tırmanıyor. Tüm sınıfın, hayvanat bahçesindeki kırmızı popolu maymuna baktıkları gibi bana bakmakta olduğunu hissedebiliyorum. "Düşünmüyorum."

"*Seni duyamıyorum,*" diyor Alexa daha yüksek bir sesle. Bana yaklaşıyor -kişisel alan sınırlarımı aşıyor- ve bir saniye için beni tokatlayacağını düşünüyorum. "Başka bir şekilde söyleyeyim. *Herkesten iyi olduğunu mu sanıyorsun, Harriet Manners?*"

"Hayır," diyorum olabildiğince alçak bir sesle.

"Evet, *öyle,*" diye tıslıyor bana daha da yaklaşarak ve ben o şokla bile yüzündeki ifadeye inanamıyorum. Katıksız, adeta parlayan bir nefret. Bu nefret sanki içinde bir yerde ya-

nıyor ve üzerinde penguen resimleri olan şu küçük yuvarlak mumlardan biri gibi onu aydınlatıyor. "Aslında ne kadar ezik olduğun konusunda hiçbir fikrin yok."

"Bu doğru değil," diye fısıldıyorum.

Çünkü ne kadar ezik olduğumu kesinlikle *biliyorum*. *Tam olarak* kim olduğumu biliyorum. Ben Harriet Manners, 100'lük bir öğrenci, yarı değerli taş koleksiyoncusu, küçük ve mükemmel orantılanmış tren setleri ustası, liste yazıcısı, kitapları türlerine ve alfabetik sıraya göre sınıflandırma uzmanı, gereksiz sıfatların kullanıcısı, bahçesinin alt tarafındaki kayanın altındaki yirmi üç tespah böceğinin sahibi.

Ben Harriet Manners:

GEEK.

Alexa beni duymazlıktan geliyor. "Sanırım bunu test etmenin zamanı geldi," diye devam ediyor ve sonra sınıfa göz gezdiriyor. Gözlerimin yaşla dolduğunu hissedebiliyorum ama tamamen donup kalmış bir haldeyim. Dilim bile uyuşuk. "*Bu sınıfta kimler,*" diyor Alexa yavaşça ve yüksek sesle, "*Harriet Manners'tan nefret ediyor? Elini kaldırsın.*"

Gerçekten hiçbir şey göremiyorum çünkü şu anda tüm sınıf titreşiyor gibi geliyor.

"Toby," diye ekliyor Alexa. "Elini kaldır, yoksa bir dahaki hafta her öğle teneffüsünde kafanı tuvalete sokarım."

Gözlerimi kapıyorum ve yanaklarıma iki damla yaş düşüyor. Sanırım bunu görmemem çok iyi olacak.

"Şimdi, gözlerini aç, geek," diyor Alexa.

"Hayır," diyorum olabildiğince kesin bir şekilde.

"Gözlerini aç, geek."

"Hayır."

"Aç gözlerini, geek. Yoksa bunu senin için bugün, yarın ve ertesi gün daha beter bir hale getiririm. Sen ne olduğunu, ne *olmadığını* anlayana kadar da bunu yapmaya devam ederim."

Dolayısıyla, ne olduğumu ve ne olmadığımı *net bir şekilde* bilmeme rağmen -ve bu durumu daha da beter bir hale getirebilmenin *mümkün* olduğundan emin olmamama rağmen- gözlerimi açıyorum.

Sınıftaki herkesin eli havada.

Keşke bana vursaydı.

Kafamda bu son düşünceyle, hıçkırıklara boğuluyorum; her tarafında GEEK yazan sırt çantamı kapıp koşarak sınıftan çıkıyorum.

21

Harriet Manners'dan Nefret Eden Kişiler:

1. Alexa Roberts
2. Şapkacı Kadın
3. 24D 24E 24 F 24G 24H nolu stantların sahipleri
4. Nat?
5. 11A İngiliz Edebiyatı Sınıfı

Eve vardığım sırada öyle katıla katıla ağlıyorum ki sesim kulağa sanki biri testereyle odun kesiyor gibi geliyor.

Ağlak biri değilimdir normalde ve büyük bir olasılıkla anne babam ağladığımı anlamayacaklar ama hıçkırmadan ya da burnum akmadan nefes alabildiğimden kesinlikle emin oluncaya dek -bu konuda en ufak bir şüphem bile kalmayana dek- evimizin önündeki çalılıklara saklanmaya karar veriyorum. Sonra da, Toby'nin üç yıl boyunca beni gizlice gözetlemek için girip çalılığın içinde oluşturduğu boşlukta oturup

burnumu okul kazağımın koluna sile sile sessizce hıçkırıklara boğuluyorum.

Ne kadardır ağladığımdan emin değilim: Sonu gelmeyen bir gözyaşı seli gibi çünkü ne zaman biraz sakinleşip başımı kaldırsam, gözüme okul çantamın üzerindeki kırmızı harfler takılıyor ve beni tekrar hıçkırıklara boğuyor.

Hatta mantiken aynı boyutta kalmaları *gerektiğini* bilme rağmen, harfler gitgide büyüyor gibime geliyor.

GEEK.

GEEK.

GEEK.

GEEK.

GEEK.

Bu bir sorun değilmiş gibi rol yapamıyorum artık çünkü bu bir *sorun*. Çünkü *beni kendi halime bırakmıyorlar*.

Canıma tak dedi artık. Uyum sağlayamamaktan usandım; dışlanmaktan usandım; nefret edilmekten usandım. Eli mi attığım her şeyi, bir köpek yavrusunun ortada bulduğu bir rulo tuvalet kâğıdını mahvetmesi gibi, paramparça edip etrafa saçmaktan usandım. Hiçbir şeyi asla doğru yapmamaktan, sürekli aşağılanmaktan, ne yaparsam yapayım yeteri kadar iyi olmadığımı hissetmekten usandım.

Böyle hissetmekten usandım.

Aslında en çok da, bir yağmur ormanında yalnız başına

ortalıkta dolanan bir kutup ayısı olmaktan usandım.

Harfler neredeyse iki metreye ulaşip yanıp sönmeye başlayınca ve ben buna daha fazla katlanamayınca, kendimi kaybediyorum tamamen. Küçük bir öfke çığılığı atıp kumaş lime lime olup da harfler okunamaz hale gelinceye kadar kemerimin tokasıyla vuruyorum bu kelimenin üzerine.

Ve sonra -sonunda sakinleşince- tostoparlak olmuş halimden kurtuluyor; çalılıktan çıkıyor; formamdaki toprakları silkeliyor ve bir cuma öğleden sonrası saat 4 için tamamen normal bir şekilde davranıyormuş gibi yapmaya çalışıyorum.

Burnumu çekerek kapıya doğru yöneliyorum.

"Baba?" diyorum sessizce, kapıyı açarken. Bir taraftan da burnumu koluma siliyorum. "Annabel?"

Sonra durup kalıyorum irkilmiş bir halde.

Çünkü Annabel, babam ve Hugo hep birlikte holde duruyorlar.

Görünüşe göre hepsi de beni bekliyor gibiler.

22

Pekâlâ, benimle *dalga* mı geçiyorsunuz?

Şu anda annem babam onlara görünmeden kaçamayacağı bir yerde mi duruyorlar yani? Şimdi tartışmaya girmeden direkt yatağıma gitmek istediğim için mi en sonunda bu evin karşılama ortamı üzerinde çalışmaya başladılar?

"Neler oluyor?" diye soruyorum utanmış bir şekilde ve hızlıca gözlerimi ovuşturuyorum elimle. Hugo pantolonuma atlıyor ve ne olduğunu anlamaya çalışır gibi üzerimdeki top-rağı yalıyor. "Her şey yolunda mı? Baba, toplantının ne oldu?"

Annabel kaşlarını çatıp dikkatle bana bakıyor. "Sorun ne, Harriet? Sen..." Susuyor, aklı karışmış bir halde. Yüzümün haline uygun bir kelime aradığını görebiliyorum. "ağladın mı?" diye tereddütle tamamlıyor cümlesini.

"Üşütmüşüm," diye açıklıyorum burnumu çekerken. "Bu sabah başladı." Ve sonra ağzı sımsıkı bir şekilde kapalı duran babama bakıyorum. "Baba? Şu önemli toplantının ne oldu? İyi geçti mi?"

"Hı?" Babam suratını ekşitiyor. "Evet, sorun yok. Aynen

tahmin ettiğim gibi, ne yapacağı belli olmayan biri olduğunu söylediler ama ben zam isteyince hayır dediler.” Sonra Annabel’e bakıyor ve birkaç kez ayak parmakları üzerinde yaylanıyor. “Hadi söyle ona, Annabel.” Babam dirseğiyle onu hafifçe dürtüyor. “Söyle.”

“N’oldu?” Annabel’e bakıyorum ve o da sessizce bana geri bakıyor. “Ne?”

Annabel iç geçiriyor. “Aradılar, Harriet,” diyor sonunda isteksiz bir sesle. “Şu modellik ajansından aradılar. Sen okuldayken.”

Ağzım hafifçe açık kalıyor şoktan. “Aradılar mı? Ama...” Aklım tamamen karıştığından, birkaç saniyeliğine susuyorum. “Bu hiç mantıklı değil. Onlara numaramı vermedim. Nasıl arayabilirler ki?”

“Bir şekilde bulmuşlar ve aradılar işte!” diye bağırıyor babam havalara uçarak. Bunun üzerine Hugo birkaç adım geri çekiliyor ve havlıyor. “*Infinity Models*, Harriet! Bu muazzam bir şey! Bu muazzamdan da muazzam! Bu daha muazzam! Aradılar ve fotoğrafları çok beğendiklerini, hepimizi görmek istediklerini söylediler! Yarın, ilk iş olarak! Ajansta! Onlar ve biz! Ve tekrar onlar!”

“Daha muazzam diye bir ifade yok, Richard,” diye iç geçiriyor Annabel. “Gereğinden fazla heyecan gösteriyorsun. Her neyse, *istedikleri* şey yersiz. Daha önce de konuştuğumuz gibi, Harriet böyle bir şey yapmayacak. Bunu yapmak

bile istemiyor.” Sonra bana bakıyor. “Değil mi?”

Uzun bir sessizlik oluyor.

“Değil mi?” diye tekrarlıyor Annabel akli karışmış bir halde.

Anne babama bakıyorum -Annabel ellerini beline koymuş duruyor ve babam mutlu bir ördek gibi bir eğilip bir kalkıyor- ve birden onları göremiyorum. Gerçekten hiçbir şey göremiyorum. Sanki bütün dünya garip bir şekilde kararmış ve sessizleşmiş de ben de tam ortada durmuş her şeyin yeniden ışık yaymaya ve ses çıkarmaya başlamasını bekler gibiyim.

Birden, metaforik bir tren, bir çekiç, bir yumruk ya da ağır ve hızlı, kesinlikle kaçınılamaz bir şey gibi, kafama dank ediyor. O kadar net ki. Bunu daha önce nasıl olup da anlayamadığımı bilemiyorum. Belki de buna şu anda ihtiyaç duyduğum gibi daha önce ihtiyaç duymadığımdan anlayamamışımdır.

İşte bu.

Bir şeyleri değiştirmek için yapabileceğim şey *bu*.

Bu benim *dönüşüm* hikâyem olabilir. Ovid’inki²³ ya da Kafka’nın *Dönüşüm*’ü²⁴ ya da Hans Christian Anderson’ın Çirkin Ördek Yavrusu ya da hatta *Külkedisi* (orijinal adı Rho-

²³ Ç.n. Publius Ovidius Naso (M.Ö. 43 – M.S. 17 veya M.S. 18, Romalı şair. En ünlü yapıtı, dünyanın oluşumu ve yaratımını anlattığı 15 kitaptan oluşan Metamorfozlardır.

²⁴ Ç.n. Almanca özgün adı “Die Verwandlung” olan “Dönüşüm”, Kafka’nın en popüler eseri sayılabilir. Öykü, Gregor Samsa’nın bir sabah kendini dev bir böceğe dönüşmüş bulmasıyla başlar ve hayatındaki değişiklikleri anlatarak devam eder.

dopis'tir ve M.Ö.1'de Yunanistan'da yazılmıştır aslında) gibi. Bir tırtıldan bir kelebeğe; bir iribaştan bir kurbağaya dönüşebilirim. Larvadan yusufçuk böceğine (ki bu aslında sadece yarı başkalaşımdır ama değinilmeye değer).

Modellik beni *dönüştürebilir*. Artık eski Harriet Manners olmayacağım: Geek. Nefret edilen, yok sayılan, aşağılanan. Başka biri olacağım. Farklı biri. Havalı biri.

Çünkü -kafama dank ediyor ki- eğer şimdi bir şey yapmazsam, sonsuza dek aynı ben olarak kalacağım. Sonsuza dek bir *geek* olacağım.

Bu da şu anlama geliyor: İnsanlar benden nefret etmeye ve bana gülmeye devam edecekler. Sonsuza dek.

Aslında hiçbir şey asla ve asla değişmeyecek.

Ta ki ben değiştirene kadar.

"Ben... Ben..." diye kekelemeye başlıyorum ve sonra durup yutkunuyorum çünkü söylemek üzere olduğum şeyi söyleyeceğime zar zor inanıyorum.

"Eee?" diyor Annabel ve babam, tamamen farklı tonlarda söylemelerine rağmen, tam aynı anda.

"Sanırım, belki de onlarla görüşebilirim."

Afallıyorlar. "Ne?" diyor Annabel sonunda soluk soluğa. "Ne yapabilirsin?"

"Onlarla görüşebilirim," diye tekrarlıyorum, ama bu sefer daha net bir sesle. Birkaç saniye için, Nat'ın yüzü yanıp

sönüyor hafızamda. En iyi arkadaşımın gergin, kızarmış, perişan, kederli yüzü. Sonra onun yanında Alexa'nınki beliriyor, sanki bir çift slayt gösterisi izliyormuşum gibi ve sonra ikisinin görüntüsünü de kafamdan atıyorum. "Gidip modellik ajansı ile görüşmek istiyorum," diye tekrarlıyorum.

Babam birkaç metre havaya sıçırıyor. "Sen kendin söyledin, Annabel!" diye böbürleniyor. "Hatırlıyor musun? Kavga ettik; ben kazandım ve sen isterse gidip görüşeceğimizi söyledin!"

"Bunu gerçekten isteyeceğini düşünmemiştim," diye burnundan soluyor Annabel. "Kandırıldım. Beni kandırdın, Richard. Beni kandırdığına inanamıyorum."

"N'olur?" diyorum gözlerimi açabildiğim kadar çok açıp ona bakarak. Yana baktığımda, babamın da aynı şeyi yapmakta olduğunu görüyorum. "Sadece gidip bir görüşsek? N'olur, Annabel?"

Annabel bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra tekrar kapıyor. Sanki toplama yapmaya çalışıyormuş da bu beklediğinden daha zormuş gibi yüzüme bakıyor. Tamamen şok olmuş ve bir parça iğrenmiş bir sesle, "Bunu gerçekten istiyorsun, öyle mi?" diye soruyor, sanki ömrümün geri kalan kısmında bir sokak kedisinin pirelerini temizlemek istediğimi ve muhtemelen o pireleri yiyeceğimi söylemişim gibi. "Giysiler, Harriet? Fotoğraflar? Moda? Modellik?"

"Evet," diyorum ve direkt olarak gözlerinin içine bakıyo-

rum. "Belki," diyorum sonra. "Emin değilim."

Annabel de birkaç saniye direkt olarak bana bakıyor ve sonra iç geçirip başını ellerinin arasına alıyor. "Dünya tersine mi döndü?"

"Kuşkusuz," diye onaylıyorum onu. Çünkü öyle olmuş gibi geliyor bana da.

"Öyleyse..." Annabel kızgın bir şekilde soluyor. "Bir çeşit kendi kendimi tuzağa düşürdüm, değil mi? Gidip diyeceklerini dinleyeceğiz o halde."

"Eveetttt," diye bağıyor babam sanki gol atmış gibi ve -Annabel ona kısa ve sert bir bakış atınca- hafifçe öksürerek boğazını temizliyor. "Şey demek istedim, aşkım: Doğru karar. Muhteşem. Çok mantıklı."

"Kendini fazla kaptırma, Richard," diye çıkışıyor Annabel. "Onlarla *görüreceğimizi* söyledim. Hepsi bu. Başka bir söz vermedim. *Sonrasında* bir karar verilecek. Şu anda *hiçbir* şeye evet demiyorum."

"Elbette," diyor babam kendini hakarete uğramış hissettiğini belli eden bir sesle. "Bu da çok mantıklı, aşkım."

Ama babam bana göz kırıp küçük bir kutlama dansı yapmak için mutfığa kaçtığı anda, onları gerçekten dinlemiyor olduğumun farkına varıyorum. Çünkü tek bildiğim, bir şeyleri iyileştirmek için -on yıl sonra- sonunda *bir şey* yapıyor olduğum.

Şimdi -doğrusu- bunun tam zamanı.

23

Evet, her iyi dönüşümün ihtiyacı olan ilk şey bir plandır. İyi-
ce düşünülmüş, gözden geçirilmiş ve kesin bir *plan*.

Bir de bu plan, madde işaretli bir liste halinde bilgisayarda yazılıp çıktısı babamın 'ofisindeki' (boş oda) bilgisayardan alınırsa, çok daha iyi olur. Dolayısıyla bugünün planı şöyle bir şey gibi -ya da aslında, *tam olarak* şöyle- görünüyor:

Bugünün Planı

- Saat 7.00'de uyan ve tam üç kez *erteleme* düğmesine bas.
- Nat'i aklına getirme.
- Gardirobundan, bir modellik ajansına yapılacak olan bir ziyarete uygun bir kıyafet bul.
- Sözü geçen kıyafeti giyip alt kata in ki bu anda, sakın ve beni destekleyen anne babam ooo aaa gibi şeyler deyip doğuştan bir tarz sahibi olduğumu daha önce fark etmemiş olduklarını söyleyecekler.

- Hoş bir şekilde kızar ve bunu kabul et çünkü büyük bir olasılıkla tamamen haklılar ve *gerçekten* doğuştan bir tarza sahipsin.
- Nat'i aklına getirme.
- Londra'ya giden 9.02 trenini yakalayabilmek için 8.34'te evden çık.
- Ajansa, oradaki kafede bir pain au chocolat²⁵ yiyip bir kapuçino içecek kadar vakitlice var çünkü muhtemelen modeller her sabah böyle yapıyorlar.
- Muhteşem bir şeye dönüş.

Listedeki son maddenin biraz belirsiz olduğu açık -çünkü *ne* yapacaklarından, ya da bunu nasıl yapacaklarından pek emin değilim- ama sorun değil. Listenin geri kalan kısmı kontrolüm altında olduğu sürece, her şey tam olması gerektiği gibi gidecektir.

Ama maalesef, hiç kimse bu planı okumuş gibi görünmüyor.

"*Richard Manners*," diye bağılıyor Annabel, ben merdivenlerden aşağıya inerken. Plan çoktan doğru gitmemeye başladı bile: *Ertelemeye* on beş kere bastım ve birbirlerinin gözünü çıkarmaya çalışan anne ve babamın sesleriyle yataktan çıktım sonunda. "Çilek reçelinin hepsini yediğine *inana-mıyorum!*"

25 ç.n. Bir çeşit çikolatalı kruvasan.

“Yemedim!” diye geri bağırıyor babam. “Bak! Burada biraz var işte!”

“O kadarcık   lek reçeli kimin işine yarar ki? Sana minik bir peri gibi mi görünüyorum? Elinde k         incecik bir kı-zarmı   ekmek tutan minicik bir peri? Boyum 1.78 benim.”

“Sana kazara     man demeden bu soruyu nasıl yanıtla-yabilirim ki?”

“Bir sonraki c  mlene çok dikkat et, Richard Manners. Hayatın bir sonraki c  mlene bağlı olabilir.”

“  ey... Ben... *Harriet*?” ve babam bana dönüyor. Ben daha odaya bile girmemişken tartışmanın nasıl olup da bana döndüğünden emin değilim ama bana d  nd  ğ u açık. “O   zerindeki saçmalık da ne?”

Kızgın bir şekilde bakıyorum. “Siyah tek parça bir giysi,” diyorum olabildiğ ince mağrur bir şekilde. “Anlamanızı bek-lemiyorum çünkü ya  lısınız. Buna moda deniyor. *Mo-da*.”

Şimdi aklı karışmış görünme sırası Annabel’de. “Bu, ge-  en yıl giydiğ in Cadılar Bayramı kostümü m  , *Harriet*?” diyor babamın ekmeğ inin üzerinden reçeli sıyrıp kendininkine s  -rerken. “  r  mcek gibi mi giyindin yani?”

  ks  r  yorum. “Hayır.”

“  yleyse niçin omzundan sarkan bir ayağ ın var?”

“Bu,   zel bir çeşit bağışık.”

“Peki, niye sırtından sarkan yedi tane daha bağışık var?”

‘Tarz ifadesi olarak.’

"Ya etek ucuna yapışmış duran örümcek ağına ne demeli?"

Of Allah aşkına.

"Peki," diye çıkışıyorum. Bunu, gereksiz yere duygusal davrandığımdan ya da galeyana geldiğimden değil, ama tamamen, bu kadar zamanı plan yapmaya harcadığım ve kimse bu plana bağlı kalmadığı için yapıyorum. *Niye hiç kimse planlara sadık kalmaz ki?* "Evet, Cadılar Bayramı örümcek kostümüm, tamam mı? Mutlu oldun mu?"

"Bugün için uygun bir seçim olduğundan *emin* değilim," diyor babam reçelini hissettirmeden geri alırken ve onun gülmemek için kendini tutmaya çalıştığını görebiliyorum. "Yani, daha moda olan başka böcekler var demek istiyorum. Anların bu sezon çok revaçta olduğunu duydum."

"Yeter," diye bağıyorum. "*Çünkü sadece bu var, tamam mı?*"

"Yaban arısına ne dersin?" diyor babam bu sefer de.

"*Bunun dışında sahip olduğum her şeyin önünde bir karikatür var.*"

"Ya da bir çekirgeye?" diye bir öneride bulunuyor Annabel, babama göz kırparken. "Çekirgeleri severim."

Bu noktada kontrolü tamamen kaybediyorum. *Hiç de sakın ya da destekleyici davranmıyorlar. "Neden bu kadar berbat bir anne babasınız?"* diye bağıyorum.

"*Bilmiyorum,*" diye geri bağıyor babam. "*Sen niçin bu*

kadar yaramaz küçük bir örümceksin?" Annabel kahkahalara boğuluyor.

"Aaaagh!" diye bir çılgılık atıyorum öfkeyle. "Sizden nefret ediyorum. Sizden nefret ediyorum. Sizden nefret ediyorum sizden nefret ediyorum sizden nefret ediyorum sizden nefret ediyorum."

Sonra, birden bire ergen bir kıza dönüştüğümde utanmış olarak tekrar bağıyorum ve kendime duyabildiğim kadar çok saygı duyarak koşarak odadan çıkıyorum. Ki bu öz saygı -sırtımdan sarkan bacaklardan biri kapının pervazına takılıp Annabel beni kahkahalar içinde kurtarıncaya kadar beni hareketsiz bıraktığı için- çok değil.

24

Kapım çarparak kapatılınca eskiden olduğu kadar çok ses çıkarmıyor. Sanırım anne ya da babam kapıyı zımparayla düzleştirmiş olmalı. Ki bu, onların ne kadar el altından iş çeviren insanlar olduklarını ve aynı zamanda kendimi yaratıcı bir şekilde ifade etme hakkımın bastırıldığını gösteriyor.

Dolayısıyla bunu telafi etmek için üç kez çarpıyorum kapıyı.

Ama yatağıma sırt üstü uzanır uzanmaz, kendimden birazcık daha az utanmaya başlıyorum. Mesele şu ki daha merdivenlerden aşağı inmeden planın dışına ben kendim çıktım. Sabahtan beri Nat'i düşünüyorum. Uyandığımda ilk aklıma gelen şey, bugün nerede olduğumu ona söylerken Nat'in yüzünün alacağı ifadeydi ve on beş erteleme boyunca yaptığım şey de bu ifadeyi kafamda canlandırmaktı. Tamamen yanlış nedenlerden dolayı onun hayalini çaldığımın farkına varınca Nat'in takınacağı ifadeyi hayal etmek. Modadan hoşlandığımdan değil; *bulunduğum durumdan* kurtulmanın en iyi ve kestirme yolu olarak görüldüğü için.

Bunu kafamdan atamıyorum.

Evet, anne babamın böcek konusu üzerinde fazlasıyla durmalarından oldukça rahatsız oldum ve sahip olmayı umduğum doğuştan gelen bir tarzımın olmamasına ya da asla dışarıya çıkamayacak kadar derinlerde bir yerlerde olmasına da biraz öfkelen dim. Salatanın suyunun dipte kalan son kısmı gibi.

Ama daha çok kendime kızıyorum.

"Harriet?" diyor Annabel, ben bir taraftan oflayıp puflayıp bir taraftan da her zaman komodininin gözünde sakladığım çikolatalardan birini yerken. "Gelebilir miyim?"

Aslında normalde hiç sormaz; dolayısıyla bu, kendini oldukça mahcup hissediyor olduğu anlamına geliyor olmalı.

"Keyfin bilir," diyorum küskün bir sesle.

"*Biliyorsun* ki 'keyfin bilir' sorduğum sorunun doğru yanıtı değil dil bilgisi açısından, Harriet." Annabel kafasını kapıdan uzatıyor. "Tekrar dene."

"Gelmek zorundaysan gel." diye düzeltiyorum.

"Teşekkür ederim. Geliyorum." Annabel odaya girip yatağın üzerine yanıma oturuyor. Kucağında bir sürü poşet var ve bunların ne olduğunu merak etmekten, kendime rağmen, kendimi alamıyorum: Annabel alış verişt en yaklaşık olarak benim hoşlandığım kadar hoşlanır. "Seni kızdırdığımız için özür dilerim," diyor gözüme düş en bir parça saç telini alır ken. "Bugün bu kadar gergin olacağını düşünmemiştik."

Bilinçli olarak, anlamı belirsiz bir ses çıkarıyorum: Bu ses, gergin olabilirim ya da olmayabilirim ve sizi bağışlayabilirim ya da bağışlamam anlamına geliyor.

"Bir sorun mu var?" diye iç çekiyor. "Şu anda karman çormansın. Normalde çok mantıklısındır."

Belki de sorun bu. "İyiyim ben."

"Konuşmak istediğin bir şey yok mu?"

Birkaç saniyeliğine, kafamdan sadece havadaki otuz el geçiyor. "...Hayır."

"Öyleyse..." ve Annabel boğazını temizliyor. "Sana bir hediye aldım. Bunun seni neşelendirebileceğini düşündüm."

Şaşkınlıkla Annabel'e bakıyorum. Bana çok nadiren hediye alır ve aldıkları kesinlikle *hiçbir zaman* beni neşelendirmez.

Annabel büyük bir poşeti alıp bana uzatıyor. "Aslında, bunu sana bir süre önce aldım. Vermek için doğru zamanı bekliyordum ve sanırım o an bu an. Bugün bunu giyebilirsin."

Yavaşça poşeti açıyor.

Birkaç saniye şokla poşetin içindekilere bakıyorum. Bir ceket. Gri ve ısmarlama yapılmış. Ona uygun beyaz bir gömlek ve kalem bir etek var. Kumaşının içinden çok hafif beyaz ince çizgiler geçiyor ve kollarında birer pili var.

Hiç şüphesiz ki bu bir takım. Annabel gidip bana mini bir avukat kıyafeti almış. Tam olarak ona benzememi istiyor.

"Sanırım artık bir yetişkinsin," diyor garip bir sesle. "Yetişkinlerse böyle şeyler giyerler. Nasıl buldun?"

Nasıl mı buldum? Bence modellik ajansı, onları *dava etmeye* çalıştığımızı sanacak.

Annabel'e *tam sekiz bacaklı bir örümcek* olarak gitmeyi tercih edeceğimi söylemek için ağzımı açarken onun yüzüne bakıyorum. Yüzü o kadar ışıltılı, o kadar hevesli ve o kadar mutlu ki -ve bunun, onun için bir çeşit ergenlikten yetişkinliğe geçiş anı olduğu o kadar açık ki- bunu yapamıyorum. Bunun yerine alay edilmeyi göze almak zorunda kalacağım.

"Beğendim," diyorum parmaklarımı arkamda çaprazlar-ken²⁶.

"Beğendin ha? Bugün bunları giyeceksin, öyle mi?"

Zorlukla yutkunuyorum. Modadan pek anlamam ama geçen hafta kendinden çizgili takım giyen on beş yaşında çok kız görmedim.

"Evet," diyorum becerebildiğim kadar hevesli bir şekilde.

"Muhteşem," Annabel bir iki poşeti daha bana doğru iteklerken bana gülümsüyor. "Çünkü sana, bunlara uyacak bir ajanda ve bir evrak çantası da aldım."

26 ç.n. Batı dünyasında, yalan söylerken özellikle çocukların yaptığı bir el işareti.

25

Tüm plan tamamen bir zaman kayıydı ve babamın kâğıdıyla yazıcısının mürekkebinin de boş yere harcadım.

Dürüstçe söylüyorum. Neden plan yapma zahmetine girdiğimi bilmiyorum. Ben bir çeşit resmi bir yardımcı gibi giyinip kuşandığımda ve anne babam, babamın tişörtü konusunda kavga etmeyi kestiğinde ("Yıkanmadı bile, Richard." "Moda kurallarına boyun eğmeyeceğim, Annabel." "Ama temel hijyen kurallarına boyun eğeceksin, tamam mı?") 9.02 trenini ve ondan sonraki treni de kaçırmış olduk.

Ajansa vardığımızda, bir pain au chocolat ya da kapuçino için yeteri kadar zamanım yoktu, ama zaten zaman olsaydı da buna izin vermeyecekleri açık.

"Kahve içmeyeceksin, Harriet," diyor Annabel, ben kafenin önünde mızırdanmaya başlarken.

"Ama Annabel..."

"Hayır. On beş yaşındasın ve zaten yeteri kadar endişelisin."

Bu yetmezmiş gibi bir de, sonunda Kensington'daki doğru sokağa girmeyi becerdiğimizde, binayı bulamıyoruz.

En çok da, bir marketin arkasına sıkıştırılmış küçük bir çimen-
to yığını aramadığımızdan.

"Pek şey görünmüyor..." diyor babam tereddütle, hepimiz kapının önünde durmuş binaya şüpheyle bakarken.

"Evet," diye onu onaylıyor Annabel. "Sence..."

"Hayır, üçkâğıtçı değiller. Gazetede gördüm."

"Belki içerisi daha iyidir, hı?" diyor Annabel.

"Bir modellik ajansı için ironik," diyor babam ve sonra her ikisi de gülüyorlar. Annabel eğilip babamı öpüyor ve bence bu tişört fiyaskosu konusunda birbirlerini affetmiş oldukları anlamına geliyor. Doğruyu söylemek gerekirse, evli bir çift Japon balığı gibiler. Tartışıyorlar ve üç dakika sonra bunu unutuyorlar.

"Pekâlâ," diyor Annabel yavaşça ve birkaç kez babamın elini sıkıyor, farkına varmayacağımı düşündüğü bir anda. Derin bir nefes alıyor ve bana bakıyor. "Sanırım o önemli an geldi çattı. Hazır mısın, Harriet?"

"Dalga mı geçiyorsun?" diyor babam saçımı karıştırırken. "Ün, servet, şaşaa? O bir Manners. Böyle bir şeye hazır doğdu o." Ve -daha ben bu kadar yanlış bir söyleme yanıt veremediğimden- ekliyor, "Son gelen kaybeder," ve Annabel'i arkasından sürükleyerek koşarak kaldırımdan inip karşıya geçiyor.

Beni orada öylece bırakıyor -hikâyemsi bir coşkulu esintide titreyen hikâyemsi bir yaprak gibi- kaldırımın kenar taşına oturup, başımı dizlerimin arasına sokup, hiç de hikâyemsi olmayan bir panik atak geçirmek üzereyken.

26

Birkaç dakika nefes nefese kaldıktan sonra bile hâlâ sakinleşemiyorum.

Bu sizi şaşırtabilir, ama şöyle de bir gerçek var. Özellikle her şeyi inceden inceye planlayan insanlar, gerçeklerle ilgili değildir. Öyleymiş *gibi görünür*, ama aslında değildir. Büyük resme bakmak yerine, her şeyi küçük parçalara ayırmaya odaklanırlar. Bu en saf haliyle ertelemedir çünkü bu herkesi -bunu yapan kişi de dâhil olmak üzere- çok mantıklı olduklarına ve gerçeklikle temasta değillerken gerçeklikle temasta olduklarına ikna eder. Sanki ortada böyle bir şey yokmuş gibi davranabilmek için olup biteni küçük parçacıklara ayırmaya kafayı takarlar.

Nat'in, aslında benim kadar çok yediği halde, yemiyormuş gibi yapmak için bir hamburgeri kemirmesi gibi.

Kılı kırk yaran planıma rağmen, bunu daha da küçük parçacıklara ayıramayacağımın farkına varıyorum. Bu -bir modellik ajansına girip tanımadığım insanlardan bana güzel olup olmadığımı objektif olarak söylemelerini istemek- koca-

man, ürkütücü bir lokma ve gerçek şu ki, korkuyorum.

Dolayısıyla, işlerin daha da berbatlaşamayacağını düşün-
düğümünden, aniden hızla nefes alıp vermeye başlıyorum.

Hiperventilasyon²⁷, dakikada 5-8 litreden fazla hava so-
luma durumu olarak tanımlanır ve bir yerde, bu durumda
yapılacak en iyi şeyin bir kesekâğıdı bulup onun içine doğru
solumak olduğunu okumuştum. Bunun nedeni, verdiğiniz
nefesten dolayı kesekâğıdının içinde biriken karbondioksitin,
kalp atışı hızınızı yavaşlatacak ve dolayısıyla da nefes alıp ver-
menizin normale dönmesini sağlayacak olmasıdır.

Sorun şu ki yanımda bir kesekâğıdı olmadığından bir
cips paketi kullanıyorum ama tuz ve sirke kokusu midemi
bulandırıyor. Cips paketini koydukları poşeti kullanmayı da
aklımdan geçiriyorum ama çok derin soluk alırsam bunu ne-
fes boruma kaçıracağımın ve bunun da nefes alıp vermekte
zorluk çekmeyen insanlar için bile bir sorun oluşturacağını
farkına varıyorum. Dolayısıyla, son çare olarak, gözlerimi
kapıyorum; avuçlarımı birleştirerek çanak gibi açıyorum ve
onun içine doğru soluk alıp veriyorum.

Yanımda insan sesine benzer bir ses duyduğumda, yak-
laşık olarak otuz beş saniyedir avucumun içine doğru hızla
nefes alıp veriyordum.

27 Ç.n. Vücudun ihtiyacı olandan daha fazla aşırı nefes alıp vermesine tıpta verilen ad *Genellikle*
anksiyete durumunda oluşur.

“Git,” diyorum halsizce, avucumun içine doğru olabildiğince hızlı nefes alıp vermeye devam ederken. Nasıl sakinleşeceğim konusunda babamın ne düşündüğü hiç umurumda değil: Stresli olduğunda, kendi kendine *Pişti* oynar o.

“Burası Singapur değil, biliyorsun,” diyor bir ses. “Kendini böyle kaldırıma atamazsın. Üstün başın sakız olur.”

Avucumun içine doğru nefes alıp vermeyi birden kesiyorum ama gözlerimi açamayacak kadar çok utandığımdan gözlerimi kapalı tutuyorum. Üzerimdeki takım da kaldırım da gri. Belki çok hareketsiz ve sessiz durursam, kaldırıma karışıp görünmez olurum ve sesin sahibinin beni görebiliyor olmasını önlerim.

İşe yaramıyor.

“Ee, Masa kızı,” diye devam ediyor ses ve bugün ikinci kez konuştuğum biri gülmemeye çalışıyor. “Bu sefer ne karıştırıyorsun?”

Olamaz.

Ama oldu.

Çünkü tek gözümü açıp parmaklarımların arasından baktığımda -kaldırımın kenarında yanımda oturan- Aslan   ocuk’u görüyorum.

27

Kendinden çizgili bir takım elbise içinde yere oturmuş avucumun içine doğru hızlıca nefes alıp verirken beni görmesini istemediğim insanlar içinde Aslan Çocuk ilk sırada.

"Hımmmm," diyorum avucumun içine doğru, düşünebildiğim kadar hızlı düşünürken. Bu sefer ne *karıştıyorum*? Hızla soluma kulağa pek hoş gelmiyor, dolayısıyla, cümleyi şöyle diyerek bitiriyorum: "Ellerimi kokluyorum." Ama bunun kulağa daha kötü geldiğini, sonradan anlıyorum. "Ellerim koktuğundan değil," diye ekliyorum acilen. "Çünkü kokmazlar."

Parmaklarımın arasından bir kez daha hızlıca bir göz atıyorum ve Aslan Çocuk'un ayaklarını miskin miskin aşağı yukarı sallayarak gökyüzüne baktığını görüyorum. Bir şekilde bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama- perşembe günkünden bile daha yakışıklı görünüyor. Bunun gerçekten mümkün olduğunu sanmıyordum.

"Peki nasıllar?"

"Biraz tuzlu," diye dürüstçe yanıt veriyorum. Ve sonra gergin bir şekilde pat diye soruyorum: "Koklamak ister misin?"

Evet, zihnimin derinliklerini, onca yıllık deneyimimi tanıyorum ve bulduğum şey bu. *Ellerimi koklamak ister misin?*

"Bırakmaya çalışıyorum," diyor bir kaşını kaldırarak, "Ama yine de sağ ol."

"Bir şey değil," diye yanıtlıyorum otomatikman ve sonra kısa bir sessizlik oluyor. Ben, -başka bir evrende, bir yerlerde- başka bir Harriet Manners'ın kendini tam bir salak konumuna düşürmeden Nick adında son derece yakışıklı bir çocukla sohbet ediyor olup olmadığını merak ederken, hem de bir kez daha.

"Peki," diyor Nick sonunda. "Yukarı çıkmaya hazır mısın? Çünkü anne baban bekleme salonunda bekliyorlar ve annenin yüzündeki ifadeye bakılırsa, yukarıdaki herkes şu anda beş dakikadır ölü olabilir."

Of ayvayı yedim. Annabel'in tam bir ölüm makinesine dönüşeceğini biliyordum. Sabahtan beri dalaşıp duran bir ruh hali içinde. "Benim anne babam olduklarını nereden biliyorsun ki?" diye soruyorum havalı bir biçimde, belki de onları hayatımda hiç görmemişim gibi yapabilirim umuduyla.

"Annen aynen senin gibi giyinmiş, bir kere. Yani, kendinden çizgili bir takım işte."

"Haa."

"Saç renginde babaninkiyle aynı."

"Haa."

"Harriet ne cehennemde?" Deyip duruyorlar ve camdan

dışarı bakıyorlar.

"Haa," diyorum üçüncü kez ve sonra konuşmayı bırakıyorum. Ellerim titriyor ve daha fazla utancı kaldırılabileceğimden emin değilim. Çoktan kıpkırmızı oldum bile. "Anlarsın işte..." diyorum, biraz düşündükten sonra. "Sanki burada kalsam daha iyi olacak."

"Kaldırımın kenarında hızla soluyarak mı?"

Başımı kaldırıp bakıyorum ve Nick'in bana sırtıttığını görüyorum. "Evet," diyorum biraz ters bir şekilde. Soluma problemlerime gülmeye hakkı yok. Bu çok tehlikeli olabilir. "Burada kalacağım ve günün geri kalan kısmında kaldırımın kenarında hızla solumaya devam edeceğim," diyorum. "Böyle bir karar aldım ve akşam oluncaya kadar kendimi böyle oyalayacağım."

Son derece ciddi olmama rağmen, Nick tekrar gülüyor. "Kaçıklaşma, Harriet Manners." Ayağa kalkıyor ve midemde küçük bir elektrik çarpması gerçekleşiyor, çünkü adımı hatırladığını fark ediyorum. "Ve gerilme de. Modellik korkulacak bir şey değil. Aslında, zaman zaman eğlenceli bile. Tabii kişisel almadığın sürece eğlencelidir."

"Hı hı," diyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse ben her şeyi kişisel alırım. Sonra da o, binaya doğru miskin miskin yürürken onu izliyorum. Nick'in yaptığı her şey çok yavaş, sanki o etrafındaki her şeyin yarı hızında hareket eden özel bir baloncukta yaşıyormuş gibi. Kabul etmeliyim ki bu, büyüleyici bir şey.

Benim yaptığım ve söylediğim her şey ise çok hızlı adeta telaşlı, büyükannemin dikiş makinesindeki pamuk iplik gibi zülüp dağılıyormuş gibi hissetmeme neden olmasına rağmen,

"Modellik hakkındaki *gerçekten* iyi haberi duymak ister misin?" diyor Nick, pat diye bana dönerek.

Şüpheyi ona bakıyorum ve midemi nefes almaya çalışan karaya vurmuş bir balık gibi hissettiğimden dolayı oluşan hissi zorla bastırarak soruyorum: "Ne?"

"Altına saklanacak bir sürü masayla *dolu* bir endüstridir. Modellikten hoşlanmadığına karar verirsen, gerçekten bu masalardan birini seçebilirsin."

Nick tekrar gülüp ajansın kapıları arasından gözden kayboluyor.

Kırk sekiz saat öncesine kadar başıma gelen en heyecan verici şey, mahalledeki kitapçıdaki en az sivilceli çocuğun elimi kazara dokunmasıydı ve bu sadece bana bir kitap uzattığı için olmuştu.

Şimdi, sanki dünyadaki en doğal, en normal şeymiş gibi, kaldırımdan kalkıp şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı çocuğun peşinden uluslararası bir üne sahip olan bir modellik ajansına girmem bekleniyor.

Oldu da beni şu ana kadar yeterince iyi tanıyamamışsınızdır diye, bir şeyi netleştireyim.

Bu, normal ya da doğal bir şey değil.

28

Bekleyebildiğim kadar uzun bekliyorum, çünkü daima olabildiğince yüksek düzeyde öz saygıya sahip olmak ve aynı zamanda da merdivenlerden yukarı peşinden koşturarak birine delice âşık olduğunuzu göstermemek önemlidir.

Yavaşça kaldırımdan kalkıp, olabildiğince hızlı yürüyorum.

Çok geç ama. Ne kadar hızlı yürürsem yürüyeyim, Nick, sanki o havuç, ben de ümidini hiç kaybetmeyen eşekmişim gibi, hep önümden gidiyor. Infinity'nin bekleme salonuna vardığımda (üç kat yukarıda), o ortadan kaybolmuş bile ve her şeyden evvela bir hayal görmediğime beni inandırmak için geri kalan tek şey hafifçe sallanıp duran kapı.

Ama onun haklı olduğunu anlamak için etrafa hızlıca bir göz gezdirmek yetiyor.

Annabel kesinlikle burnundan soluyor. Babam, resepsiyon görevlisine gününü gösterecekmiş gibi, odanın içinde dolanıp dururken, Annabel neredeyse sırtı sandalyenin arkasına sıymış gibi dimdik bir şekilde tam bir sessizlik içinde oturuyor. Boynundaki damarlar, babamın oturma odamıza döşediği

duvar kâğıdındaki kabarcıklar gibi, dışarı fırlamış.

Bunun nedenini sonra anlıyorum. Annabel'in bakıp durmakta olduğu yönden bir yerden, sanırım ağlayan bir kızın uzaktan gelen sesini duyuyorum.

Ben içeri girer girmez, "Nerede kaldın?" diye soruyor Annabel hemen yanıt bekler bir biçimde, ama turuncu ipek bir pantolon ve her yerinde boya benekleri olan bir gömlek içinde bekleme salonunun kapısından ansızın içeri giren Wilbur, beni Annabel'e Nick'ten bahsetmekten kurtarıyor.

"Güüüünnaayyddiiiiiiiiiiiiiiiiiiii," diye haykırıyor ellerini birbirine kenetlerken. "Aman da aman, işte Bay ve Bayan Şirin Panda! Tam karşımda, ikisi birden, aynı birbirine çok yakışan iki küçük kâse çilekli yoğurt gibi! Ooo, şimdi ikinizi de yiyip bitirebilirim. Ama yemeyeceğim çünkü bu çok anti sosyal bir davranış olur."

Annabel'in gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ağzı bir karış açık kalıyor. Babam bile dolanıp durmayı bırakıyor ve gelip hafifçe ürkmüş bir şekilde Annabel'in yanına oturuyor.

"Ne?" diye fısıldıyor Annabel babama. "O adam biraz önce bize ne dedi?"

"Bu *moda* işte," diye mırıldanıyor babam, sanki Annabel, Dorothy kendisi de Beyaz Cadı'ymış²⁸ gibi, onu rahatlatmak için nazikçe elini tutarken. "*Burada böyle konuşurlar.*"

28 ç.n. "Oz Büyücüsü" ("The Wizard of Oz") adlı 1939 Amerikan yapımı fantastik müzikal filmdeki karakterlerden ikisi. Beyaz Cadı, iyilik cadısıdır.

"Burada işte, Mini Şirin Pandacığın ta kendisi!" diye devam ediyor Wilbur her şeyden habersiz bir şekilde, bana el sallarken. "Bu sefer bir takım giymiş, noksansız! Bu sefer nereden esinlendin, kuzucuğum?"

Hızla Annabel'e bir göz atıyorum ve babama *Kuzucuk mu?* Dediğini görüyorum. Babam da omuz silkip *Bay Şirin Panda* diyor. "Üvey annem avukattır," diye açıklıyorum.

"Üvey annem avukattır," diye yavaşça tekrarlıyor Wilbur yüzünde artan bir hayranlık ifadesiyle. "Dâhice! Ben Wilbur, *bur*'la bitiyor, *iam*'le değil," diye devam ediyor mutlu bir şekilde ve konuyu yarıda kesip Annabel'in ve babamın ellerini yakalıyor "Her ikinizle de tanışmak son derece, *son derece* baş döndürücü."

"Bu bir - hımm," diyebiliyor Annabel ve Wilbur, Annabel'in konuşmasını önlemek için parmaklarını onun dudaklarına koyuyor.

"Şışışış. Öyle olduğunu biliyorum, tatlım. Ve size, güzel kızınızın *visage*'inin, yani *yüz* kelimesinin Fransızcası aslında bu, şu anda gözlerinizi tamamen kamaştırdığını söylemeliyim. Özel, yeni ve ilginçsin. Buralarda da buna pek rastlamıyoruz. Bacakların hepsi *buraya* kadar, (boynunu gösteriyor) ve kirpikler *buraya* kadar, (elini 15 cm kadar yüzünün önüne götürüyor) ve dudaklar da bu kadar, (elini aynı noktada tutuyor) ve bu tek düze, tek düze, tek düze." Gülümseyerek bana dönüyor. "İşte bunların hiçbirisi sende yok, değil mi benim

kaymağım?”

Yanıt vermek için ağzımı açıyorum ama sonra bunun yanıtı beklenmeyen bir soru olduğunun farkına varıyorum. Bana, bunların hiçbirine sahip olmadığımı söylüyor.

Bunun tersine *güzellik* denir. Muhteşem.

Bu arada, babam hâlâ Wilbur'un tutmakta olduğu eline gözlerini dikmiş korkuyla bakıyor. “İhh,” diyor elini yapabildiğince kibar bir şekilde hızla geri çekmeye çalışırken.

“Biliyorum,” diyor Wilbur, babamın elini daha da sıkı tutarken. “Korkunç derecede heyecan verici bir şey bu, değil mi? Aynı kuvvetli bir tayfuna benziyor, değil mi?”

Daha ne Annabel ne de babam başka bir şey diyemeden, her ikisini de önüne katıyor.

29

“Şimdi, resmi davranmak isterim,” diyor Wilbur, anne babamı odanın arka tarafındaki küçük bir ofisin içine doğru fiziksel olarak itelerken. “Ama kaybedecek bir dakikamız bile yok çünkü altı dakika sonra başka bir işim var. Dolayısıyla, şu işi çabucak bitirelim ve sihrin gerçekleşmesine müsaade edelim, tamam mı?” Elini, çak der gibi babama doğru havaya kaldırıyor.

“Tamam!” diyor babam ve onun havadaki eline bir beşlik çakıyor.

“Hadi ama” diye iç geçiriyor Annabel, Wilbur bize oturmamız için küçük plastik koltuklar gösterirken. “Benden başka birileri de bunu ciddiye alabilir mi lütfen? Not tutacağımı da bilmeniz gerekir,” diye ekliyor sert bir şekilde, not defterini çıkarırken.

“Ne kadar çekici!” diye haykırıyor Wilbur. Annabel bir kelime yazıyor ama ne olduğunu göremiyorum. “Şimdi,” diye devam ediyor: “Her şeyin bir sırası var. Harriet ismi konusunda herhangi bir esneklik söz konusu mu? Yoksa bunda

kesin ısrarcı mıyız?”

Hepimiz birkaç saniye şokla ona bakıyoruz çünkü ne de olsa, bu benim *adım*. Bu konuda son on beş senedir bir şekilde ısrarcıyım.

“Bana,” diyorum Wilbur’a bulabildiğim en şerefli sesle, “ilk kadın Amerikalı pilot olan ve uçakla kanalı geçen tek kadın olan Harriet Quimby’nin adı verilmiş. Annem bu adı özgürlüğü, cesareti ve bağımsızlığı temsil etsin diye seçip bana ölmeden hemen önce koymuş.”

Wilbur bundan olması gerektiği gibi etkilenmiş görünürken kısa bir duraksama oluyor. Babam bana bakıp şöyle diyor: “Bunu sana kim söyledi?”

“Annabel.”

“Bu hiç de doğru değil. Sana, dünyanın ikinci en uzun yaşayan kaplumbağası olan Harriet’in adını verdik.”

Ben babama gözlerimi dikmiş bakarken bir sessizlik oluyor ve Annabel öyle ani bir şekilde başını ellerinin arasına alıyor ki elindeki dolmakalemin mürekkebi yakasına damlıyor. “*Richard*,” diye inliyor yavaşça.

“Bir *kaplumbağa* mı?” diye tekrar ediyorum dehşet içinde. “Bana bir *kaplumbağanın* adı mı verildi? Bir kaplumbağanın kahrolası neyi simgelemesi beklenir mi?”

“Uzun ömürlülük?”

Ağzım açık babama bakıyorum. Buna *inanmıyorum*. Şimdiye kadar duyulan en kötü isimle geçirilen on beş yıl ve

bunun için ölmüş annemi bile suçlayamıyorum, öyle mi?

"Frankie'ye ne dersiniz?" diye öneriyor Wilbur yardımcı olmak için. "Ünlü olmuş herhangi bir *sürünge*n olduğuna inanmıyorum, ama bir ya da iki kedi olduğundan eminim."

"Adı, Harriet olarak kalacak," diyor Annabel gergin bir sesle.

"Kabul etmelisin ki bahse girmeye değerdî," diye fısıldıyor Wilbur bana, ama babama kötü kötü bakmakla o kadar meşgulüm ki ona geri yanıt vermiyorum.

"Pekâlâ," diye devam ediyor Annabel ve ona şöyle bir baktığımda, önünde bir liste olduğunu görebiliyorum. "Wilbur, Harriet'in hâlâ okuduğunun farkındasın, değil mi?"

"Elbette okuyor, diğerleri kesinlikle çok yaşlı."

Annabel ona ters ters bakıyor. "Bunu başka bir şekilde ifade etmem gerektiğini anlıyorum. *Harriet'in dersleri ne olacak?*"

"Okulu etkilememeye çalışıyoruz. Eğitim çok önemlidir, değil mi? Özellikle güzel olmayı bırakıp belki de biraz kilo alınca. Çünkü böyle bir durumda geriye başka ne kalır ki?"

Annabel'in gözleri biraz daha kısılıyor. "Ne kadar alacak?"

"Vay canına, direkt konuya girdi, değil mi?" diyor Wilbur onaylayan bir şekilde, babama göz kırparken. "Eğer bir deneme çekimiyse, herkes bedavaya çalışır ve kimse bir şey almaz. Eğer gerçek bir işse, Harriet'a ödeme yapılır ve ajans

bundan bir pay alır. Aslında en önemli nokta bu, öyle değil mi? Sadece bedava akşam yemekleri için burada değilim ben de.” Wilbur düşünceli bir şekilde duraksıyor. “Bedava akşam yemekleri için buradayım biraz,” diye düzeltiyor. “Ama sadece onlar için değil.”

“Bir de onunla kim ilgilenecek? Sadece on beş yaşında.”

“Sen, canımcığım ya da şuradaki Baba Panda. On beş yaşında birinin yanında her zaman ona göz kulak olacak büyük biri olmalı ve ben bunun ikinizden biri olmasını öneriyorum çünkü sokaktan çekip aldığımız tamamen yabancı kimseler bunu o kadar da umursuyor gibi görünmüyorlar.”

Hızla babama bir bakış atıyorum ve onun heyecan seviyesinin tehlikeli bir biçimde artmakta olduğunu fark ediyorum. Annabel ona kaşlarını çatıyor. “Şu demin ağlayan kız kimdi?” diye soruyor dişlerinin arasından. “Daha da önemlisi, *niçin* ağlıyordu?”

Wilbur iç geçiriyor. “Bir kızı kovmak zorunda kaldık, sevgili meleğim. Her zaman olur bu. Sonuçta, model olmak isteyen herkesi model yapamayız, öyle değil mi? Moda seçicidir, şekerim. Eh, bu da doğası gereği, insanları dışlamak anlamına gelir.”

“O bir *çocuktu*,” diyor Annabel kızgın bir sesle.

“Belki öyle, belki de değil,” diye omuz silkiyor Wilbur. “Bunu söylemesi çok zor, bazen çok fazla yemiyorlar. Büyüme hormonlarını alt üst ediyorlar, bilirsin işte değil mi? Şu

ya da bu Ő ekilde, onu sepetledik." Ardından hepimize gülümsüyor. "Ama seni sepetlemeyeceğim        *mon*, yani benim Fransızcası,   zel davetim üzerine buradasın." *Moda Ő ovu*'nda çektiği polaroid fotoğrafları masanın üzerine atıyor. "Kızınız tapılası. Hayatımda hiç böyle bir uzaylı ördek görmedim."

"Bir *ne*?"

"Uzaylı bir   rdek, Frankie burada tam bir uzaylı ve ördeğin birleŐ mesinden doğan turuncu saçlı bir   ocuk gibi görünüyor ve bu çok *yeni bir Ő ey*. Bunun gerçek hayatta asla olabileceğini hayal edemiyorum gerçi        ördekler kendi türlere sadık kalma eğilimi gösterir."

"Onun adı Frankie değil," diye tıslıyor Annabel g     bela kontrol ettiği bir öfkeyle. "Onun adı *Harriet*."

"En azından *g  l  mseymesem* miydin, Frankie?" diyor babam fotoğrafları incelerken. "Niye sürekli somurtuyorsun?"   z  r diler gibi Wilbur'a bakıyor. "Her zaman böyle, geçen yaz Fransa'dayken   ektirdiğimiz fotoğrafların %80'ini mahvetti."

"Onun adı *Harriet*!" diye neredeyse avazı çıktığı kadar bağırıyor Annabel babama.

"Yo hayır," diyor Wilbur ciddiyetle. "Bu benim iŐ ime yarar. İnsanlar, sosyetik mankenlerin olabildiğince çok mutsuz g  r  nmelerinden hoŐ lanırlar. Hem güzel *hem de* mutlu olamazsın. Bu tam bir adaletsizlik olur." Tekrar fotoğrafla-

ra bakıyor memnun bir ifadeyle. "Harriet kesinlikle bedbaht görünüyor. Muhteşem. Tabii şu şaşı gözü öne çıkardığımızda öyle olacak yani."

"Neden bahsediyorsunuz?" diye bağılıyor Annabel ve sesi her bir cümleyle, sanki şarkı söylüyormuş gibi, daha da yükseliyor. "*Harriet'in gözü şaşı değil.*"

"Özür dilerim, özür dilerim," diyor Wilbur onu sakinleştirmek için hayır der gibi ellerini sallayıp dururken. "Bunu kimseyi rencide etmeden söylemenin daha şık bir yolu nedir ki? Bakış yönü açısından özürlü?"

Annabel onu ısırarak üzereymiş gibi görünüyor.

"Emin misin?" Diye araya girmeyi başarabiliyorum sonunda, Annabel tüm odayı yerle bir etmeden önce, "aradığının ben olduğuma? Yani, *eminsin*? Bir hata yok, öyle mi?"

Açıkçası, bütün bu gerilimden ve bağırımdan dolayı, bir şey söylemeye -ya da düşünmeye- fırsat bulamadım, ama yine de duyduğum kelimelerden birkaçı bir şekilde beni vurdu: *turuncu, kaplumbağa, uzaylı, ördek, şaşı ve göz.*

Doğrusu, beklediğim büyülü dönüşüm anı pek bu değil. Kendimi hiç de çok güzelmişim gibi hissetmiyorum.

Aslında, sanırım buraya gelmeden önce olduğundan daha kötü hissediyorum kendimi.

"Benim küçük kaplumbağam," diyor benim yana bakan, bakış açısı yönünden özürlü, kısa kirpikli, uzaylı gözlerim dolmaya başlarken elimi tutmak için uzanan Wilbur. "şaşı olsan

da olmasan da hata falan yok. Sen olduğun şekilde muhteşemsin ve bu şekilde düşünen sadece ben değilim."

"Evet, baban da öyle düşünüyor," diyor babam benimle başışmak için uzanıp saçımı karıştırırken. Ona homurdanıyorum ve ters bir şekilde elini itiyorum.

Wilbur ona gülümsüyor ve üzgün bir ifade takınıyor. "Ne yazık ki moda dünyası bir modelin babasının ne düşündüğüne aldırmaz ama yine de afişleri kabul ettirir ettirmez buna karşı bir dava açmaya varım ben. *Aslında*, polaroid resimleri gören ve Harriet'la bir an evvel görüşmek isteyen son derece önemli bir moda tasarımcısını kastediyorum." Duraksıyor ve saatine bakıyor.

Üçümüz de -Annabel, babam ve ben- boş bir ifadeyle Wilbur'a bakıp bir açıklama yapmasını beklerken uzun bir sessizlik oluyor. Ama o bir açıklama yapmıyor.

Yirmi saniyelik bir boşluğun ardından, Annabel sonunda çıkışıyor: "Bu sefer ne menem bir şeyden bahsediyorsun, seni küçük garip adam? *Ne zaman?*"

Wilbur biplermeye başlayan saatine bakıyor. "Şimdi, *aslında*," diyor sırtıp ayağa kalkarken. "Bahsettiğim diğer iş buydu işte."

"Şimdi mi?"

"Evet." Wilbur direkt bana bakıyor. "Çünkü o, yan odada."

30

Çok şey bilirim.

Örneğin; 'mumya' kelimesinin, Mısır dilindeki 'siyah yapışkan madde' anlamındaki kelimedenden geldiğini bilirim. Her yıl ayın, dünyanın enerjisinin bir kısmını çaldığını ve bizden 3,8 cm uzaklaştığını bilirim. Hapşırduğınızda, kalp de dâhil olmak üzere, tüm bedensel fonksiyonların durduğunu bilirim.

Ama modellik hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Ancak, *hikâyeler* hakkında oldukça çok şey bilirim ve bu işin gelişme biçiminin, hikâyenin beklenen gidişatı olmadığından oldukça eminim. Ajansın beni değerlendirmesi, sonra bunun hakkında konuşmaları, sonra bizim onları değerlendirmemiz, bunun hakkında konuşmamız ve sonra da hep birlikte çok önemli kararlar alıp ilginç herhangi bir şey olana kadar hep birlikte uzun sıkıcı bir bekleme süresini geçirmemiz gerekir. Eğer ilginç herhangi bir şey olursa tabii.

Alexa'nın daha oyun doğru dürüst başlamamışken net-

bol²⁹ topunu kafama atması gibi, bir moda tasarımcısını önüme atmamaları gerekirdi.

Dahası, henüz *hiç* dönüşüm geçirmedi. *Hazır değilim. Hâlâ bir tırtılım.*

"Ne?" diye kekeliyor Annabel sonunda, kulaklarına inanamaz bir halde. "O bir *ne*?"

Bu arada, Wilbur beni tutup oturduğum yerden kaldırıyor, titreyen bacaklarımın üstünde kapiya doğru iteliyor. "Yan tarafta," diye tekrarlıyor. "Hay Allah. Senin şu duyma sorununu hemen giderecek olan muhteşem kulak yıkama şırıngaları eczanelerde satılıyor. Biliyorsun, değil mi?"

"*Sanmıyorum,*" diyor Annabel dişlerinin arasından, o da oturduğu yerden doğrulurken.

"Evet, evet, satıyorlar," diye ısrar ediyor Wilbur. "Ben kendim de kullandım. *Pat* diye bir şey oluyor ve birden tekrar duymaya başlıyorsun."

Annabel öfkeyle çık diyor. "*Harriet hiçbir yere gitmiyor.*"

Wilbur akli karışmış bir şekilde Annabel'e bakıyor. "Ama *süper önemli bir tasarımcı*, cicim. Tam anladığını sanmıyorum. Bu neredeyse hiç görülmemiş bir şey. Frankie sırf onunla tanışma şansını yakaladığı için bile çok şanslı küçük bir kız."

"Dünyanın kraliçesi de olsa, hiç umurumda değil," diye

29 ç.n. ABD'de basketbolun kadınlara yönelik bir versiyonu olarak ortaya çıkan basketbola benzer bir takım oyunu.

çıkışıyor Annabel. "Harriet böyle pat diye bu işin içine sokulmayacak."

Wilbur iç geçiriyor. "Bak. Bu konuda mantıklı olalım, non? Bu, -bil diye söylüyorum- *olmaz mı?*'nın Fransızcası, ama sırf söylemiş olmak için kullandım bunu. Hiçbir şey imzalamadın ve hiçbir şeye karar vermedin henüz. Hâlâ hayır diyebilirsin. Ama neye hayır dediğini bilmek iyi olmaz mı? Bu, temel matematiktir işte."

"Bu *matematik değil*," diye çıkışıyor Annabel, alnında çizgiler oluşuyor. Mantiğın, çoktan bir solucan gibi kıvrılarak ilerlemeye başlamış olduğunu anlayabiliyorum.

"Gayet mantıklı," diyor babam endişeyle. "Artı, Annabel... Ya *Dünyanın Kraliçesi*yse?"

"Of, Tanrı aşkına," diyor Annabel birkaç saniye babama baktıktan sonra ve bana dönüyor. "Sen bu kişiyle görüşmek istiyor musun?"

"Hımmm," diyorum, çünkü her şey aniden benden çok uzaklaştı ve sessizleşti ve tüm bedenim titriyor. Başparmaklarım bile.

Bu oluyor olamaz. Bu, planda yoktu. Bu, *planların hiçbirinde* yoktu.

Ki bu, bir planım olmadığı anlamına geliyor.

Benden bir planım olmadan davranmamı mı istiyorlar?

Evet, görünüşe bakılırsa, benden yapmamı istedikleri şey tam da bu olmalı.

"Perfectomondo!" diye haykırıyor Wilbur ve -ben bir sonraki düşüncemin ne olacağını hesap edemedim- beni kapının dışına doğru itip arkamızdan kapıyı kapatıyor.

31

"Hadi," diyor Wilbur biz holde yalnız dururken ve hiper-ventilasyon tekrar başlıyor. Cips paketini yanıma almam gerektiğini *biliyordum*. "Endişelenecek bir şey yok, fıstığım. Bu kadın sana zarar veremez." Bu son cümleyi birkaç saniye düşünüyor. "Aslında bu tam olarak doğru değil. Böyle bir şey yapmayı başarabilir ve böyle bir şey yapma olasılığı var. Ama bunu unut gitsin çünkü korktuğunu anlarsa, bu onu daha da kötüleştirir. Daha az kaslı ve çok daha iyi bir sofra adabı olması dışında, saldırgan bir Rottweiler gibidir."

"A-a-ama o kim?" diye kekeliyorum.

"Söylersem, paniklersin," diyor bana somurtarak.

Çoktan panikledim bile. Beni daha da çok panikletecek bir şey söyleyebileceğinden emin değilim. "Paniklemem," diye yalan söylüyorum.

"Paniklersin. Sen panikleyince, ben paniklerim ve o zaman sen de daha çok paniklersin. Bunun üzerine o da bizim zayıf olduğumuzu anlar ve sonra her ikimizi de yer."

"Wilbur, paniklemeyeceğime söz veriyorum. Sadece

bana onun kim olduğunu söyle.”

Wilbur derin bir nefes alıp kollarımı tutuyor. “Balım,” diyor saygı dolu bir sesle, “o, *Yuka Ito*.”

Ardından benim tepkimi bekliyor, -birkaç saniye sonra anlaşıyor ki- verdiğim tepki onu son derece hayal kırıklığına uğrattı çünkü kısa bir sessizlikten sonra beni nazikçe sarsıyor ve kafama hafifçe vuruyor. “Hâlâ orada mısın? Yaşadığın şok seni öldürdü mü?”

“Kim?”

“*Yuka Ito*.” Wilbur jetonumun düşmesi için birazcık daha bekliyor ve sonra iç geçiriyor çünkü jetonun hiç kıpırdamadığı açık. “Efsanevi tasarımcı, en az beş süper modeli kendi keşfetti? Dünyanın çeşitli yörelerinden sekiz *Vogue* editörü ile çok yakın arkadaş? New York Moda Haftası’nda kendine ait özel bir koltuğu var? Şu anda Baylee’nin Kreatif Direktörü?” Wilbur duraksıyor ve sonra tekrar iç geçiriyor. “Tavşancığım, bu kadın moda alanında çalışmıyor, bizzat kendisi moda. O, modanın başlangıcı ve bitişi. Biraz daha paniklesen uygun olur doğrusu.”

Bilim adamlarına göre, en yavaş bilgi akışının nöronlar arasındaki hızı beyinde 418 km/h’dır. Onlara inanmıyorum çünkü benim beynimin çalışma hızı bu hızın yakınından bile geçmiyor.

Ağzım birden kuruyor. Yuka Ito’yu hiç duymamıştım, ama Baylee’yi *duymuştum*. Okuldakiler, pazardan çakma

Baylee çantaları satın alıyorlar.

Ama bu halde mi içeri yollayacaklar beni? Hiçbir hazırlığım olmadan?

 u kahrolası d n    m m nerelerde?

"A-A-Ama n-n-ne ya-ya-yapacağım?" diye kekelemeye başlıyorum çünkü kulaklarım hep çok korktu umda yaptıkları şeyi yaptılar. Tamamen uyuşup kaldılar. "N-n-n-ne di-di-diyeceğim?"

Wilbur rahat bir nefes alıyor. "Bu daha iyi, tam bir sinir bozukluğu işte. Çok daha saygıdeğer bir tepki." Hafifçe omzuma vuruyor ve beni ikinci cam bölmeye doğru iteliyor. "Sen hiçbir şey yapmayacaksın, ay yüzlüm. Yuka lto yapar. Güven bana. Aradı ının sen olup olmadığını hemen anlayacaktır, eğer değilsen...  ey... Muhtemelen seni ısıracaktır."

"A-a-ama..."

"Sorun yok, tamamen sterildir. Hiç zarar vermez. Bu an, hayatının geri kalan kısmının şekilleneceği an, Harriet Manners," diyor Wilbur elini beni rahatlatmak için omzuma koyarken. "Ya da tamamen mahvoldu u," diye değiştiriyor söylediğini. Kapıyı a ıyor. "Baskı yok," diye ekliyor.

Arkamdan beni ileriye doğru itiyor.

32

Tamam.

Derin nefesler. Al, ver. Al, ver. Ama bunu göze çarpar bir şekilde yapma. Yuka Ito'nun, okuldaki videolarda gördüğümüz kadın gibi doğurmak üzere olduğumu düşünmesini istemem.

Her şey bulanık, fakat bunun nedeninin beynimin şoktan dolayı kapanıyor olması mı yoksa gözlerimin karanlığa alışmaya çalışıyor olması mı olup olmadığını bilmiyorum. Oda kapkaranlık ve köşede sadece küçük bir lamba var.

Bir de odanın tam ortasında, bir sandalyede oturan, minnacık bir kadın var.

Çok hareketsiz, çok sessiz ve baştan ayağa siyahlar içinde. Her şey siyah, uzun saçları siyah, başındaki minicik şapka siyah ve bir gözünün üzerine düşen tül siyah. Elbisesi siyah, ayakkabıları siyah ve çorapları siyah. Üzerindeki tek siyah olmayan şey dudakları. Onlar parlak mor. Ellerini çok düzgün bir şekilde kucağında kenetlemiş ve onu başka bir şekilde tasvir etmek için bulabildiğim tek yol, onun Wilbur'un olma-

dığı her şey olduğu. Sessiz, kontrollu ve son derece sert. Tam sık bir örümcek gibi görünüyor.

İlk seçtiğim kıyafetten vazgeçmemem gerektiğini biliyordum.

Sanki planlamış gibi, Wilbur "Canım!" diye haykırıyor ve onu selamlamak için odanın ortasına doğru atılıyor. "Çooo- ok uzun zaman oldu!"

O, kusursuz, soluk yüzünde hiçbir ifade belirtisi olmadan Wilbur'a bakıyor. "Seni sekiz dakika önce gördüm. Ki bu da anlaştığımızdan iki dakika daha geç kaldığın anlamına geliyor sanırım."

"Aynen öyle! Çoooook pardon!" Wilbur bundan hiç etkilanmemiş bir halde bana doğru geri koşturuyor ve beni öne itiliyor. "Bunu bulup getirmekte zorlandım," diye açıklıyor mutlu bir şekilde sanki o, Hugo, ben de gerçekten hoş bir sopaymışım gibi. "Ama sonunda başardım."

Parmak uçlarıyla, ben Yuka'nın önüne gelip orada beceriksizce durana kadar, beni tekrar hafifçe itiliyor. Wilbur haklıymış. Onda kraliçelere özgü öyle bir şey var ki kendimi birden bale kursunda öğrendiğim şekilde reverans yaparken buluyorum. Bale öğretmeni, Annabel'den "bana zarafet öğretmek imkânsız olduğu için" beni bir daha bale dersine getirmemesini rica etmişti.

Yuka Ito, taş gibi ifadesiz bir yüzle bana bakıyor ve sonra -neredeyse hiç kıpırdamadan- kucağında duran bir uzaktan

kumandanın üzerindeki küçük bir tuşa dokunuyor. Parlak bir spot ışığı, neredeyse tam tepemde, birden yanıyor ve ben bir parça sığıyorum.

Cidden. Ne tür bir oda bu?

"Harriet," diyor, ben gözlerimi kısmış yukarı doğru bakarken. Ses tonunda hiçbir değişiklik olmamasına rağmen yine de bunun bir soru mu yoksa bir düz tümce mi olduğundan ya da sadece adımlı söyleme alıştırması yapıyor olup olmadığından emin değilim.

"Harriet Manners," diye düzeltiyorum istemsiz olarak.

"Harriet Manners." Beni baştan ayağa yavaşça süzüyor.

"Kaç yaşındasın, Harriet Manners?"

"On beş yaş, on bir ay ve iki günlüğüm."

"Doğal saçın mı bu?"

Kısa bir süre duraksıyorum. Niye biri saçını *bu* renge boyasın ki? "...Evet."

Yuka bir kaşını kaldırıyor. "Daha önce hiç modellik yapmadın öyle mi?"

"Hayır."

"Kıyafetler hakkında bir şey biliyor musun?"

Aklım karışmış bir şekilde, kendinden çizgili gri takımına bakıyorum. Bu, bir çeşit tuzak soru olmalı. "Hayır."

"Peki benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Evet. Yuka Ito'sunuz, Baylee'nin Kreatif Direktörü."

"Wilbur bunu sana otuz saniye evvel söylemeden önce

kim olduğumu biliyor muydun?”

Wilbur’a şöyle bir bakıyorum. “Hayır.”

“Ama çok zeki,” diye atılıyor Wilbur hevesli bir şekilde, kendini daha fazla tutamadığı açık. “Her şeyi öyle şabuk kavrayıyor ki, değil mi benim küçük kelebeğim? Kim olduğunu bir kez söyledim ama bunu unutmadı.”

Yuka yavaşça bakışını Wilbur’a kaydırıyor. “Tam olarak hangi noktada,” diyor buz gibi bir sesle, “seni konuşmaya dâhil etmeye çalışıyormuşum gibi geldi sana, Wilbur?”

“Hiçbir noktada,” diyor Wilbur ve birkaç adım geri çekiliyor. Arkasına geçmem için bana göz kaş işareti yapmaya başlıyor.

“Peki,” diye devam ediyor Yuko ve bana geri bakıyor, “moda hakkında ne düşünüyorsun?”

Buna birkaç saniye gerçekten kafa yoruyorum. “Sadece kıyafetlerden ibaret,” diyorum sonunda. Ağzımı mümkün olduğunca sıkı kapıyorum ve zihnimden, kafama başparmağım ve orta parmağımla bir fiske atıyorum. *Sadece kıyafetlerden ibaret?* Sorunum ne benim? Moda dünyasının en güçlü kadınına *Sadece Kıyafetlerden İbaret* demek, Michelangelo’ya *Sadece Bir Resim*, ya da Mozart’a *Sadece Bir Piyano* demek gibi bir şey. Niçin buna benzer cümlelerin ağzımdan çıkmasını önlemek için beynimle ağzım arasında, mutfak lavabosunda sebze kabuklarını yakalamak için kullandığımız ağa benzer, bir ağ yok ki?

"Öyleyse, niçin model olmak istediğini açıklar mısın bir sakıncası yoksa?"

"Sanırım..." diye yutkunuyorum tereddütle, çünkü gerçekten iyi bir soru. "Bazı şeylerin değişmesini istiyorum."

"Bazı şeyler derken," diye araya giriyor Wilbur bir adım öne atarken, "Dünya barışı, çevre bilinci, kıtlık, yoksulluk gibi şeyleri kastediyor."

"Aslında, kendimi kastediyorum daha çok," diye açıklıyorum huzursuzca. "Modanın, bunun ötesinde bir şeye yardımcı olacağından emin değilim."

Yuka, sanki yirmi yıldır gözlerini dikmiş bana bakıyor gibime geliyor, ama aslında yüzünde boş bir ifadeyle yaklaşık olarak on saniye kadar Victor'un Hugo'nun yiyeceğine baktığı gibi bakıyor bana. Sanki herhangi birinin bana neden ilgi duyabileceğini anlayamamış ama ilgilenme olasılıkları olduğu gerçeğiyle belli belirsiz irkilmiş gibi.

"Kendi etrafında dön," diyor sonunda kuru bir sesle.

Dolayısıyla, dönmeye başlıyorum ve sonra -başka ne yapacağımı bilemediğimden- dönmeye devam ediyorum. Dönüyorum. Yere çıkartacağımdan endişe etmeye başlayıncaya kadar dönüyorum.

"Dönmeyi kesebilirsin," diye çıkışıyor sonunda ve sesi yüksek ve gergin çıkıyor. Parmağıyla tekrar hafifçe dokunuyor kucağındaki kumandaya ve tepemdeki ışık aniden kapanıp beni tekrar karanlıkta bırakıyor. "Kâfi. Yeterince gördüm."

Çık şimdi.”

Ben duruyorum ama oda dönmeye devam ediyor. Neyse ki ben yere yığılmadan önce Wilbur beni yakalıyor.

Buna inanamıyorum.

Bu, benim için bir şanstı ama ben bu şansı çarçur ettim. Hayatımdan kaçış kapımdı ama ben kırk beş saniye içinde bu kapıyı kendi yüzüme kapamayı becerdim. Ki bu, sonsuza dek kendim olarak kalmaya mahkûm olduğum anlamına geliyor.

Sonsuza dek.

Tanrım. Belki de gerçekten bir moronum zaten. Eve girdince IQ seviyemi tekrar ölçmeliyim belki de.

“Yürü, yürü, yürü,” diye fısıldıyor Wilbur telaşla, çünkü şoktan tamamen donakalmış bir halde hâlâ odanın ortasında durmuş Yuka’ya bakıyorum. “Çık, çık, çık.”

Yuka’nın önünde saygıyla eğiliyor, arkasında benimle birlikte ayaklarını geri geri sürüyerek odadan çıkıyor ve beni tekrar gerçek dünyaya itiyor.

33

Gerçek dünya, görünen o ki, moda dünyasından bile daha düşmanca.

Berbat bir halde, anne babamın beklediği odaya geri giriyorum somurtarak. Başlı ellerinin arasındaki Annabel ve onu hiçe sayan ve dargın bir sessizlik içinde camdan dışarıya bakan babam.

"Sana bir kaplumbağanın adının verilmiş olmasını önemsemediğini söyle üvey annene," diyor hemen babam hâlâ camdan dışarıya bakarken. "Söyle ona, Harriet, benimle konuşmuyor."

İç çekiyorum. Bugün gerçekten kötüye gidiyor. Başlangıçta, bunun mümkün olduğundan emin değildim. "Sanırım, o an FBI'ın En Çok Aranalar Listesi'nin yanı sıra Guinness Rekorlar Kitabı'nı da gözden geçirmiyor olduğun için minnettar olmalıyım, baba."

"Kaplumbağalar inanılmaz yaratıklardır, Harriet," diyor babam ciddiyetle. "Zarafet ve güzellik açısından noksan oldukları noktaları, kendi içlerine kıvrılıp kendilerini yırtıcı hay-

vanlardan koruma yetenekleriyle kat kat telafi ederler.”

“Ne yani, benim gibi mi?”

“Böyle bir şey demedim, Harriet.”

“Öyleyse ne *diyorsun*?”

“Hayır,” diye çıkışıyor Annabel birden, başını kaldırırken, Babam şaşırıyor kalıyor.

“Öyle, Annabel. Bununla ilgili bir belgesel izledim televizyonda.”

Annabel, onunla yüz yüze gelmek için hızla dönüyor ve yüzü hâlâ elinde tutmakta olduğu kâğıdın rengini alıyor birden. “Niçin ona şu lanet *kaplumbağadan* bahsetme ihtiyacı duyduğun konusunda hiçbir fikrim yok. Derdin ne senin?” Babam, ona yardım etmem için bana bakıyor, ama bu sefer onu kurtarmayacağım. “Ve” diye devam ediyor Annabel bu sefer bana bakmak için dönerken, “*hayır* diyorum, modellik yapmayacaksın. Ne şimdi, ne gelecek yıl, ne de ondan sonra. Hayır. Nokta, son, bitti. Cümlelerin sonuna, konuyu *kapatmak* için hangisini istiyorsan onu koy.”

“Bir saniye, bir saniye,” diyor babam. “Benim de söz hakkım var.”

“Hayır, yok! Söyleyeceğin saçma sapan bir şeyse, yok. Bu olmayacak, Richard. Harriet’in önünde parlak bir gelecek var ve ben bu *saçmalığın* bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim.”

“Geleceğimin parlak olduğunu kim söylüyor?” diye so-

ruyorum, ama her ikisi de beni duymazdan geliyorlar.

"Bunun saçma olduğunu kim söylüyor?"

"Saçma olduğunu ben söylüyorum ve kafanın içinde tek bir beyin hücresi olsa, sen de böyle dersin. Şu çılgın adamın söylediği *tek bir kelimeyi* bile dinledin mi, Richard?"

"Onun sadece avukat olmasını istiyorsun, değil mi Annabel!" diye bağılıyor babam.

"Hayır, istemiyorum. İstesem ne olur ki? Avukat olmanın neresi yanlış?"

"Avukatların nesi olduğuna başlatma şimdi!"

Şu anda birbirlerinden bir metre uzakta duruyorlar ve savaşa hazırlar. Bu sefer ellerinde bıçak tutuyor olmadıkları için oldukça memnunum.

"Bu konuda benim de söz hakkım var mı?" diye soruyorum ayağa kalkarken.

"Hayır," diye çıkışıyor her ikisi birden, gözlerini birbirlerinden ayırmadan.

"Peki," diyorum, tekrar otururken. "Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Annabel çantasını omzuna takıyor ve hâlâ her yanı titriyor. "Bunu düşüneceğimi söylemiştim ve düşündüm. Hatta notlar bile aldım ve *hayır*. Burada bitti. Bunun Harriet için doğru olduğuna beni ikna eden hiçbir şey görmedim. Aslında, beni bunun tam da aksine ikna eden şeyler gördüm yalnızca. Bunun, genç bir kız için aptalca, hastalıklı, zarar

verici bir çevre olduğunu, bunun berbat bir fikir olduğunu ve bunun daha ileriye gitmeden bir an öce sonlandırılması gerektiğini gördüm.”

“Ama...”

‘Hayır. Bu konuşma bitti. Anlıyor musun? *Bitti*. Harriet, parlak, başarılı, *istikrarlı* bir yetişkin hayatı olsun diye 15 yaşındaki normal biri gibi okula gidecek; 15 yaşındaki normal biri gibi sınavlarına girecek ve 15 yaşındaki birinin süreceği normal bir hayat sürecektir. Kendimi net ifade edebiliyor muyum?”

Annabel’e, bunun şu anda -sahip olduğum tek şans-ı çarçur ettiğimi anladığımdan- konuyla alakasız olduğunu söyleyebilirdim ama Annabel o kadar ürkütücü görünüyor ki babam da ben de başımızı öne eğip mırıldanıyoruz: “Tamam.”

“Şimdi, hazır olduğunuzda gelin, ben dışarıda olacağım,” diyor Annabel ve gözünden bir damla yaşın yanağına doğru süzölmeye başladığını gözümün ucuyla görebiliyorum. “Tüm bu *zırvalıklardan* uzakta olacağım.”

Babamla ben, ön kapının kapandığını duyana ve Annabel’in kapının diğer tarafında olduğundan -kesinlikle- emin olana kadar masaya bakmaya devam ediyoruz.

34

Bir süre daha masaya bakmaya devam ediyoruz. Düşüncelere dalmış ben ve masaya muhtemelen gerçekten ilgi duyan babam.

Biliyor musunuz, insan beyni beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Sürekli evrim geçiriyor. Sadece asırlar boyunca değil, günden güne, dakikadan dakikaya. Daima bir değişim içinde. Kırk sekiz saat önce, biri bana model olacağımı söylese, gülerdim. Ya da belki, başlarından çıkan ayakları olan uzaylı yaratıklarmış gibi gözlerimi dikip onlara bakardım. Hep bir *paleontolojist*³⁰ olmak istemişimdir, ya da belki bir fizikçi. Modellik, bunlarla tam anlamıyla ilgili bir iş deneyimi değil.

Ama şimdi... Eski hayatıma geri dönmek istemiyorum.

Şimdi değil. Alternatif bir hayatın hayalini kurdum ben.

Babama bakıyorum ve yüzümü incelediğini fark ediyorum. "Sen ne istiyorsun, Harriet?" diyor tatlılıkla. "Annabel'i hiç kafana takma. Şu anda çok duygusal, sanırım muayyen

30 Ç n. Fosil bilimci.

günü. Bilirsin, böyle günlerde kurt adama dönüşür. Senin yapmak istediğin şey ne?”

Masaya gözlerimi dikeyorum. Nat’i ve bu iş daha da ileri giderse, kendini nasıl harap hissedeceğini düşünüyorum. Annabel’i ve öfkesini düşünüyorum ve sonra, Yuka Ito’yu ve beni açıkça aşağılamasını düşünüyorum.

“Sorun değil,” diyorum alçak bir sesle. “Nasıl olsa olmaz artık zaten. Beni beğenmedi.”

Tam bu anda Wilbur tekrar odaya dalıyor ve Annabel’in biraz önce boşaltmış olduğu koltuğa kendini dramatik bir şekilde bırakıyor. Annabel’in orada olmadığını farkında değil gibi görünüyor.

“Olacak,” diyor aniden, kollarını kocaman açarken. “İş kaptın. Seni sevdi.”

Gözlerimi dikip ona bakıyorum sessizce. “A-a-ama -hayır *sevmemi*, benden *nefret etti*,” diye kekeliyorum sonunda. “Tepemdeki ışığı ve her şeyi kapattı.”

“Senden *nefret* mi etti?” Wilbur’un kahkahaları çınlıyor. “Hay Allah, elma kurdum. Diğer kızlara ne yaptığını gördün mü? Belli ki görmemişsin. Hayır, senden nefret etmiyor, fındık farem. Diğer adayların çoğu için ışığı *açmadı* bile. Sadece şöyle bir baktı onlara karanlıkta. Işığı nasıl açacağını hatırladığına şaştım hatta.”

“Neler oluyor?” diyor babam hâlâ. En azından, ben dediğini sanıyorum. Beynim yine o tiz TV sesini duymama ne-

den oluyor. “Ne işi?”

“Yüzyılın işi, sevimlilik abidem, milenyumun işi, tüm iş olanaklarını bitirecek olan bir iş olanağı.”

“Ne yani?” diye soruyor babam ters bir şekilde. “Caz yapmayı kesip bize ne olduğunu söyle.”

Wilbur sırtıyor. “Vay canına. Yuka Ito, Harriet’in Baylee’nin yeni yüzü olmasını istiyor. Fazla zamanımız yok, dolaşısıyla yarın çekimlere başlıyoruz. Moskova’da. 24 saatlik bir moda kasırgası için.”

Kendimi, üç saniyede otuz kat aşağıya düşmekte olan bir asansörde gibi hissediyorum. Midem, ağzıma gelmiş gibi hissediyorum.

Babam birkaç kez ağzını açıp kapıyor.

“Harbiden mi?” diyor sonunda ve ben şu perişan halimde bile ezilip büzülüyorum. Keşke babam ‘sokak ağzı’ kullanmaya çalışmaktan vazgeçse, bu gerçekten utanç verici bir durum.

“Bununla ilgili bir TV programı yapılacak olması kadar gerçek,” diyor Wilbur ciddiyetle. “Kaç zamandır doğru kişiyi arıyorduk, reklam vereceğimiz yerleri çoktan ayırttık bile ve ekip de beklemede. Şimdi onu bulduk. *Ok yaydan çıktı.*”

“Vay canına,” diyor babam ve birden çok sakın görünüyor. Kalkıp odanın içinde tekrar dans edeceğini düşünmüştüm ama çok sakın ve çok -bilirsiniz işte- *baba gibi* görünüyor. “Pekâlâ,” diyor. “Vay.” Tekrar bana bakıyor. “Desene,

gerçekten oluyor şimdi bu. Kimin aklına gelirdi ki?"

Beynimdeki o beyaz ses giderek yükseliyor. "Baba?" demeyi beceriyorum tiz bir sesle. "Ne yapacağım şimdi?"

Babam boğazını temizliyor, bana doğru eğiliyor ve elini başıma koyuyor. "Harriet," diyor ciddi bir biçimde, kulağa hiç de benim babammış gibi gelmeyen bir sesle. "İyi düşün. Eğer bunu istemiyorsan, şimdi çıkıp gideriz. Hiç sorgulamam. İstiyorsan da, arkandayım."

"Ama Annabel..."

Babam iç geçiriyor. "Annabel'le ben ilgilenirim. Ondan korkmuyorum." Bunu düşünüyor. "Tamam, beni ürkütüyor. Ama ben de onu ürkütürüm."

Yutkunmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Kapının kilitlenmiş olduğunu düşünürken kapı yeniden ardına kadar açılıyor.

İşte bu.

Ta kendisi. Bu, şiirde anlatılan çatallı yol³¹.

Eski hayatımı, hiçbir değişiklik yapmadan tam olduğu gibi, seçebilirim. Harriet Manners olabilirim. Nat'in En İyi Arkadaşı, Alexa'nın Avı, Annabel'in Üvey Kızı, Toby'nin Gizlice Takip Ettiği Kız. Nick için bir yabancı ve ellerini koklayan ta-

31 ç.n. Amerikalı şair Robert Frost'un "Seçilmeyen Yol" ("The Road Not Taken") adlı şiirinde, sararmış bir ormanın derinliklerine doğru uzanan iki yol ve bu yol ayrımında verilecek kararın zorluğu anlatır. Şiirin kahramanı sonunda, «daha yeşil ve çekici olduğu için» yollardan birini seçer ama yine de kederlidir; bütün meselenin yollardan birini seçmekten ibaret olduğunu bilir.

mamen tuhaf bir tip. Geek.

Ya da bundan vazgeçip tamamen farklı biri olmayı deneyebilirim.

İçimde bir şey kırılıyor. "Bunu yapmak istiyorum," dediğimi duyuyorum. "Deneyip bir model olmak istiyorum."

"Hadi canım," diyor Wilbur mutlu bir şekilde.

"Ama şimdi ne olacak?" diye soruyor babam elimi tutup sıkarken. Ben de babamın elini sıkıyorum. Tüm bedenim titriyor.

"Şimdi mi?" diyor Wilbur, koltuğunda gülüp geri doğru yaslanırken. "Şimdi mi? Şey... Şöyle diyelim, Harriet Manners çok moda olmak üzere!" Ve tekrar gülüyor. "Gerçekten çok moda..."

35

Dolayısıyla, babamla ben hain bir plan yaptık. Bu, öyle karmaşık bir plan değil, basit tek bir aşamadan oluşuyor:

Yalan.

İşte hepsi bu.

Annabel'e doğruyu söyleme alternatifini yaklaşık olarak otuz saniye kadar tartıştık ve sonra doğruyu söylememenin, her yönüyle muhtemelen çok daha iyi olacağına karar verdik. Çünkü esasen korkuyoruz. Üstelik babamın dediği gibi, "Annabel şu anda tamamen *keçileri kaçırmış* durumda, Harriet. Uyuyan canavarı *gerçekten* uyandırmak istiyor musun? Emin misin?"

Dolayısıyla, Annabel'e yalan söyleyeceğiz ve -bunu sessizce içimden ekliyorum- Nat'e de.

Elbette onlara *sonsuz* değin yalan söylemeyeceğiz. Bu komik olurdu. Onlardan gerçeği sadece doğru zaman gelinceye kadar saklayacağız.

Kesinlikle başka bir seçeneğimiz yok.

Ama bu benim herhangi bir şey konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Dolayısıyla, ajanstan eve döner dönmez, bir bahane uydurarak doğruca her kaçma gereksinimi duyduğumda gittiğim tek yer olan yere gidiyorum. Bizim mahalledeki çamaşırhaneye.

Çamaşırhane ile bizim ev arasında yaklaşık 300 metre var. Evden yalnız başıma çıkmama izin verildiğinden ben buraya gelirim çünkü burası nedense kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Buradaki makinelerin çalışırken çıkardıkları yumuşak pır pır sesini, deterjan kokularını, parlak ışıkları, makinelerden yayılan sıcaklığı seviyorum. Ama en çok da her şeyin yıkanıp temizlendiği bir yerde hiçbir şeyin daha kötüye gidemeyeceği hissini seviyorum.

Cebimi karıştırıp bozukluk buluyorum ve makineyi çalıştırmak için onu çamaşır kurutma makinelerinden birine atıyorum. Sonra -ısınip titremeye başladığında- başımı makinenin kapağındaki içbükey aynaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Burada bu şekilde ne kadardır oturduğumu bilmiyorum ama içim geçmiş olmalı çünkü bir sesle irkiliyorum. "Ortalama bir Amerikalı ailenin haftada sekiz ila on sepet çamaşır yıkadığını ve her bir sepetin yıkanmasının yaklaşık olarak bir saat yirmi yedi dakika aldığını biliyor muydun? Bu, ortalama bir Amerikalı ailenin yılda yaklaşık olarak 617 saati çamaşır yıkayarak geçirdiği anlamına gelir. Sence İngiltere'de durum

ne? Bence çamaşır yıkamaya biz daha az zaman harcıyoruz çünkü daha pis görünüyoruz.”

Gözlerimi bile açmama gerek kalmadan, bunun kim olduğunu anlıyorum. İşte orada -bir çamaşır makinesinin üstünde- Toby oturuyor.

Konuşmadan ona bakıyorum.

“Hey, uyanmışsın!” diyor. “Bak!” Ve sonra tişörtünü gösteriyor. Tişörtünün önünde bir bateri resmi var. “İnteraktif bu! İzle! Baterilere basınca, bateri sesi çıkıyor.” *Dum dum.*

“Toby. Burada ne işin var?”

“Duydun mu?” Başında sarı bir bere var ve bere heyecanla sallanıyor. “Bateriler! Tişörtümde!” *Dum dum dum.* “Gerçek gibiler, değil mi? Sende de gitarlı bir tane olsa, bir grup kurar mıydık?”

“Hayır. Burada ne işin var?”

“Gördüğün gibi çamaşır yıkıyorum, Harriet.”

Kaşımı kaldırıyorum. Bu berbat gerekçeyi ortaya sürdüğüm için tamamen rahat görünüyor ama yanında hiç çamaşır olmadığı gerçeği biraz endişe verici aslında. “Beni takip mi ettin?”

“Evet.”

“Niye?”

“Üzgün görünüyordun ve ayrıca, hava kararmış olduğu için ortalıkta yalnız başına dolaşman tehlikeli olabilirdi.”

Somurtuyorum. Bu, Toby’nin beni sık sık hava kararın-

ca takip ettiğini gösteriyor. "Evet, Toby. Beni *sapıkça takip edenler* bir tehlike yaratabilirler."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Toby etrafımıza bakınıyor. "Sanırım seni takip eden tek kişi benim, Harriet. Başka kimseyle karşılaşmadım. Modellik işi konusunda heyecanlı mısın?"

Birkaç saniye ona boş boş bakıyorum. "*Allah kahretsin. Bunu da nereden biliyorsun?*" Bunu Toby'den bile saklayamıyorsam, Nat ile Annabel'den nasıl saklayacağım ki?

"Bilmesem iyi bir takipçi olamazdım, değil mi?" Toby gülüyor. "Tanrım, işe yaramazın teki olurdum. Bu iş için kullandığım her şeyi utanç içinde bir kenara bırakmak zorunda kalırdım." Hımm... Biraz düşünüyor. "Ki bu büyük şanssızlık olurdu çünkü aslında tek sahip olduğum şey bu matara ve ben ona oldukça bağlıyım." Kırmızı bir matara çıkarıp onu bana gösteriyor. "Çorba var içinde," diye açıklıyor. "Acıkırsam diye."

"Toby, hiç kimsenin bunu *öğrenmemesi gerek.*"

"Ama *ben biliyorum.* Ki bu da bunu aramızdaki bir sır yapıyor, değil mi?" Uzun uzun ona bakıyorum. "Bu bizi kafa dengi iki arkadaş yapıyor? Ayrıca da -yanılıyorsam düzelt lütfen- bizi *ruh ikizi* yapıyor?"

"*Ruh ikizi* değiliz Toby. İnsanların sırlarını gizlice öğrenip onları ruh ikizinin olmaya zorlayamazsın."

"Tamam." Reddedilmesine rağmen gayet yüzüstü görü-

nüyor. "Ama numarayı şu modellik ajansındaki adama verdiğime memnun oldun, değil mi?"

Birkaç saniye için yapabildiğim tek şey, hiç ses çıkaramamama rağmen, kekelemek oluyor. "Modellik ajansına numarayı *sen* mi verdin?"

"Moda Şovu'ndan o kadar aceleyle ayrıldın ki unuttuğunu sandım. İyi yapmışım, hı?" Toby bana sırtıyor ve başındaki sarı bere neşeyle bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Şimdi bütün dünya seni *benim* zaten görmekte olduğum şekilde görecek. Her zaman modanın hep bir adım ötesinde olmuşumdur."

Okul çantamın üzerindeki kazınmış kelimeyi işaret ediyorum. "Ya beni okuldaki herkesin gördüğü gözle görürlerse ne olacak, Toby? O zaman ne olacak?"

Toby bunu birkaç dakika kafasında evirip çeviriyor. "Sanırım o zaman daha büyük bir çantaya ihtiyacın olacak." Ve tişörtündeki bateriye vuruyor. *Dum dum*.

Birden, çamaşırhaneye gelmiş olmanın o kadar da iyi bir fikir olduğundan emin olamıyorum. "Sağ ol. Ben eve gidiyorum."

"Tamam. Seni birkaç adım arkadan takip etmemi ister misin?" Ona kaş çatıyorum ama bunu fark etmiş gibi görünmüyor. "Bu arada," diye ekliyor, "Nat dün ne yaptığını sana anlattı mı? Nat muhteşemdi, Harriet. Boudicea³² gibi-

32 Ç.n. M.S. 61 yılında Romalıların Britanya'daki işgalci güçlerine karşı bir isyan başlatan, Kuzey Britanya'nın Norfolk bölgesinde yaşayan Iceni kabilesinin savaşçı kraliçesi.

di. Gerçi savaş arabası, atlar, ya da kılıçlar yoktu ama yine de *müthişti*."

Kapının yanında duruyorum. "Nat mi?" diyorum tamamen aklım karışmış bir halde. "Neden bahsediyorsun?"

"İngiliz Edebiyatı dersinde başına geleni duydu ve *çıldırdı*. Alexa, Hokey Kulübü için üstünü değiştirirken bir fırtına gibi soyunma odasına daldı ve *bağırdı*." Toby duraksıyor. "Ama ben bunu görmedim tabii, çünkü oraya girmeme izin vermezlerdi. O odanın sadece kızlara ait olduğu açık ve ben, Ben ile Alexa ne derlerse desinler, o kızlardan biri değilim, Harriet. Seni temin ederim. Ben tamamen bir erkeğim."

Kanım donuyor, ama bunun tek nedeni Toby'nin *tamamen erkek* söylemini kullanmış olması değil.

"Hikâyenin en güzel kısmını duymak ister misin?" diye ekliyor Toby. Yüzümdeki her bir kasın şu anda suçluluk ve dehşetle seğirmekte olduğunun hiç farkında olmadığı açık. "Başka ne yaptığını da öğrenmek ister misin?"

"Ne yaptı?"

"Doğrusu, bunu sana söylediğimde olanlara inanamayacaksınız."

Neredeyse ona hırlıyorum. Çok gerginim. "Söyle *çabuk*," diye çamaşırhanenin diğer ucuna doğru oldukça fazla *bağırıyorum*. "Nat'ın ne yaptığını anlat."

"Alexa'nın atkuyruğunu kesti, Harriet. Tam kökünden. Resim odasından aldığı bir makasla. Sonra da "*Bakalım şim-*

di herkesin sana gülmesi hoşuna gidecek mi” deyip fırtına gibi çıktı odadan.” Toby gülüyor. “Alexa da tam bir erkek gibi görünüyor şimdi.”

Aman Tanrım. İnliyorum ve ellerimle gözlerimi kapatıyorum. Bu, Arşidük Franz Ferdinand’a 1914 Haziran’ında Saraybosna’da yapılan suikastin okuldaki dengi. Bu suikast, Avusturya-Macaristan’ın Sırbistan’a savaş açmasına, o da Rus seferberliğine, dolayısı ile Almanya’nın Rusya’ya savaş açmasına neden oldu. Bu da *Birinci Dünya Savaşı’nın çıkmasına neden oldu.*

Nat benim için bir savaş başlatmış. Beni savunmak için. Benim yüzümden.

Ama ben buna değmem.

Kendimi ancak bu kadar berbat hissedebilirim. Kendimden utanmanın en üst sınırına ulaştım (ya da en alt sınırına. Bu, ölçeğin hangi tarafının üstte olduğuna göre değişir). “Ben... Ben...” diyorum bayılacak gibi, kapının koluna tutunurken. “Gerçekten eve gitmeliyim, Toby.”

Bacaklarımın bana müsaade ettiği kadar hızlı koşarak dışarı çıkıyorum.

36

Eve kadar koşuyorum.

Tamam, bu doğru değil. Bütün yol boyunca koşmadım. Sadece, yapmak zorunda kalsam eve kadar tüm yolu koşabileceğimi düşünmenizi istedim. Çünkü bunu muhtemelen yapabilirim.

Yolun büyük kısmını koştum ve yolun geri kalan kısmında Brownie Yürüyüşü yaptım (yirmi adım yürü, yirmi adım koş). Yine de, koşarak uzaklaşmaya çalıştığım şeyden beni kurtaracak kadar hızlı koşamıyordum gibime geliyor. Esasen, koşarak uzaklaşmaya çalıştığım şey kendimim.

Ne yapıyorum ben? En iyi arkadaşım beni savunurken ona ihanet etmek üzereyim; üvey annem beni koruyorken ona ihanet etmek üzereyim ve muhtemelen -bu modellik işinde gerçekten ne kadar kötü olduğuma bağlı olarak- Wilbur'a ve tüm moda dünyasına da ihanet etmek üzereyim.

Beynimin her yerinde top gibi zıplayan kelimeler yüzünden başım tangırdıyor sanki. Moskova, Nick, Baylee ya da Dönüşüm kelimesi kenarlara her çarptığında, tüm bedenim

heyecandan zangırdamaya başlıyor. *Nat* ve *Annabel* kelimeleri her temas kurduğunda, suçluluktan ve endişeden kendi içime doğru patlamak üzereymişim gibi hissediyorum.

Alexa topu ise her zıpladığında, kusacak gibi oluyorum.

Artık daha fazlasına katlanamıyorum. Katlanamıyorum. Tercihimi yaptım ve artık çok geç. Ne olursa olsun, bu tercihe sadık kalacağım. Dolayısıyla, akşamın geri kalan kısmını kafamda hayali bir kutu yaparak geçiriyorum ve bu kutunun içine tüm topları koyuyorum. Kapağını kapatıyorum, sonra kilitleyip anahtarını bir süreliğine farklı bir yere kaldırıyorum.

Rusya'ya gidiyorum, dönüşeceğim ve beni durdurmak için hiç kimsenin yapabileceği hiçbir şey yok.

Pazartesi sabahı ilk iş olarak yalanlara başlıyoruz.

1 No.lu Yalan:

**NAT, FENA ÜŞÜTMÜŞÜM. BU SEFERKİ GERÇEK. BUGÜN
VE MUHTEMELEN YARIN OKULA GELMEYECEĞİM. UMARIM İYİSİNDİR. ÇARŞAMBA GÖRÜŞÜRÜZ. ÖPTÜM.**

2 ve 3 No.lu Yalanlar:

Annabel: "Niçin Winnie The Pooh'lu kazağını giydin, Harriet?"

Ben: "eee... Serbest kıyafet günü."

Annabel (uzun bir sessizlik): "Peki sen niçin hâlâ işe git-

neon. Richard?"

Babam: "Serbest kıyafet... Bir saniye. Hayır. Bugün geç
gececeğim." Daha sonra, "Bak, çilek reçeli aldım."

Annabel: "Çilek reçeli mi? Niye? Çilek reçelinden nefret
etmem."

4 No.lu Yalan:

Ben: "Annabel, pasaportumun nerede olduğunu biliyor
musun?"

Annabel: "Allah aşkına, pazartesi günü sabahın 8'inde
niye pasaportunu istiyorsun ki?"

Ben: "...Uluslararası okul projesi?"

Annabel: "Niye bu kulağıma bir soruymuş gibi geliyor?
Bunu bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?"

5 No.lu Yalan:

TOBY, BİR ÇEKİM İÇİN PARİS'E GİDİYORUM. H

Annabel her ikimize de kaş çatıp ateşim var mı diye
kontrol ettikten sonra işe gittiğinde, babamla ben havaala-
nına geç kalmıştık bile. Bu yüzden bavulumu hazırlamam,
sahip olduğum her şeyi küçük bir bavula tıkıp kapansın diye
üzerinde zıplamamdan ibaretti.

Yalan söylemek gibi bir şey yapacaksam, bunu doğru
dürüst yapmam gerektiğine karar verdim ve dolayısıyla bil-

gisayarda bir kabarcık grafik planı hazırlayıp bir kopyasını da plandan haberdar olsun diye babama verdim. Benim söyleyeceğim yalanlar pembe baloncuklarda, babaminkiler mavi baloncuklarda ve söylemek zorunda olduğumuz ortak yalanlar da -görüldüğü üzere- mor baloncuklarda.

Özetle: Nat, evde ve hasta olduğumu sanıyor. Annabel, okuldan sonra gece kalmak için Nat'lere gideceğimi ve babamın da yarın akşama kadar sürecektir olan son anda çıkmış acil bir müşteri toplantısı için Edinburgh'a uçtuğunu sanıyor.

"Bir *kabarcık grafiği* hazırladığına inanamıyorum," diyip durmaya devam ediyor babam, uçağımızın merdivenlerinden yukarı doğru tırmanırken sonunda.

"Kabarcık grafik, bu tür bir plan için en uygun olan grafik türüydü," diyorum kızgın bir şekilde. "Bana güven. Bir akış grafiği ve bir pasta grafik de hazırladım ama işe yaramadılar. Bu çok daha akla yatkın."

Babam birkaç saniye sessizce bana bakıyor. "Kastettiğim bu değildi," diyor sonunda.

"Bir zaman çizelgesi grafiği de yaptım," diyorum ona, emniyet kemerlerimizi bağlarken. "O grafikte, yalanları söylecekleri saatlere göre yerleştirdim. Ama sana onu versem, aklın karışabilir. Sanırım onu benim kontrol etmem ve seni doğru olmayan bir şey söylemen gerektiği zaman geldiğinde uyarmam en iyisi olacak."

Babam tekrar kabarcık grafiğine bakıyor. "Bir *kabarcık*

grafiği, ha? Harriet, benim çocuğum olduğundan emin misin? Yani, seni Annabel'in gelirken getirmediğinden eminsin, değil mi?"

Ona kaşlarımı çatıyorum ve sonra acıyla biraz geri doğru çekiliyorum çünkü evrenin metaforik şeytan boynuzlarını gerçeğe dönüştürerek benden intikam almaya karar verdiği açık. Daha hostes çıkış kapılarını işaret ederken, alnım çoktan yanmaya ve zonklamaya başlamıştı. Ücretsiz dağıtıkları fındıkları getirdiklerinde de, canım yanmadan alnımı çatamaz hale gelmiştim. Moskova'ya doğru alçalmaya başladığımızda da, babam pat diye çıkıveren kocaman sivilceme çoktan 'Bob' adını takmıştı ve onunla konuşuyordu.

"Bob biraz portakal suyu ister mi acaba?" diye soruyordu ne zaman bir hostes yanımızdan geçse. "Belki de biraz kraker?"

Sonra gülüyordu ve bu benim sabrımı son derece zorluyordu. Pilottan, İngiltere'ye geri dönüp *uslu durmadığı* için babamı oraya geri bırakmamızı rica etmemek için kendimi zor tutuyordum.

Ancak, bunların hiçbirisi heyecanımı *tamamen* bastırmak için yeterli değildi.

Rusya'ya gidiyorum.

Rusya. Devrimlerin ve kafalarının arkasına birer ampul monte edilmiş olarak günümüze kadar korunan liderlerin vatani. Kremlin ve Katerina Sarayları ile bir zamanlar altınla

kaplı olan ama 2. Dünya Savaşı sırasında bir şekilde 'kaybolan' Kehribar Oda'nın³³ üzerinde bulunduğu topraklar. Ayrıca da büyük kürk şapkaların ve birbiri içine giren küçük oyuncak bebeklerin vatanı Rusya...

Eğer oradayken modellik yapmam gerekecekse, öyle olacak.

"İşte bu," diyor babam uçak alçalırken. Beni dirseğiyle dürtüyor ve bana sırtıyor. "Bunun için kaç genç canını bile verirdi biliyor musun, bi'tanem?"

Pencereden dışarıya bakıyorum. Hafif hafif kar serpiştiriyor ve her yer beyaz bir tozla kaplanmış, aynı bir kartpostal gibi. Rusya tam hayal ettiğim gibi görünüyor. Gerçekten, Rusya'yı çok hayal ettim. Kesinlikle Ziyaret Edilecek On Ülke listemde yer alıyor. Üç numarada, aslında.

Zorlukla yutkunuyorum. Bir şeyler değişmeye başladı bile. Bu andan itibaren her şey farklı olacak.

"Rüyayı yaşıyorsun." Pencereden geri dışarı bakarken babam bana gülümsüyor.

"Evet," diyorum ve ben de ona gülümsüyorum. "Sanırım öyle."

33 Ç.n. St. Petersburg yakınlarındaki Katerina Sarayı'nda bulunan odanın duvarları, altın varaklar ve aynalarla süslenmiş kehribar panellerle kaplıdır. Duvarları süslemek için 6 tondan fazla kehribar kullanılmıştır. II. Dünya Savaşı sırasında Ruslar, St. Petersburg'un Naziler tarafından işgal edileceğini anlayınca, Kehribar Oda'yı söküp gizli bir yere taşımayı planladılar. Ancak yıllar içinde iyice kuruyan ve birbirine yapışan kehribar parçaları son derece kırılgan bir hâl aldığı için, zarar vermeden sökmek imkânsız hâle gelmiştir. Ruslar bunun üzerine odanın tamamını basit duvar kağıtlarıyla kapladılar.

37

Moskova havaalanıyla ilgili en *harika* şey, çok *Rusvari* olması.

Yani, tabelalar Rusça. Kitaplar Rusça. Broşürler Rusça. Dükkânlar Rusça. Dükkânlardaki her şeyler Rusça ve herkes Rus.

Tamam, belki herkes Rus değil -aslında çoğu Birleşik Krallık'tan ve Amerika'dan gelen uçaklardan iniyorlar ve tamamen dürüst olmam gerekirse her şey İngilizce- ama herkes bir şekilde şey görünüyor... Farklı. Egzotik. Tarihî. Devrimsel.

Babam bile daha entelektüel görünüyor, ama üzerinde hâlâ önünde bir robot resmi olan şu çirkin tişört var.

Ama bunların hiçbiri, Wilbur üzerinde herhangi bir etki yaratmış gibi görünmüyor. Zihninin başka, daha az etkileyici konularla meşgul olduğu belli.

"Oo, Billy Ray Cyrus'um³⁴," diye iç geçiriyor Wilbur, sonunda onu bulduğumuzda. Üzerinde, küçük tay resimleriyle kaplı ipek bir gömlek var ve pembe bir bavulun tepesinde

³⁴ Ç.n. Miley Cyrus'un babası, Amerikalı aktör ve şarkıcı.

oturuyor. Beni iyice görebilecek kadar yaklaştığında, sanki alnımla gözlerini oyacakmışım gibi eliyle gözlerini kapatıyor. "Bu da nereden çıktı? Ne yedin?"

"Çikolata parçacıklı yulafli gofret," diye söze karışıyor babam yardımcı olmak için. "Kahvaltı yerine üç tane bu gofretlerden yedi."

"Yavru bir tekboynuza benzemişsin, bebeğim. Bir 24 saat daha bekleyemedin mi? Alnında boynuzlar türetmek için sadece bir 24 saatçik daha sabredemedin mi?"

Benimle dalga geçildiği için somurtup acıyla geri çekiyorum kendimi biraz ama sonra alnımı yüzüne doğru iyice yaklaştırıyorum. "Sadece bir tane," diye mırıldanıyorum utançla. "Boynuz demeliydin, *tekil* yani."

Wilbur iç geçiriyor. "Gözüme gözüme sokmayı bırak şunu, farecik," diyor elime hafifçe bir şaplak atarken. "Tabii, bu dağ gibi sivilcenin üzerine bir bayrak dikip yeni bir moda başlatmayı düşünmüyorsan."

Babam gülüyor; dolayısıyla, koluna pat diye bir şaplak indiriyorum. Yetişkinlerin, gençlerin cilt sorunları konusunda daha duyarlı olmayı öğrenmeleri gerekiyor gerçekten. Yoksa gençlerin akıl sağlıklarını, özgüvenlerini ve ayrıca -kafamda canlandırıyorum da- modellik kariyerlerini yerle bir edebilirler. "Makyajla kapatırım, tamam mı?" diyorum gergin bir şekilde.

"Şebeleğim, bunu makyajla kapatmaya çalışmak, Fuji Dağı'nın tepesine şeker serpip onu görünmez yapmaya ça-

lışıma benzer. Tek söyleyeceğim, bilgisayarlara şükürler olsun!” Sonra Wilbur bir adım geri çekiliyor ve kıyafetimi inceliyor. “*Allahtan,*” diye haykırıyor, “yine modada çığır açacak bir tarzla karşımdasın da günü kurtardık. Dön bakayım, sıpacığım.”

Birkaç saniye ona şaşkın şaşkın bakıyorum ve sonra gözlerimi kıyafetime çeviriyorum. Hıh? “Winnie The Pooh’lu kazğımdan ve okul eteğimden mi bahsediyorsun?” diyorum kulaklarıma inanamaz bir halde.

Tek söyleyebileceğim şu: Hâlâ üzerime olan ve a) kumuk olduğu için kirli sepetinde olmayan, b) bir futbol forması olmayan, c) kendinden çizgili bir takım olmayan ve d) bir böcek şeklinde tasarlanmış olmayan tek kıyafetim buydu.

“Winnie The Pooh’lu kazak ve okul eteği,” diyor Wilbur hayretler içinde gökyüzüne bakıp alnına vururken. “*Harika.* Kesinlikle çok orijinalsın, kuzucuğum. *Her neyse,* aslında tüm gün burada durup senin dermatolojik sorunlarından ve tarzından bahsedebilirim ama maalesef bunu yapayım diye para vermiyorlar bana.”

Bir eline bavulunu alıp diğerini de oldukça havaya kaldırarak kıvıra kıvıra yürümeye başlıyor.

“Ama önce nereye gideceğiz?” diye soruyorum, babam ve ben onun arkasından koştururken. Şu an o kadar heyecanlıyım ki mideme böcekler üşüşüyor gibi hissediyorum. Aynı, ilkokulda sinek yakalamak için öğretmenlerimizin bizi

Yapmaya zorladıkları re el kavanozu tuzağına         leri gibi. "Gulag Tarih Müzesi'ne mi? Tretyakov Galerisi'ne mi? Noveodevichiye Manastırı'na mı? Üç ve   ft   Kadın Heykeli Moskova'da, biliyorsun Paris'ten getirildi."

Bunu, tüm yolculuk boyunca Moskova hakkında bir seyahat rehberi ya da başka bir şey okuyarak geçirdiğim için söylemiyorum.

Ya da -şey işte-     seyahat rehberi ve bir harita da cabası.

"Aman tanrım! Ne kadar çok müze varmış. Burada bir s  r   votka da satıyorlar, değil mi?" diye soruyor babam. "Sanırım ihtiya  ım olacak."

"Kuzucuklarım benim," diyor Wilbur elini beline koymuş bize bakmak için arkasını dönerken. "  ehir turu yapmayacağız ya da son derece makul bir fiyatı olmasına ve aslında yaban mersini suyuyla çok da iyi gitmesine rağmen votka i  meyeceğiz. Ne yazık ki bu, üçümüzün birlikte geçireceği romantik bir hafta sonu değil" -ve babama bakıyor- "maalesef çünkü baba pandacık kesinlikle çok çekici."

Babam bir an için sersemlemiş görünüyor ama sonra sırtıyor ve bana göz kırpmıyor. "Gördün m  ? Annabel'e çekici olduğumu söylemiştim ama bana inanmamıştı."

"Peki, nereye gidiyoruz?" diye tekrarlıyorum sabırsızca. Bu seyahat bitmeden önce babamı boğazlayacağım.

"Direkt sete gidiyoruz," diyor Wilbur ciddi bir sesle "ve   yle yoğun bir programımız var ki bavullarınızı otele bira

kamayacaksınız bile. Ancak, bir yere gitmeden önce, arayıp diğer modeli de bulmalıyız *kesinlikle*."

Şok olmuş bir halde Wilbur'u izliyorum. Taksi durağına doğru yürümeye başladı ve sanki ayakları tutuşmuş gibi elini kolunu sallıyor. "Vuuuuu!" diye ekliyor en yüksek sesiyle. "Avez vous boş taksi?"

Arkasından bakmaya devam ediyorum, ama Fransa'da olduğumuzu sanıyor gibi görünmesi bir parça dikkatimi dağıtıyor aslında. "Diğer model mi? Diğer model de *ne demek?*"

Başka bir model kabarcık grafiğimde *yoktu*.

"Bu bir ikili çekim, bebeğim," diye açıklıyor Wilbur saati-ne bakarken. "Sana bunu söylediğimden eminim, ama tabii bu bir rüya da olabilir. Elbette en ilginç rüyalarımın biri değil tabii." Tekrar saatine bakıyor ve iç çekiyor. "Evet, başka bir model daha var. Ama bu delikanlı tahmin ettiğim gibi geç kaldı, *her zamanki gibi*."

Yüreğim ağzıma geliyor. "*Delikanlı mı?*" diye kekeliyorum sonunda.

"Bahsedilen kişi erkek olduğunda kullandığımız bir ifadedir bu, çiçeğim. Ha, yanlış hatırlamıyorsam, sen onunla daha önce tanıştın. Kumrulardan mı bahsediyordunuz, yoksa güvercinlerden miydi? Bir çeşit kuştan, işte."

İçimde depresyon oluyor gibi hissediyorum.

Bu oluyor olamaz. *Olamaz*.

Bunun olmasına *imkân yok*.

"*Nihayet,*" diyor Wilbur arkasını dönüp el sallarken. Ama görünen o ki bu *oluyor*.

Çünkü -üstünde kocaman bir asker ceketiyle karda bir lamba direğine yaslanmış ve mümkün olamayacağı kadar yakışıklı görünen- Nick orada duruyor.

Yine.

38

Bunun olma olasılığı ne kadardı?

Bu olasılığın ne kadar olduğunu söyleyeyim size. Yaklaşık olarak 673'te bir. Üstelik bu, Yuka Ito sadece Londra'da oturan erkek modellerle çalışıyor olsa bu kadar. Eğer -eşit ölçüde güzel insanlarla dolu olan- dünyanın geri kalan kısımlarını da hesaba katarsanız, bu olasılık daha da düşer. Bilmem kaç binde bir olur.

Peki, bunu nasıl bu kadar çabucak hesapladım? Bu önemli değil.

Ama eğer diyelim ki, hafta sonu evde sıkıldığımda belli başlı tüm modellik ajanslarının web sitelerine internette dolaşırken denk gelsem şans eseri, buradaki tüm erkek modelleri saysam ve Nick'i tekrar görebilme olasılığımı hesaplasam, bulduğum sonuç bu olurdu.

Eğer böyle bir şey yapsaydım.

Dediğim gibi, önemli değil.

673'te 1. Ama o burada işte. İçinde olduğum taksiye biniyor ve babam da aynı takside. Akıllara durgunluk veren

bir şey bu çünkü benim gezegenimle Nick'in gezegeninin çarpışmayacağı varsayıldığında, onun gezegeniyle babamın-kinin muhtemelen farklı yörüngelerde, farklı güneş sistemlerinde ve hatta tamamen farklı evrenlerde olması beklenir.

Babam taksinin arka koltuğunda benim yanımda oturuyor. Saçları kar tanecikleriyle kaplanmış ve öksürüyor. Nick'e şöyle bir bakıyor ve "sanırım model olmak konusunda niye bu kadar istekli olduğunu anlamaya başlıyorum, Harriet," diyor, şimdiye kadar duyduğum en iğneleyici ses tonuyla.

Dirseğine bir çimdik atıyorum.

"Ne?" Babam tamamen masummuş ve gücenmiş gibi görünmeye çalışıyor. "Sadece, on beş yaşındaki bir kızın gözünden bakınca, her şeyin birden bire daha anlamlı gelmeye başladığını söylüyorum." deyip bana sırtlıyor.

Bu kadar utanmak mümkün değil. Değil işte. Taksi hareket halindeyken kapıyı açıp babamı taksiden aşağı itsem, cinayetten tutuklanır mıyım?

Bu, tutuklanmaya bile değebilir.

"Baba," diye sızlanıyorum ve pencereden dışarıyı izliyorum. Taksi hızla hareket ederken -karlı ve büyük binalarla kaplı olan- Moskova zum yapıyor sanki ama dikkatimi buna zor verebiliyorum. Sadece Nick burada olmaması beklenirken burada olduğu için değil, onu son gördüğümde olduğundan daha da yakışıklı olduğu için dikkatimi Moskova manzarasına veremiyorum. Sanki bir tekboynuzun dili ile

bir ejderhanın saçından ya da başka bir şeyden yapılmış güzelleştirici, sihirli bir iksir içiyormuş gibi Nick her geçen gün daha da yakışıklı görünüyor.

Belki de ona elinde bu iksirden fazla olup olmadığını sormalıyım.

"Moda Şovu'nda masanın altında tanışmıştınız. Hatırlıyor musunuz?" diyor Wilbur masumca.

Babamın yüzündeki bilmiş ifade derinleşmiş. "*Hepsi bu mu?*"

Nick bana gönülsüzce tebessüm ediyor ve ayaklarını önümüzdeki koltuğa uzatıyor. "Harriet Manners," diyor kısık, miskin bir sesle. "Kendini yasaların uygulanmasına adanmış biri."

"Bu özelliğini üvey annesinden alıyor," diye açıklıyor babam ve ben bir kırmızı ışıktaki durana kadar bekleyip sonra kazara babamın tarafındaki kapının açılmasına neden olacak bir tekme atsam, babam ne kadar yaralanır diye çabucak hesaplamaya çalışıyorum.

"Burada olacağını bilmiyordum," diyorum olabildiğince kayıtsız bir şekilde ama kulağa hiç de kayıtsızmışım gibi gelmiyor.

Nick omzunu silkiyor. "Baylee işini bir süre önce aldım," diyor sanki bir mahalle bakkalında cumartesileri çalışmak için işe girmiş gibi. "Doğru kızı bulmak için bekliyorlardı."

Aman Tanrım. 'Doğru Kız' ben miyim yani? Bu ana kadar hiçbir şey için 'Doğru Kız' ben olmamıştım. Ben genellikle, 'Diğer Kız Suçişçeği Olduğu İçin Rol Almak Zorunda Olan Kız'ım-

dır (beşinci sınıfta sahneye koyduğumuz *Külkedisi* oyunu).

Wilbur öne doğru eğiliyor. "Şekerparem," diyor hayranlık dolu bir sesle. "Dikkatle izlemen gereken çocuk bu. Hepsiyle çalıştı. Gucci'yle, Hilfiger'la, Klein'la, Armani'yle. On yedisine daha yeni girdi ve Londra'daki en başarılı genç erkek modellerden bir tanesi. Onunla çalışacağın için çok şanslısın, Fıstık Ezmem. Elinden tutabilir. Sana yol gösterebilir. Bunu başarmanı sağlayabilir."

Nick'in eline bakıyorum kısacık bir süreliğine. Keşke, diye geçiriyorum içimden ve yanaklarım kızarıyor.

"Endişe duyulacak bir şey değil, gerçekten," diyor Nick sakın bir sesle, camdan dışarı bakarken. "Gidip işimizi yapacağız, üzerimize biraz kar yağacak ve sonra eve döneceğiz. Hepsi bu. Abartacak bir şey yok."

Çabucak başımı sallayıp onayladım. Şu anda beynim vınıyor. *Abartacak bir şey yok. Tamam. Buna inanmayı deneyebilirim. Gideceğimiz yere yaklaştıkça, her şey daha da gerçek gelmeye başlıyor ve paniğimin tekrar tırmanmakta olduğunu daha çok hissediyorum. Ama işin doğrusu, olup bitene bir şekilde alışıyorum aslında. Son birkaç gün, duygusal bir hız treni gibiydi ya da daha çok astronotları uzaya hazırlanmaları için içine koydukları şu yuvarlak toplardan birine benziyordu. Gerçi, hangisinin ağır bastığından hiç emin değilim.*

Ama sorun yok. Bunda *abartacak bir şey yok.*

Ben, babam ve Wilbur 24 saat Moskova'da takılıp fo-

toğraf çekeceğiz sadece. Gerçekten çok pahalı bir fotoğraf makinesiyle çekilecek sıradan, günlük, neşeli fotoğraflar.

Londra'nın erkek top modellerinden biri ile ünlü bir fotoğrafçı da olacak yanımızda. Bir de belki moda efsanesi Yuka Ito olur. Yüzünde bıkkın bir ifadeyle 100 metre ötemizde oturmuş kahve içerken ışıkları açıp kapar.

Sadece altı kişi olacağız yani ve bu altı kişiden biri de Aslan Çocuk olacak!

Abartacak bir şey yok. Tabii tabii.

Kalbim deli gibi atmaya başladı ve birden ağızım kurudu. Dudaklarımı yalıyorum ve dikkatimi toparlamaya çalışıyorum.

Bu, istediğim şey. Bu, benim seçimim. Bu, uğrunda yalan söylediğim şey. Korktuğum için bundan zevk alamayacak ya da bunun beni dönüştürmesine izin vermeyeceksem, tüm bunların ne anlamı var ki?

Nefesimi düzenlemeye çalışırken pencereden dışarıya bakıyorum. Manzara gerçekten güzel, binalar kocaman ve görkemli. Herkes şapka takmış ve atkılara sarınmış. Kar tanelikleri arasından Noel ışıkları göz kırptıyor. Ara sıra, eğer gerçekten dikkatlice bakarsanız, elinde görkemli bir silahla bir köşede duran üniformalı bir adam görmeniz mümkün.

Gerçi bu, *Noel atmosferine* pek uygun değil ama yine de büyüleyici.

Nehir devasa ve üzerine düşen ışıklarla pırıl pırıl parlıyor. Kesinlikle Paris'teki Seine Nehri'nden çok çok daha güzel.

Elbette ki nehirler konusunda ırkçılık yapmıyorum. Sadece durumun ne olduğunu söylüyorum.

“Neredeyse geldik, çikolatam benim,” diyor Wilbur taksi bir köşeden dönerken. “Tekboynuzcuğum, kendini nasıl hissediyorsun? Sakin misin? Yoksa çoktan bir model gibi hissetmeye başladın bile mi?”

“İyiyim,” diye yalan söylüyorum taksi durmak üzereyken. Sanki ellerim, kucağımda duran canlı iki balıkmış gibime geliyor birden. Islak ve kıpır kıpır. “Muhteşem hissediyorum,” diye devam ediyorum camdan dışarıya bakarken. “Kendimi...”

Ve susuyorum.

Çünkü önümüzde karla kaplı kocaman bir meydan uzanıyor. Bir tarafında gösterişli kırmızı bir duvar; diğer tarafında da özenle işlenmiş beyaz bir saray var. Arkamı dönsem kırmızı bir kale göreceğimi biliyorum ama tam önümüzde şimdiye kadar görmüş olduğum en güzel bina duruyor. Kimi kırmızı, kimi mavi, kimi yeşil, kimi sarı, kimi çizgili, kimi yıldızlı, kimi oymalı kubbeleri var. Aynen muhteşem, pahalı bir pasta gibi görünüyor.

İşte *onun* tam önünde de yaklaşık otuz beş kişi, altmış lamba, römorklar, sandalyeler, kıyafetlerle dolu askılar, gelip geçenlerin oluşturduğu insan kümeleri ve bir yastığın üzerinde yatmakta olan -anlatılamayacak- kadar minik beyaz bir kedi yavrusu var.

Bunların her biri de bizi bekliyor gibi görünüyor.

39

Evet, görüldüğü üzere, Aslan Çocuk yalan söylemiş.

Bunu başka bir şekilde ifade etmenin yolu yok. Düpedüz yalan söylemiş. Bu, mümkün olan her anlamda *abartılacak* bir şey. Kızıl Meydan'da -ki Kızıl Meydan'da olduğumuzu çoktan anlamıştım- taksiden iner inmez, çevremiz sarılıyor. Aynen bir zombi filmindeymişiz gibi. Ama etrafımızda bizi yemeye çalışan yırtık pırtık kıyafetler içindeki zombiler yerine, yolculuğumuzun nasıl geçtiğini sormak isteyen siyah kürk giymiş insanlar var.

"Nihayet!" diye bağıyor arka taraftan biri. "Sonunda geldiler!"

"İşte, benim şekerlerim," diye anons ediyor Wilbur, görkemli bir şekilde taksiden inerken. Kar aslında yavaşladı ama Wilbur yine de saç 'ıslanır' diye kocaman bir şemsiye açmayı uygun görüyor. "Trafik yüzünden geç kaldık demek isterim ama aslında trafikle hiç alakası yok. Sonuçta, herkes zaten sizi bekliyorken ortama *girmek* çok daha kolaydır ama değil mi?"

Bu sırada, ben Nick'e öyle sert bakıyorum ki kaşlarım acı-maya başlıyor. "Abartacak bir şey yok, ha?" diyorum dişleri-min arasından, birileri karda yürümemize yardımcı olurken, "Abartacak bir şey yok, ha?"

Nick bana sırtıyor ve omuz silkiyor. "Hadi ama..." diyor kısık sesle. "Eğer sana gerçeği söyleseydim, taksinin camın-dan atlayıp kaçardın."

Haklıydı. Öyle de yapardım.

"Hiç de bile," diye çıkışıyorum, çünkü onun gözünde böyle şık olmayan bir imaj yaratmak istemem. Sonra -ola-bildiğince büyük bir ciddiyetle- 'hıh' deyip başımı öbür yana çeviriyorum kızgınca.

Aslında, hiç de öyle kızgınca filan değil çünkü bir peri masalının tam ortasında tıpkı bir prens gibi görünen biriyle bir kalenin önünde duruyorken sinirlenmek oldukça zor bir şey.

Nick'in öyle olduğunu düşündüğümünden söylemiyorum bunu. Biz sadece iş arkadaşız.

Kızgınlığım, başka şartlar altında olabileceği kadar inan-dırıcı olmadığından söylüyorum. Örneğin, Toby ile mahalle-deki marketin önünde duruyor olsaydık...

Bu esnada babam, gösterilen ilgiyi resmen sömürüyor. "Benim kızım," diyor ona kulak veren herkese. "Şu. Kızıl-sarı saçlı olan. Görebiliyor musunuz?" Kendi saçını gösterip du-ruyor. "Benim genlerimden. Aslına bakarsanız, bana çektiği

için çok şanslı çünkü annesi esmerdi."

"Baba," diye fısıldıyorum tekrar ve birden aklıma onu öldürmenin dört yolu daha geliyor. "Lütfen."

"Ama Harriet, bütün bu olanlar çok, çok...." diye iç geçiriyor mutlu bir şekilde, doğru kelimeyi bulmaya çalışırken. Ama o daha bu kelimeyi bulamadan, ben onun ne diyeceğini biliyorum. 90'larda kullandığı ifadeleri kullanmaya başlayacak. "Radikal," diye tamamlıyor cümlesini babam ve ben utancımı saklamak için yüzümü ellerimle örtmek zorunda kalıyorum.

Doğrusu, nefes kesen bir şey bu, *Kızıl Meydan*'dayım. Solumda, Lenin'in anıtmezarının da bulunduğu Kremlin, önümde de dünyadaki en muhteşem ve en ünlü mimarî eserlerinden biri olan Aziz Vasil Katedrali duruyor. GUM alışveriş merkezi, Devlet Tarih Müzesi ve Kazan Katedrali de burada. Hatta bir de Kuzma Minin ve Dmitry Pozharsky'nin bronz bir heykeli var. Ama heykel karla o kadar kaplanmış ki hangisinin hangisi olduğunu seçemiyorum.

Büyüleyici ve bu, hiç de sürpriz değil. *Kırmızı* olduğu için 'kızıl meydan' denmiyor buraya. Bunun nedeni, kırmızı anlamına gelen Rusça kelimenin -%888888% aynı zamanda *güzel* anlamına da gelmesi yani burası, Rusların *güzel meydanı*.

Gürültü yapan o kadar çok insan -ve ne olduğunu bilmediğim o kadar çok obje- var ki Nick'in yine ortadan kaybolduğunu ancak birkaç dakika sonra fark edebiliyorum. Orada

bekleşen insan yığını, aynı Kızıldeniz gibi ortadan ikiye ayrılı-
maya başlıyor. Ama kalabalığa hâkim olan renk kırmızı değil
siyah. Karadeniz bu.

Kalabalık ağır ağır sessizleşiyor ve ortada karla kaplı be-
lirgin bir yol kalana kadar iki taraf da geri çekiliyor. Sonunda
Wilbur bile susuyor. Geriye sadece, ara sıra kapı gıcırtısına
benzer sesler çıkaran kedi yavrusunun sesi kalıyor.

“İşte geliyor,” diye fısıldıyor biri, ama bu fısıltı kulağa
daha çok dehşet içeriyormuş gibi geliyor.

Bütün başlar aynı yöne dönüyor.

Çünkü yolun başından -şimdiye kadar gördüğüm en
yüksek topuklu siyah ayakkabılar üzerinde- azametle yürü-
yen Yuka Ito görünüyor ve dikmiş gözlerini doğrudan bana
bakıyor.

40

Yanılıyor olabilirim ama Yuka Ito onu son gördüğümde üzerinde olan kıyafetleri giymiş gibi *görünüyor*. Ama bu sefer dudağında mor yerine parlak turuncu bir ruj var.

Doğrusunu söylemek gerekirse buna biraz şaşıyorum. Sanki moda dünyasında bu kadar tepede olan birinin gardırobunda benimkinde olduğundan daha az kıyafet var gibi.

Yuka, tamamen hipnotize olmuş ve karla kaplanmış bir halde, bizim olduğumuz yerden iki metre geride duruyor. Mutlu görünmüyor. Gerçi, Yuka Ito'nun mutlu olduğunda nasıl görüneceğinden emin değilim. Yani, kafamdaki imaj karanlıkta çekilmiş bir fotoğrafa benziyor biraz. Sadece şunu söyleyebilirim: Omuzlarındaki karda bile en ufak bir erime belirtisi yok.

"Wilbur," diyor, görünümüne gayet uygun buz gibi bir sesle. "Aklım karıştı. İşinin, tam olarak, ne olduğunu sanıyorsun sen?"

"Genellikle muhteşem olmak dışında mı?"

"Tartışılır," diye tersliyor onu Yuka. "Gayet tartışılır. İş-

nin, modellerimi bana sana onları bana getirmeni söylediğim saatte getirmeni gerektirdiğini söyleyebilir miyiz mese a?"

Wilbur birkaç saniye düşünüyor. "Bunun kesinlikle listede yer aldığını söyleyebilirim, evet."

"Öyleyse, her ikisinin de niçin kırk beş dakika geç kaldıklarını açıklayabilir misin?"

"Aşkı," diye iç geçiriyor Wilbur hoşnutsuz bir bakış atarak. "*Hep havalı* olmalıyız, öyle değil mi? Tam vakitte beklenen yerde olmak çok *sıradan*. Hiç *havalı* değil. *Moda* bu, bilirsin işte. Bizim *havalı* olmamız gerekir, öyle değil mi? Ayrıca..." sesini alçaltıp, sanki bize bir sır veriyormuş gibi, "*Kar yağıyor,*" diyor.

"Evet, kar yağdığının hayal meyal farkındayım ben de. Ama sizden başka herkes zamanında geldi, çünkü Rusya'da kar hiç *beklenmedik* bir şey değildir." Yuka birkaç saniyelikliğine dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor ve sonra bana bakıyor. "Ve sen de bana yeni koleksiyonumun bayan yüzünün başına niçin bir çeşit aksesuar taktığını açıklayabilir misin?"

Başına aksesuar takmak mı? Neden bah... Ooo! Yüzüm birden kıpkırmızı oluyor. Sivilcemden bahsediyor. Eğer başının üzerinde yanan bir ışık olsaydı, şimdiye kadar çoktan kapatılmış olurdu sanırım.

"*Aslına* bakarsan," diyor Wilbur sabırla, "eğer bir ergene iş verersen, Yuka, bu kaçınılmaz bir risktir, öyle değil mi? İskelet gibiler, evet ama vücutları bir sürü hormon ve irinle

dolu. Buna hiç şüphe yok. Bu senin yaptığın, bir kaplana iş verip sonra da kaplanın bıyıkları olduğu için şikâyet etmek gibi bir şey.”

Yuka, ruhsuz bir halde bana bakıyor. Bu söylenenlerin beni *tamamen* rahatlatmadığını söylemeliyim. Ama kendimi kesinlikle daha iyi hissediyorum.

Yuka, cık yapıyor diliyle. “Pekâlâ,” diyor kestirip atan bir ses tonuyla. “Onu dijital olarak tanınamayacak kadar güzel-
leştireceğiz zaten. Biz Nick’in solo çekimlerini yaparken, sen onu otele götür ve hazırlanmasını sağla. Bir buçuk saatiniz var.” Sonra, tam sağında duran bir grup insana parmaklarını şıklatıyor. “Orada bir liste var. O listeye *tamamen* sadık kal. *Tamamen* derken ciddiylim. Şunu kafana sok. Yaratıcılığını filan konuşturmaya *kalkışmayacaksın*.” Genel olarak kalabalığa kaç çatıyor. “*Hadi*,” diye ekliyor. “Niye hâlâ buradasınız? Söyleyeceklerim bitti.”

Sonra da, geldiği yoldan geri dönerken içinden geçtiği Karadeniz tekrar birleşmeye başlıyor.

Birkaç dakika şaşkınlık içinde Wilbur’a bakıyorum.

“Liste mi?” diyorum sonunda. “Ne listesi?”

“Mutlaka *bu* konuda yapacaklarımızı gösteren bir listedir, Kediciğim.” Ve sonra benim bulunduğum yöne doğru el sallıyor.

Buz gibi bir sessizlik oluyor. *Bu* konu derken *beni* kastet-

tiği çok açık.

"Ama" diye ağızımdan baklayı çıkarıyorum sonunda, 'Olduğum halimle muhteşem olduğumu söylememiş miydin?' Tam bu anda Wilbur başını geriye atıyor ve bir kahkaha patlatıyor.

Görünen o ki bu kahkaha sorumun yanıtı oluyor.

41

Bir itirafım var. Buraya *tamamen* hazırlıksız gelmedim.

Yani, *her şeyi* onların yapmasını bekleyemem, değil mi? Karizmatik olmak istiyorsam, çorbada benim de tuzum bulunmalı. Kendi dönüşüme katkı sağlamalıyım. Aksi durumda, bu tembellikten başka bir şey olmaz.

Dolayısıyla, dün gece birkaç saatimi internette araştırma yaparak geçirdim. Şimdi moda dünyası hakkında eskiden olduğundan daha çok şey biliyorum. Şu anda biraz heyecanlıyım çünkü bunu kanıtlamak ve belki, doğru yönde ufak da olsa bir gelişme göstermek için bir şans yakaladım. Gerçi, doğru yönün neresi olduğundan *tam olarak* emin değilim.

"Otur, tatlım," diyor siyahlı kadınlardan biri. Karlar içinden çıkarılıp Kızıl Meydan'ın hemen arkasında küçük bir otel odasına sokuldum. Şimdiye kadar hiç bu kadar çok güzellik ürününü, makyaj malzemesini ve saç fırçasını bir arada görmemiştim. Hatta bir bigudi seti bile var. Büyükannemin perma yaptırırken kullandıklarından.

Oturuyorum.

Diğer kadın bir kâğıt çıkarıp bakıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye soruyor gözlerine inanamaz bir halde. "*Kedigözü makyajı yok yazıyor! Yuka, bu sezon kedigözü makyajından başka bir şeyin moda olmadığını bilmiyor mu?*"

Diğer kadın omuz silkiyor. "Prada bunu kullandığından, bunun artık resmi olarak bittiğini söylüyor."

Gözlerimi kırptıştırıyorum. Aslında hazırlandığım sohbet böyle bir şey değil tam olarak ama yine de sohbeti sürdürmek için elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.

"Biliyor musunuz," diyorum boğazımı temizleyip öğeldiğince günlük bir sohbet yapıyormuşuz gibi görünmeye çalışarak. "Kedilerin gözlerinin arkasında ışığı bir ayna gibi yansıtan bir zar vardır. Kedilerin gözlerinin karanlıkta parlamasının nedeni budur."

İki kadın da birkaç saniye bana bakıyorlar. "Bu çok ilginç..."

Bu, umduğum kadar etki yaratmadı.

"Evet, moda konusuna gelince," diye ekliyorum çabucak ve bir taraftan da dün gece bununla ilgili ne okumuştum diye zihnimi tarıyorum. "18. yüzyılda fare derisinden yapılan takma kaşları kullanmanın çok moda olduğunu biliyor muydunuz?"

Sessizce bana bakıyorlar.

"Ayrıca," diye ekliyorum onları etkileyene kadar devam etme konusunda gayet kararlı olduğum için. "Napolyon'un, askerleri burunlarını ceket kollarına silmesinler diye ceket

kollarına düğme koydurduğunu ve sonra da bunun moda olduğunu biliyor muydunuz?"

"Çok iğrenç," diyor kadınlardan biri.

"Ama ilginç de," diye ekliyor öteki. "Ne kadar da tatlısın, canikom."

Gördünüz mü? Size, araştırmamın işe yarayacağını söylemiştim. Kendimi şimdiden zafer kazanmış gibi hissediyorum. Moda bilgimle, moda dünyasının küçük bir bölümünün de olsa sevgisini kazandım bile.

"Şimdi," diye devam ediyor kadın listeye tekrar bakarken, "sonrasında sadece makyajını yapmaya yetecek kadar zamanımız olacak sanırım. Bir de seni giydirmeye."

Önce bu kadına, sonra da odadaki eşyaları eline alıp inceleyerek ('Bak, Harriet! Rusça bir İncil! Tamamı Rusça!') odada dolaşmakta olan babama bakıyorum. Ben babama kaşlarımı kaldırırken, babam ilgisiz bir şekilde omuz silkiyor. "Hi? Kimin neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yok, canım. Bana bakma."

"Sonrasında?" diyorum çekinerek. Wilbur'a bakıyorum. "Neyin sonrasında?"

Bir buçuk saatimiz var. Birazcık ruj sürüp bir elbise giymek ne kadar zaman alır ki? Beni bir modele çevirmek ne kadar sürer ki?

Ne kadar çirkin olduğumu düşünüyorlar ki?

Wilbur ellerini çırpıyor. "Aa, bebeğim, bu en güzel kıs-

mı," diye açıklıyor. "Listeyi gördüğümünden beri heyecanla beklediğim kısım bu."

Odaya göz gezdiriyorum. Mideme daha şimdiden kramplar girmeye başladı. Yaklaşan kıyametin ayak sesleri bunlar. "N'oluyor?"

"Hadi bakalım," diye heyecanla bağılıyor Wilbur yerinde zıplamaya başlarken. "Çirkin Ördek Yavrusu'nun bir kuğuya dönüşmesi için ne oluyordu?"

Yüzüm bembeyaz oluyor. "Yüzmeye mi götüreceksin beni?"

"Evet!" diye bağılıyor Wilbur heyecanla. "Şimdi biz..." ve susuyor. "Ne? Niye spor yaptıralım ki sana? Hayır, şekerim, saçını keseceğiz."

Tam o anda -gereksiz bir patırtıyla- kapı açılıyor. "Selammğğ!" diyor son derece kısa bir adam kapıdan sırtırken. "Geldim bennn! Julien! Mükemmel saçğlağrın uzğmanıııı!"

"Aşkım!" Wilbur onu kucaklamak için koşuyor.

"*Mon petit poisson!*" diye bir çığlık atıyor kısa adam da Wilbur'a doğru koşarken. Sonra birbirlerinden birer metre uzakta durup sanki öpüşüyorlarmış gibi havada *muah muah* sesleri çıkarıyorlar.

Buna inanamıyorum. Bu çok saçma. Bu, tamamıyla saçma. Üstelik tuzu biberi de ne, biliyor musunuz?

Bu adam, Rus bile değil.

Fransız.

Wilbur'un hangi masalları okuduğundan emin değilim ama Grimm Masalları'nın³⁵ hiçbirinin hiçbir aşamasında Çirkin Ördek Yavrusu'nun *saçı kesilmez*.

Hayır, Çirkin Ördek Yavrusu büyürken, içinin güzelliği dışına da vurur yavaş yavaş ve sonunda güzel bir kuğuya dönüşür. Bu; iç güzellik, kendinizi olduğunuz gibi kabul etme, kaderinizin gerçekleşmesi ve bu süreçte sizi eleştiren kötü ördeklere aldırmamayla ilgili bir dönüşüm hikâyesidir.

Yani, Çirkin Ördek Yavrusu'nun *saçı filan kesilmez*.

Bunu Wilbur'a anlatmayı denedim ama hiçbir şey anlamadı. 'Ne diyorsun allasen, şekerim?' diyor dikkati dağılmış bir şekilde. Çünkü hâlâ oturduğum koltuğun etrafında heyecanlı bir cüce gibi bir oraya bir buraya dolanıp duruyor. "Öyleyse nasıl oluyor da çirkin gri bir şeyden güzel beyaz bir şeye dönüşüyor? Yani sen şimdi bana bu işte bir kuaförün payı olmadığını mı söylüyorsun?"

Bu soruya nasıl bir yanıt vermem gerektiğinden pek de emin olmadığım için, yanıt vermek yerine ağzımı kapayıp odanın diğer tarafında dans eder gibi hareketler yapan yeni adama bakıyorum.

"Eveettt," diyor Julien, "*ma petit puce*"³⁶. Adıgı neydi bak'im?"

"Harriet Manners," diyorum, beceriksizce elimi uzatır-

³⁵ Ç.n. Grimm kardeşler tarafından yazılan ve "Kırmızı Başlıklı Kız", "Külkedisi", "Bremen Mızıkacıları" gibi birçok ünlü masalı içeren masal külliyyatı.

³⁶ Ç.n. "Benim küçük pirem."

ken. Ne? Bana *pire* mi dedi?

Julien şok olmuş bir halde elime bakıyor. "*Mon chocolat d'eclair,*" diyor dehşetle. "*Ben Fransızım. Bizğ elğlere dokunmayızğ. Hijyenik değıl.*"

"Pardon," diyorum elimi olabildiğince hızlı geri çekip pantolonuma silerken.

"*Non*, oğnun yerine öpgüşüğüz. Böyğle." Ve öne doğru eğilip Wilbur'u yanaklarından üç kez öpüyor ve sonra da dudaklarına uzunca bir öpücük konduruyor.

Wilbur kıkırdıyor. "Seyahatimin en muhteşem anı," diye fısıldıyor bana, elini ağzına götürerek. "Fransız erkeklerine *bayılıyorum.*"

"Duğdak kısmığ sağdece Wilbur'a öğzeldiğ," diye açıklıyor Julien, Wilbur'a bir öpücük atarken. Arkamdan yüzümü tutup avuçlarının içine alıyor ve sonra Julien, Wilbur ve babam, sanki 80'lerden kötü bir albüm kapağına bakıyorlarmış gibi, gözlerini aynadaki yüzüme dikeyyorlar.

Ahmaklar.

"Saçğların," diye konuşmasını sürdürüyor Julien. "Gürğ."

"Evet," diye onaylıyorum onu.

"Çooğk gürğ. Yüzüğnüğ... nasığ diyoğsuğnuz... kağplıyoğ."

"Kapatıyor?" diye ona yardımcı oluyor babam.

"*Mais oui*. Kosğkocağ biğ saçğ denizinde küğçükğ biğ

dalga gibisin. Yüz hatlarını göğremiğyoğruz. Kayboğlu-yoğlağ." Julien, önce Wilbur'a, sonra tekrar bana bakıyor. "Yuka hağkılığ," diyor sonunda ve Wilbur sanki biri ayağına başmış ama o buna memnun olmuş gibi küçük bir çığlık atıyor. "Zağten Yuka herğ zaman hakğlıdır. Yuka olmağsığnın nedeni buğ."

"Yani?" Bu sohbet esnasında kendimi hiç de olmam gerektiği kadar rahat hissetmiyorum.

"Saçğların," diye açıklıyor Julien kayıtsız bir sesle, "yüğ-zün için çokğ güğ."

"Zaten öyle olması gerek," diye açıklıyorum. "Yüzümü kolayca saklayabiliyorum."

"Non." Julien tekrar itiraz ediyor bana. "Küçüğk biğ başığn az saçğa iğtiyacığ vağdığ."

"Düşük bir egonunsa, çok saça," diyorum ama çok geç. Julien çoktan kalın bir saç tutamını makasının arasına aldı ve saçımı kesmek için makasını gitgide yukarı doğru hareket ettiriyor. "Baba!" diye haykırıyorum. "Bir şeyler yap!"

"Kızımın saçının bir teline dokunursanız," diyor babam gayet ciddi bir sesle, ayağa kalkarken, "hepinizi dava edeceğim." Sonra durup biraz düşünüyor. "Aslında, karım dava eder ve inanın ki bu çok daha kötü olur sizin için."

"Tamam," diyip omuz silkiyor Julien.

Çabucak makasın arasındaki saç tutamını kesiveriyor.

42

Saçım tamamen gitti. Kendimi berbat hissediyorum.

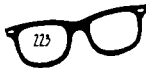
"Şimdi, *teknik olarak*," diyor Wilbur, ben başım ellerimin arasında otel yatağının üzerine kıvrılmış yatarken, "tek bir saç *teline* bile dokunmadı. Bir sürü saç teline değen makastı, ne yazık ki teknik açıdan suçsuz."

Umursamazca ona bakıyorum yanıt olarak. Bu sırada babam küçük bir sinir krizi geçiriyor. Saçlarıma bakıp duruyor ve *Of Tanrım, Of Tanrım, Of Tanrım* diye mırıldanıp elleriyle yüzünü kapıyor. "Korkarım Annabel bunu kesin fark edecek," diyor sonunda. "Sence bunu fark edememe ihtimali var mı *azıcık da olsa*?"

Elimde sıkıca tuttuğum saçlarıma bakıyorum. Bir saat önce belime geliyorlardı, şimdi ise kulağımın hemen altında. Bir de tüm ergenliğim boyunca böyle kalacak olan diken diken, kısa bir kâkülüm var.

Julien bu görünümümü 'gelecek on yılın *La Joan d'Arc*³⁷'ı

³⁷ Ç.n. Jan Dark, Yüzyıl Savaşları sırasında Fransız ordusuna katılarak İngilizlere karşı savaşan, henüz 19 yaşındayken Rouen kentinde diri diri yakılarak öldürülen tarihi kişilik.

olarak tanımlıyor. Ama bence bu sadece, saçım tekrar ^{uza-}yana kadar restoranlarda yanlış tuvalete gönderileceğim anlamına geliyor.

"Aşkım," diyor stilist bir taraftan da omzuma hafifçe vururken, "çok üzgün olduğunu biliyorum. Kadınsı görünüşünü filan kaybettin. Ama üzülmeye gerçekten vaktimiz yok. Seni hazırlamalıyız."

Peki, anlamında başımı sallıyorum ve kendimi toparlayıp yataktan kalkıyorum. Bunu ben istedim. Benim dönüşüm, yani daha güzel görünme, anlayışım hiç kimseninkiyle uyumuyor diye durumdan şikâyetçi olamam.

"Tamam," diyorum cesurca, makyaj koltuğuna otururken. Bu insanların yapmak istedikleri her şeye izin vereceğim.

Ama görünüşe bakılırsa, bu canımı çok sıkacak.

Dönüşmek inanılamayacak kadar sıkıcı. Ben bu sürecin ilginç olacağını sanmıştım oysa ama değil. Bu, tanımadığınız birinin noktaları birleştirerek resim yapmasını izlemeye benziyor. Önce yüzüme ne olduğunu bilmediğim, yüzümle aynı renkte bir şey, onun üzerine de, zaten çoktan kızarmış olan yanaklarıma pembe bir şey sürdüler. Sonra da kirpiklerimi siyah bir rimelle çokça boyayıp dudaklarıma parlak pembe bir ruj kondurdular.

Sonra omuzlarıma ve saçıma pırıl pırıl parlayan bir şeyler sürüp elime 'kıyafetimi' tutuşturdular.

Niye tırnak işareti kullandığımı bilin diye söylüyorum, eli-

me tutuşturdukları şey bir kıyafete hiç benzemiyor çünkü. Kısa bir suni kürk ceket ve hayatımda gördüğüm en yüksek topuklara sahip bir çift kırmızı ayakkabı.

Hepsi bu kadar.

Aa hayır, pardon. Bir de, ceketin altından görünmeyecek siyah bir iç çamaşırı ve bacaklarımı bir Barbie bebeğinki gibi garip ve parlak göstermekten başka bir işe yaramayacak olan tamamen şeffaf bir külotlu çorap var.

İnanamayan gözlerle verdikleri bu şeylere birkaç saniye baktıktan sonra bunları alıp bütün bu yabancılar karşısında iffetimi korumak için banyoya gidiyorum. Ama neden olduğunu anlayamadığım bir sebepten ötürü herkes bunun çok komik olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Banyoda, bunları giymek için klozet kapağının üzerine oturuyorum.

Klozet kapağının üzerinde on dakika geçiyor.

"Harriet?" diyor sonunda endişeli bir sesle biri ve aynı zamanda kapıyı tıklatıyor. "Ben baban. İyi misin, canım?"

"Muhtemelen kendi güzelliğinden o kadar büyülendi ki kendini aynanın karşısından alamıyor," diye fısıldadığını duyuyorum Wilbur'un. Zaten bunu duyabileyim diye yüksek tonda fısıldıyor. "Ben bu sorunu her sabah yaşıyorum. Bu yüzden de hep geç kalıyorum zaten." Sonra gelip o da banyonun kapısını tıklatıyor. "*Gözünü aynadan kaçır, bebeğim*" diye bağılıyor tahta kapının ardından. "*Başka bir yöne bakarsan büyü bozulur.*"

Kapıya bakıyorum. "Baba? İçeri gelebilir misin? Klozetin üzerindeyim."

Bir anlık bir sessizlik oluyor. "Aşkım, seni çok sevdiğimi biliyorsun. Tek çocuğumsun ve gözbebeğimsin. Her şeyimsin yani. Ama tuvaletteysen içeri girmem."

Kızgınlıkla iç geçiriyorum. "Kapağı *kapalı*, baba, sadece üzerinde oturuyorum."

"Aaa. Tamam, o zaman." Babam kapıdan başını uzatıyor. "N'apıyorsun orada?"

"Kalkamıyorum."

"Felç mi oldun? Nasıl oldu *bu*?"

"Hayır, ayakta duramıyorum yani. Topuklar çok yüksek, baba. Bunlarla yürüyemiyorum." Kalkmayı deniyorum ama bileklerim bükülüyor ve klozetin üzerine geri bırakıveriyorum kendimi. "Gerçekten ayakta duramıyorum."

"Off." Babam kaşlarını çatıyor. "Niye Annabel sana topukluyla yürümeyi öğretmedi ki? Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum. Ben sana nasıl klâs olunacağını öğretecektim, o da nasıl bir kız olunacağını."

Birkaç dakika sessizce babama bakıyorum. Bu çok şey anlatıyor. "N'apım, duramıyorum. Daha önce hiç topuklu giymedim. N'apacağım şimdi?"

Babam birazcık düşünüyor ve sonra Al Green'in *Yaslan Bana* adlı şarkısını söylemeye başlıyor. Eğilip beni klozetin üzerinden kaldırıyor. Sendeliyorum ve bir okalıptüs ağacına

tutunan sarhoş bir bebek koala gibi babamın omzuna tutunuyorum. Sonra babam bana bakıyor ve beni kapının karşındakı aynaya doğru çeviriyor.

"N'apıyorsun?" diye çıkışıyorum. Bırakın bir model olmayı, bir kız olmayı bile beceremiyorum şu anda. "Çıkış öbür tarafta."

"Bir yere gitmeden önce, bunu görmeni istiyorum," diyor babam ve aynayı işaret ediyor.

Uzun bir sessizlik oluyor.

Babamın aynadaki yansımasının yanında bir kız duruyor. Beyaz tenli, çekik elmacık kemikleri ve sivri bir çenesi var. Gözleri yeşil. Uzun ince bacakları ve uzun bir boynu var. Hem zarif hem de beceriksiz görünüyor: Bir ceylan gibi. Aynaya doğru biraz eğilip kızın burnunun ucunun tam benimki gibi yukarı doğru kalkık olduğunu görünce, aynadaki o kızın ben olduğunu ancak kavrayabiliyorum.

Bu *ben* miyim?

Evet, *benim*. Vayyy. Güzellik endüstrisi gerçekten işe ya-
nıyor. Şey... Şey... Hiç *fena* görünmüyorum.

"Ne istersen söyleyebilirsin," diyor babam bir dakika sonra. "Ama sanırım Annabel'le ben doğru *bir şey* yapmışız."

Utangaç ama memnun bir şekilde hafifçe kıkır-
dıyorum.

"Annen de tabii ki. Beni yanlış anlama, saçının tüm güzelliğini kesinlikle benden almışsın. Ama annen de çok güzeldi. Seni böyle görse çok mutlu olurdu." Sonra babam beni ayakuçlarım onun ayaklarının üzerine gelecek şekilde tekrar döndürüyor ve beni yarı taşır, yarı benimle dans eder gibi banyodan çıkarmaya başlıyor. "Benim için bir kükre bakalım!" diyor.

"Grrrrrrrrrrr."

"İşte bu. Gidip şunları halledelim, Kaplanım."

"Aslına bakarsan bir leopar bu sanırım," diyorum üzerimdeki kürke bakarak. "Benekli, çizgili değil. Kaplanların çizgileri vardır."

Babam bana kocaman sırıtıyor. "Öyleyse, gidip şunları halledelim, Leoparım."

Banyodan odaya gitmemiz dört dakika sürüyor ve bu süreçte babam leopar benzetmesini 'buz pateni yapmayı öğrenen bebek zürafayla değiştiriyor.

Ki bu -kayda geçsin diye söylüyorum- son derece kaba bir şey. *Onu* tabanlarına monte edilmiş 20 cm'lik sopalar üzerinde yürümeye çalışırken görmek isterdim. Artı, zürafalar asla yatmazlar ama benim vücudumda yere yatay gibi duran en az üç nokta var şu anda.

"Bu işe yaramayacak, korkarım," diyor Wilbur sonunda. "Seni çekim için aşağı indirmeliyiz ve bu şekilde gidersen,

biz aşığı varana kadar modellik yapamayacak kadar çok yaşılanmış olursun, Meleğim. Muhtemelen yirmilerine gelirsın. Yirmi yaşlarında bir model kimin işine yarar ki?"

"Ayakkabılarımı geri giysem?" diye bir teklifte bulunuyorum, spor ayakkabılarımı çantamdan çıkarırken. "Aşığı inene kadar?"

Wilbur ayakkabılarıma bakıyor ve bir adım geri sıçırıyor. "Bir dahaki sezon için hazırlanmış sınırlı sayıdaki mükemmel bir Baylee kürk ceketi ve... Onlar marketlerde satılan şu markasız spor ayakkabalardan mı?" Yutkunuyor. "Sanırım midem bir parça ağızıma geldi. Hayır, böyle bir şey asla olamaz. Modaya küfür sayılır bu. Bu güzel bedenimde son bir nefes kaldığı sürece, böyle bir şeye izin veremem." Alnını kırıştırıp odaya bakınıyor. "Allahtan, nefes kesici olduğum kadar zekiym de," diye ekliyor kendinden memnun bir şekilde. "Bir fikrim var."

On dakika sonra, arkamda maiyetimle birlikte Kızıl Meydan'a giriyorum. Ama bu *tam olarak* umduğum giriş değıl.

Aslında, yolun büyük kısmında utançtan başım ellerimin arasındaydı sanırım.

Nick tekerlekli sandalyeye şöyle bir göz atıyor ve niçin tekerlekli sandalyede oturduğumu doğru tahmin ettiğı için bir kahkaha patlatıyor. O kadar yüksek sesle gülüyor ki birkaç güvercin havalanıp yakınımızdaki heykelin tepesine konuyor.

Öte yandan Yuka bu durumdan hiç de etkilenmiş görünmüyor.

“Peki, bana bir açıklama yapmak isteyen kimse var mı?” diye dişlerini sıkarak soruyor, oturduğum yere doğru yürürken. Bu arada da, arkamda duran yedi kişiye dik dik bakıyor. Sonra derin bir nefes alıyor. “*Modelimi bu hale hangi kahrolasınca getirdi?*”

43

Şık. Asil. Zarif.

Beni hiçbir şekilde tanımlamayan üç kelime. Tam beş kişi beni tutup tekerlekli sandalyeden kaldırmak ve Nick'in kar altında beklemekte olduğu yere, Aziz Vasil Katedrali'nin önüne, götürmek zorunda kalıyor. Beni bıraktıklarında öyle sendeliyorum ki kendi başıma dik durabilmemi sağlamaları birkaç dakikalarını daha alıyor.

Ki kendi başıma ayakta durabilmeyi zar zor becerebiliyorum. Ancak gerçekten odaklanıp tek kasımı bile kıpırdatmadan ayak parmaklarımı öne doğru ittirdiğimde kendi başıma dik durabiliyorum. Tabii bir de kollarımı bir ip cambazı gibi iki yana doğru açmam gerekiyor.

Elbette babamın durmak bilmez kahkahalarının bunların hiç birine bir faydası yok.

Ya da Nick'inkilerin.

Çoktan fotoğrafçı Ben'le tanıştırıldım bile. Ben, -görebildiğim kadarıyla- tek göze batan özelliği süslü püslü olması olan zayıf, sarışın bir adam. Tamamen işine odaklanmış

görünüyor ve bu aslında çok daha endişe verici. Wilbur söz konusu olduğunda, en azından beni bekleyen bir sürü şey olduğunu unutmak mümkün oluyor. Bu artık küçük bir dönüşüm deneyimi olmaktan çıktı.

Bu bir iş. Çok masraflı. Çok önemli. Ve birçok insan için çok şey ifade ediyor.

"Hey bakın, bunun tekerleklerini nasıl da havaya kaldırıyorum karda!" diye tekerlikle sandalyeyle kendi etrafında dönmekte olan Wilbur bağılıyor arkadan bir yerlerden.

Wilbur'un onlardan biri olmadığı çok açık.

Fotoğrafçı, Wilbur'a bir bakış atıp dişlerini gıcırdatıyor ve sonra tekrar Nick'le bana bakıyor. "Şimdi geriye sadece ışıklandırmayı kurmak kaldı," diyor gergin bir sesle, gökyüzüne bakarken. Tekrar yoğun şekilde kar yağmaya başladı ve gökyüzü daha önce olduğundan biraz daha kara. "Biri ışık yansıtıcıyı getirebilir mi?"

Genç bir çocuk hemen koşup gidiyor ve sonra altın rengi yuvarlak bir şeyle geri dönüyor.

"Birkaç dakika keyfinize bakın," diyor Ben ve genç çocuk altın rengi yuvarlağı bir o yana bir bu yana döndürürken o da küçük siyah bir kutunun üzerindeki bir şeyleri ayarlıyor. "Her şey hazır olduğunda, birkaç tane deneme çekimi yapacağım." Tekrar kutunun üzerindeki bir şeyleri ayarlıyor ve sonra başını kaldırıp çevresine bakıyor. "Aslında bu arada biri de gidip Gary'yi alabilir mi?"

Gary? Gary?

Kim bu kahrolasica Gary?

Otelden döndüğümden beri göz kontağı kurmaktan kaçındığım Nick'e bakıyorum. Saçlarımın tamamen gittiğinin tam olarak bilincindeyim. Kendimi, perde kapandıktan sonraki Oz Büyücüsü gibi hissediyorum. Birazcık ahmak ve korunmasız yani.

Nick'in elleri asker ceketi tarzındaki bir kabanın ceplerinde ve saçları horozibiği gibi yukarı doğru jölenlenmiş. Bana dudaklarını büzүştürüyor ve yine içim dışıma çıkıyor.

Bu durum aslında biraz sinir bozucu olmaya başlıyor. Çoktan ona karşı bağışıklık kazanmış olmam gerekmez miydi? Yoksa nezlenin ete kemiğe bürünmüş hali gibi bir şey mi Nick?

"Dikkatli olman gerekebilir," diyor her zamanki ağır ağır konuşmasıyla. "Gary birazcık kötüdür de."

Panikle çevreme bakıyorum. "Gary de model mi?" diye fısıldıyorum dehşet içinde. 'Stilist mi? Kuaför mü? Yuka'nın asistanı mı?"

"Değil," diyor Nick ve dudağının ucu seğiriyor. "Bütün bu saydıklarından daha da kötüsü, o bir canavardır. Gittiği her yeri cehenneme çevirir. Çok ürkütücüdür." Eğilip durduğum yerden daha ileriye doğru bakıyor ve başını sallıyor. "Geliyor işte. Kolla kendini."

Kalabalığın içinden kucağında şu küçücük kedi yavrucağı olan bir kadın görünüyor.

Evet, ilk izlenimler aldatıcıdır, Gary bir *canavar*.

Bu kedi yavrusunu taşıyan bayan onu bana verir vermez, parmağıma bir diş geçiriyor ve ağzından buhar fışkıran bir su ısıtıcı gibi sesler çıkararak omzuma doğru tırmanmaya başlıyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, böylesine sevimli ve pofuduk bir şeyin bu kadar edepsiz olması hiç doğal değil.

Izdırıp içinde Nick'e bakıyorum. "Bana niye tükürüyor?"

"Belki de kendini bir lama sanıyordur."

Fikrini değiştirip beni tırmalayarak aşağıya doğru inmeye başlayan ve kolumu bir trampelen gibi kullanmaya çalışan Gary'yi yakalıyorum. Çünkü aşağıya inmesinin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Küçücük ve beyaz. Yere inip karlara karışırsa, onu bir daha bulamama olasılığımız çok yüksek.

"Tamam, çocuklar," diyor Ben sonunda. "Sanırım birkaç deneme çekimi yapmak için hazırız." Duraksıyor ve bana bakıyor. "Harriet. O hayvana ne yapıyorsun?"

Başımı eğip, Gary ön ayaklarıyla beni tırmalayarak kaçmak isterken ben ona arka ayaklarından asılmışım gibi duran görüntümüze bakıyorum. "Tutmaya çalışıyorum?" diyorum güçsüzce.

"Biraz daha hayvan zulmü gibi görünmeyen bir şekilde tutsan?" Ben boğazını temizliyor. "Pekâlâ, bir düzine kadar kare alacağım. Bu çekimler esnasında ne yaptığın çok önemli değil çünkü sadece kurulumu test edeceğim. Ama bu pratik yapmak için iyi bir fırsat olabilir."

Gergin bir şekilde başımı sallayarak onaylıyor; kediye tüm gücümle tutuyor ve etrafımızda yaptığımız her şeyi izleyen yarı çember şeklinde durmuş kalabalık bir grup insan yokmuş gibi yapmaya çalışıyorum.

Evet, işte bu.

Biraz daha fazla eğitim ummuştum doğrusu -modellik konusunda adım adım ne yapacağımı söyleyen bir liste mesele- ama bu da olur. Buna uyacağım. Bırakalım da içimdeki model dışarı çıksın.

Yani, içimde bir model *olmalı*, öyle değil mi? Yoksa niye burada olayım ki? Wilbur ve Yuka'nın içimde derinlerde bir yerlerde, kaç zamandır birden bire ortaya çıkıp herkesi kendine hayran bırakmayı bekleyen bir şey gördükleri kesin. Bir, bir ejderha gibi bir şey ya da gerçekten iri bir köpek gibi bir şey.

En modelimsi tavrımla kameraya bakıyorum.

Bir sessizlik oluyor ve Ben kafasını kaldırıp bana bakıyor.

"Ne yapıyorsun, Harriet? O suratın da ne öyle?"

Yutkunuyorum. "Bu benim model yüzüm."

"Senin..." diyor Ben akli karışmış bir halde ve sonra gözlerini deviriyor. "Senin zaten bir model yüzün var, Harriet. Sanki kabızlık çekiyormuşsun gibi yüzünü kasmaya ihtiyacın yok. *Rahatla*." Yine bir sessizlik oluyor. "Şimdi ne yapıyorsun?"

'Gülümsüyorum?"

"Hangi *akla* hizmet gülümsüyorsun? Top modeller ne

zamandır *gülümsüyor*?" Ben iç geçiriyor. "Hayatında hiç bir moda dergisi gördün mü? Nick'e bir bak, Harriet. O ne yapıyor?"

Nick'e bakıyorum. "Şey, hımmm... Sadece duruyor."

"Evet, tam olarak öyle. Doğal görünüyor, mümkün olan en iyi şekilde. Kamera yokmuş gibi davran canım ve olabildiğince güzel görünmeye odaklan."

Gary bunu yapmayı da kesinlikle beceremeyeceğimden emin görünüyor: Dehşetle miyavlayarak diğer omzumu da tırmıklıyor. Bu da benim o yüksek topuklar üzerinde sendeleyerek düşme tehlikesi geçirmeme neden oluyor. Dolayısıyla, düşmemek için uzanıp Nick'in omzuna tutunmak zorunda kalıyorum.

"Pardon," diye mırıldanıyorum utançla ve gözlerimi yerdeki kara dikiyorum.

Bu sandığımdan çok, çok daha zor. Niye kimse modelliğin bir çeşit bir *beceri* gerektirdiğini söylemedi ki bana? Niye kimse gerçekten bir şeyler *yapmam* gerekeceğini söylemedi ki?

Hiçbir işe yaramayacağımı neden anlamadılar ki?

Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyorum ve geri planda bir yerde makyaj uzmanının rimelimin akması konusunda panik yaptığını duyabiliyorum. Açıkça görülebilen bir ümitsizlik içinde Nick'e bakıyorum ve o ağzını yamultarak bana *gülümsüyor*.

"Tamam," diye fısıldıyor sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle. "Kediyi bana ver," deyip kediyi alıyor. Gary hemen hafifçe miyavlayıp Nick'in koluna kıvrılıyor ve uykuya dalıyor.

Süper. Gary bile ona âşık.

"Şimdi bir yuh çek."

Birkaç saniye sessizce ona bakıyorum. "Yuh mu çekeyim?"

"Evet. Olabildiğince yüksek sesle."

Yanaklarımın o kadar fondötenin altında bile kızardığını hissedebiliyorum. "Yuh filan çekmeyeceğim," diyorum ona, asıl bir sesle. "Neredeyse bir yetişkinim ben."

"Yuh çek."

"Hayır."

"Yap şunu."

"Hayır."

"Yap."

"Peki," diye çıkışıyorum sinirli bir şekilde ve gönülsüzce bir yuh çekiyorum.

"O da neydi?" Nick bana kaşlarını çatıyor. "Bu zort çekmek bile değildi."

"Off Allah aşkına..." İç çekiyorum ve sonra daha yüksek sesle bir yuh çekiyorum. Yuka'ya bile bakmayacağım. Sanırım Yuka şu anda orada değilmiş gibi davranmam gerçekten çok önemli. Bana yuh çekeyim diye iş verdiğini sanmam.

"İşte. Mutlu oldun mu?"

"Çok daha iyi. Şimdi de omuzlarını ve boynunu kırıdat."

Omuzlarımı ve boynumu kırıdatıyorum.

"Dizlerini birbirine değdir?"

Dizlerimi birbirine değdiriyorum.

"Şimdi de tavuk dansı yap."

Kıkırdıyorum ve itaatkâr bir şekilde tavuk dansı yapıyorum.

"Ayaklarının donmasına katlanabilir misin?"

"Hıı?"

"Ayaklarının donmasına katlanabilir misin? Çünkü buna katlanabilirsen, şu aptal ayakkabıları çıkartıp eline almanı isteyeceğim. Bir fikrim var."

Sağ tarafındaki ışıklardan birini ayarlamaya konsantre olmuş gibi görünen Ben'e bir bakış atıyorum. Sonra da sola, Yuka Ito'nun siyah bir koltukta oturmakta olduğu yere. Yuka Ito yüzünde, Annabel'in istiridye yediğinde takındığı ifadeye benzer bir ifadeyle her ikimize de ters ters bakıyor.

"Tamam," diyorum omuz silkerek ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. O kadar gerginim ki ayaklarımı hissedemiyorum zaten. Üstelik ne yaparsam yapayım olduğumdan çok daha kötü olabileceğimi sanmıyorum, önümdeki tek seçenek bu.

"Şimdi," diyor Nick sırtarak. "Elini tutacağım ve ben zıpla dediğimde, zıplayabildiğin kadar yukarı zıplayacaksın."

Direkt kameraya bak, sakın görün ve zıpla. Tamam mı?"

Evet, anlamında başımı sallıyorum.

"Rahatla?"

Başımı sallıyorum.

"Tavuk dansı?"

Başımınla onaylıyorum ve hafifçe kollarımı sallıyorum.

"Tamam, zıpla," diye fısıldıyor Nick.

Ve zıplıyorum.

44

Nick'in elini tutuyorum.

Gerçekten Nick'in elini tutuyorum ve hiç kimse ona bunu yapmasını söylemedi. Bunu hiçbir ücret almadan yaptı.

Ya da şey işte, zaten alacak olduğu ücret dışında bir şey istemedi bunun için. *Yani, bunu yapmasına gerek yoktu.*

Bu onun fikriydi.

Elbette çekimin geri kalan kısmında aklımdan geçen tek şey bu değil. Ben bir profesyonelim. Aklımdan pek çok şey... Modellikle ilgili pek çok şey geçiyor. Kıyafetler, makyaj, saç ve fare derisinden yapılmış takma kaşlar gibi şeyler.

Ve... Ve... Hayır. Düşüncelerim tükendi.

Aslında düşündüğüm tek şey, Nick'in elimi tutuyor olduğu ve bu zamana kadar elimin hiçbir erkek tarafından tutulmamış olduğu gerçeği. Tabii, sekiz yaşımıdayken Prens Charming'in annesi olmaya zorlandığım okul piyesini hesaba katmazsanız. Zaten ben bunu hesaba katmıyorum.

Bu sefer elimi tutan Aslan Çocuk.

Bu sefer elimi tutan Nick.

Birçok kez zıplıyoruz. Anlıyorum ki Nick bana *zıpla* dediğinde, kendi *de* benimle birlikte zıplayacakmış. Dolayısıyla, her ikimiz de aynı anda sıçrayabildiğimiz kadar yukarı zıplıyoruz (ama ben o kadar da çok zıplayamıyorum). Nick'in kucağında kedi, benim elimde de kırmızı topuklular var.

O an da bu *herkesin* hoşuna gidiyor. Ben beğendim, Wilbur beğendi. Babam beğendi. Kalabalık beğendi. Hatta Yuka bile 15 km çevresinde bulunan herkesi kovmakla tehdit etmeyi kesti.

Gary bundan pek hoşlanmış gibi görünmüyordu ama herkesi memnun edemezsiniz.

Yukarı doğru zıplamaktan vazgeçip, riske girip önce soldan sağa, sonra da sağdan sola doğru zıplayarak koşmayı deniyoruz. Sonunda o kadar rahatlıyor ve bundan o kadar zevk alıyorum ki son birkaç çekim sırasında, çeşitlilik olsun diye, *zıplamamamı* sağlamaları gerekiyor. Hatta yüzüme doğru yaklaşıp çekim yaptıklarında ne başımı geri çekiyorum ne de yüzümü buruşturuyorum. Çünkü şeyi... Hımm makyajı, kıyafetleri, saç, fareleri ve daha bir sürü şeyi düşünmekle çok meşgulüm.

Biz farkına bile varmadan çekim bitiyor.

Ben bir *modelim* artık.

"Kelebeğim!" diye haykırıyor Wilbur, Ben kamerayı kapatır kapatmaz. Nick hemen elimi bırakıyor ve ben yüzümü

ona dönene kadar yine çoktan ortadan kayboluyor. *Pufff*, aynı masaldaki cin gibi. "Şu haline bir bak, aynen karda zıplayan küçük bir kanguru gibiydin. Gerçi böyle bir şey gerçek hayatta olamaz tabii, çünkü bir kanguru kar görse, kesinlikle keçileri kaçıtır bence."

Babam Wilbur'u itip geçiyor. "İyi misin, ufaklık?" diyor ağız kulaklarında. "Hık demiş burnumdan düşmüşsün. 16 Yaş Altı Yüksek Atlama takımındaydım ben de. Bir sürü kupa filan kazanmıştım."

"Hiç de öyle değil, baba. On üç yaşımdayken Spor Gü-nü'nde bronz bir madalyon kazanmışsın. Hâlâ şöminenin üstünde asılı duruyor."

"Kupa, madalyon, ne fark eder ki? Her neyse, seninle çok gurur duyuyorum." Bana sarılıyor. "Bir an, eve dönmek için uçak biletlerimizi kendimiz almak zorunda kalacağız diye korktum doğrusu. Hey, biri bedava votka mı dedi?"

Çok mutlu bir şekilde otele doğru seğirtiyor.

Boşta kalan elime bakıyorum tekrar. Nick'in çoktan gitmiş olduğuna inanamıyorum. Bu kadar çabucak ya da bu kadar beklenmedik bir şekilde ortadan kaybolmayı becerebilen birini daha görmedim. Keşke gitmeseydi diye aklımdan geçirmeden edemiyorum.

"Londra, canımcığım," diyor Wilbur nazikçe, hafifçe omzuma vururken.

"Hı?" Onu dinlemiyorum aslında. Hâlâ Nick'in gitmiş ol-

duğunu düşündüğüm yöne doğru bakıyorum. "Londra mı?"

"Londra. Londra'ya geri döndü. Sabah başka bir tasarımcı için çekimi var."

Utançla yutkunuyorum ve hemen yüzümü yana çeviriyorum. "Kimin? Neden bahsettiğini anlayamıyorum."

"Hadi ama bebeğim. Onunla birlikteyken yüzün aynen şu içerideki Lenin gibi ışıldıyordu ve üstelik başının arkasına bir ışık da monte edilmiş değil."

Sinirli bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Nick'le ben sadece iş arkadaşız," diyorum görünebildiğim kadar ilgisiz görünmeye çalışıp hafifçe omzumu silerken. "Birlikte çalışıyoruz."

"Hayır, artık birlikte çalışmıyorsunuz," diyor Wilbur ve hafifçe başıma vuruyor. "Onun görevi bitti. Yuka erkek modasıyla o kadar da ilgilenmiyor. Dört saatlik bir iş için oldukça iyi para verdi aslında, değil mi? Merhamet edip kameranın önüne geçme lütfunu göstersem mi diye düşündürüyor bu beni." Hafifçe sarkan göbeğine vuruyor.

Hayal kırıklığı mideme vuruyor ve bu saldırı yüzüme de olursa diye alt dudağımı ısıriyorum.

Elbette, anlamalıydım. Muhtemelen, şu moda dergilerinin birinde çıkana kadar Nick'i asla tekrar görmeyeceğim. Zaten, hâlen şu moda işlerinin hiçbirisi çok ilgimi çekmediğinden böyle bir dergi de satın almam diye tahmin ediyorum.

Yanaklarımın sızlamaya başladığını hissedebiliyorum. Bir

hoşça kal bile demedi giderken.

Para karşılığında da olsa birinin elini tutmak *hiçbir şey* ifade etmiyor mu erkekler için?

"Yani," diyorum olabildiğince sakın bir şekilde, "benim görevim de bitti mi bu durumda?"

Bir çekime katıldım, yeni bir saç modeli edindim, makyaj yaptırdım, bir erkeğin elini tuttum, ama...

Kendimi hâlâ kendim gibi hissediyorum.

Bir şeyler gitmesi gerektiği gibi gitmiyor.

Wilbur birkaç dakika bana bakıyor ve sonra gülmekten iki büklüm oluyor. "Benim görevim bitti mi? Benim görevim... Oo, benim küçük Kitap Kurdum," diye iç çekiyor sonunda, öne doğru eğilip elini beline koyarken. "Beni ortadan ikiye yardın. Az kalsın altına kaçırıyordum."

Ters ters bakıyorum ona. Doğrusu, insanların sorduğum sorulara doğru dürüst yanıt vermelerini isterim.

"Öyleyse bitmedi?" diyorum teyit etmek için.

"Kesinlikle bitmedi," diyor Wilbur beni onaylayarak.
"Asıl eğlenceli kısmı şimdi başlıyor."

Nedense, heyecanlanmam gerektiği kadar çok heyecanlanmıyorum. "Nedir bu?" diye soruyorum giderek artan bir korku hissiyle. Nick gitti ve bu sefer tek başımayım.

"Moskova'nın başka bir bölgesine gideceğiz," diyor Wilbur, gülmekten gözlerinden gelen yaşları silerken.

"Akşam yemeği için mi?"

Wilbur tekrar ciyaklamaya başlıyor. "Akşam yemeği mi? *Akşam yemeği mi?* Sen bir modelsin, şekerim: Artık akşam yemeği *yemeyeceksin*. Ne de öğle yemeği. Aslına bakarsan, kahvaltı da yok, tabii küçük bir yılan gibi yediklerini geri çıkarmayı planlamıyorsan. Hayır, Bir Baylee moda şovuna katılmamız gerekiyor."

"Bir moda şovu mu? Ben de geliyorum, öyle mi?"

"Umarım gelirsin, civcivim," diyor Wilbur, şefkatle kâkülümü düzeltirken. "Çünkü bu şovun yıldızı sen olacaksın."

45

İnsanların bir şeyleri böyle pat diye önüme atmayı bırakmalarını isterdim gerçekten.

Bir dakika sonra bile ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yokken, bir kelebeğe dönüşmeye nasıl yoğunlaşabilirim ki? Bu son derece dikkat dağıtıcı bir şey.

"Moda şovları mükemmel ötesi bir şeydir," diyor Wilbur, beni bir taksiye neredeyse iteleyerek bindirirken. "Yürüyüş becerilerin konusunda çalışma yapmamız gerektiği net, Kikirdeğim, çünkü bu sefer tekerlekli sandalyenin işe yarayacağını sanmam. Ama sorun yok. Topukluyla nasıl yürüyeceğin konusunda seni eğitmek için en az yirmi dakikamız olacak."

Çıkaracaktım gibi hissediyorum.

Ama çıkarmak yerine, çantamdan kabarcık yalan grafiğini çıkarıyorum ve telefonumu açıyorum. "Baba," diyorum ona dönerek, "vakit geldi. Annabel'e, onu hâlâ devam etmekte olan gerçekten sıkıcı bir iş toplantısında olduğuna inandıracak bir mesaj yollamalısın."

"Ne gibi bir mesaj?" diye soruyor babam akli karışmış

bir halde.

"Bilmiyorum, baba," diye çıkışıyorum. Sinir tepeme çıkmak üzere. "*Her şeyi ben yapamam. Gerçekten bir toplantıda sıkılmış olsan yazacağın şeyi yaz işte.*"

Babam kaşlarını çatıyor. "Bir kere, toplantıda olduğumda, masa altından mesaj atmam. Okul değil orası. İkincisi, Annabel'le sekiz yıldır evliyiz. Öyle flört eder gibi birbirimize zırt pırt mesaj göndermeyiz ve üçüncüsü, ben bir erkeğim. İnsanlara, her şey konusunda nasıl hissettiğimi bildiren mesajlar atmam *asla. Hiçbir şey* konusunda atmam, aslına bakarsan."

"Of Allah aşkına," diye homurdanıyorum. "Sıkıntı yaratmayı bırak, baba. Bir mesaj at. Sadece *kabarcık grafiğine sadık kal*, olmaz mı? Bugün senin şu başı buyrukluğuna ayıracak hiç zamanım yok."

Babam bana bakıp omuz silkiyor ve telefonunu çıkarıyor. "Pekâlâ. Ama bir şeyden şüphelenirse, beni suçlama. Bu senin maceran, ben sadece yardımcıyım."

"Yardımcı filan değilsin, baba."

"Öyleyim. Robin³⁸ gibiyim. Ya da belki Dr Watson³⁹."

Babama kaşlarımı çatıyorum. "Chewbacca'yı⁴⁰ dene," diye homurdanıyorum kendi kendime. Telefonumdan çılgın gibi bip sesleri geliyor ve ben bunları duymazlıktan geliyo-

38 ç.n. Kurgusal bir karakter olan Batman'in yardımcısı.

39 ç.n. Kurgusal bir karakter olan Sherlock Holmes'un yardımcısı.

40 ç.n. Yıldız Savaşları (Star Wars) serisinde yer alan, bol tüylü kurgusal bir karakterdir. Han Solo'nun gemisi Millenium Falcon'da yardımcı pilottur.

rum çünkü bir roket gibi üzerime inmekte olan suçluluk ve utanç duygusuyla baş edebileceğimden emin değilim.

"Bu gençlere has bir şey mi?" diye soruyor Wilbur sonunda heyecanla, telefonum bir kez daha bipleyince. "Doğrusunu istersen ben ergenliği geride bırakalı birkaç yıl oldu. Dolayısıyla, yakalayamamış olabilirim ama duyamadığın özel bir zil sesi ya da onun gibi bir şey mi bu?"

Babam öksürüyor. "Birkaç mı?" diyor camdan dışarı bakarken. "Birkaç yıl mı?"

Wilbur kibirli bir şekilde başını yukarı doğru kaldırıyor. "Sadece çok çizgili bir yüzüm olduğunu göstereceğim size," diyor mağrurca. "Wolverine⁴¹ gibi. Her zaman çok çizgiliydi yüzüm benim."

Hem babam hem de ben birkaç saniye ona bakıyoruz. Eğer Wilbur kırkın altındaysa, şu altın renkli ışık yansıtıcısını yerim.

"Hayır," diye iç çekiyorum sonunda, telefonumu elime alırken. "Duyabiliyorum, ne yazık ki." Ardından -son derece gönülsüzce- birbiri ardına gelen mesajlara basıyorum.

H, NASIL OLDUN? KEŞKE BURADA OLSAYDIN. OKULDAN SONRA ÇORBA GETİREYİM Mİ SANA? ŞU SEVDİĞİN YEŞİL TAYLAND TAVUK ÇORBASINDAN DA ALABİLİRİM. NAT x

⁴¹ Ç n. Marvel Comics tarafından yaratılmış, yayınlanan çizgi romanlarda süper kahraman olarak beliren kurgusal bir karakterdir. Kendi kendine iyileşme özelliği sayesinde Wolverine'in hücreleri sürekli kendini yenilemektedir. Bu nedenle asla yaşlanmaz.

H, YEŞİLİ YOK. KIRMIZISI OLUR MU? NAT x

SEVGİLİ HARRIET, BEN TOBY PILGRIM. OKULDA İŞLER RAYINDAN ÇIKTI. YANİ ALEXA, NAT'E İŞKENCE YAPIYOR. PARİS'E GELİP ONDAN BİR ATEŞ MELEĞİ GİBİ İNTİKAM ALMAN İÇİN SENİ EVE GETİREYİM Mİ? SAYGI. LARIMLA, TOBY PILGRIM

HARRIET, DIŞ İPİNİ KULLANMAYI UNUTMA. ANNA-BEL.

H, KIRMIZISI ŞİŞ BİR BOĞAZ İÇİN ÇOK MU BAHARATLI OLUR? ÜÇ KIRMIZIBİBER RESMİ VAR. KÖTÜ MÜ BU? NAT

Bulantı nefes boruma kadar çıkıyor ve tamamen donmuş bir şekilde telefonuma bakıyorum.

Şeytanım ben.

Gerçekten şeytanım. Her an diğer boynuz da çıkıp saçlarım alev alabilir.

Yine organlarım düğümleniyor ve sanki içimde bir kutu varmış da bu kutu açılarak içindekiler, midemdekilerle birlikte, arabanın deri döşemesinin üzerine yayılacakmış gibi hissediyorum. Nat benim için kavga edip bana çorba almak için koşuştururken ve Annabel dış hijyenim konusunda en-

dişelenirken, ben burada ayakkabısız bir ahmak gibi karda hoplayıp zıplıyorum.

Tek düşündüğüm şey ise bir çocuğun elini tutmak.

Elimle alnımdaki acı veren sivilceye dokunuyorum ve ayaklarımı taksinin tabanına hafifçe vuruyorum. Biraz şey gibi -of, bilemiyorum- geliyor kulağa, *Şeytanın ayak sesleri* gibi.

Hemen bir cevap yazıyorum.

NAT, ÇORBA İSTEMEM, TEŞEKKÜRLER – UYKUYA DALMAK ÜZEREYİM. AYRICA HASTALIĞIM BULAŞICI. UĞRAMA. GÖRÜŞÜRÜZ. H x

GÖNDER'e basmadan önce birkaç saniye gözlerimi dikip yazdığım mesaja bakıyorum.

İşte başka bir yalan daha. İki, aslında. Babamın olduğu tarafa göz attığımda onun da oldukça huzursuz olduğunu görüyorum. "Cehennem oldukça keyifli bir yerdir, değil mi?" diyor telefonunu kapatırken. "Yani, muhtemelen söylendiği kadar kötü değildir, sanırım."

"Umarım değildir," diyorum, taksi önünde kırmızı bir halı serili olan dudak uçuklatan, beyaz, güzel, kocaman, oymalı bir binanın önünde dururken.

Çünkü neyle karşılaşmak üzere olduğumuz konusunda oldukça güçlü hislerim var.

46

Bu bir tiyatro.

Baylee moda şovu doğru dürüst, kırmızı kadife koltuklu bir Rus tiyatrosunda yapılıyor. Salonun ortasına bir yere, ben-
ce normalde dondurma satacakları bir noktaya, bir podyum
kurulmuş ve podyumun merkezine doğru sarkan alçak avi-
zeler var. Rus mimarisinin minimalistliği yansıtmadığı bilinen
bir gerçektir ve burası da bir istisna değil. Tüm salon altın,
yaldız, süsleme, oyma ve aynayla dolu.

Wilbur bundan etkilenmedi.

"Aman tanrım," diyor içeri girdiğimizde elini gözlerine
siper yaparak ve sesli bir şekilde öğürerek. "Sanki Şeker Peri-
si⁴² demin burada patlamış gibi."

"Beğenmediysen, William," diyor Yuka, topuklu ayak-
kabılarıyla azametli bir şekilde yürüyüp Wilbur'un yanından
geçerken, "seni çok daha az süslü bir yere yollayabilirim."
Dimdik yürüyüp sahnenin ön tarafına geçiyor.

Wilbur şokla bana bakıyor. "Nereden çıktı o?" diye fısıl-

⁴² c.a. Rus besteci Çaykovski'nin bestelediği "Fındıkkıran Balesi"ne bir gönderme.

diyor bir elini kalbinin üzerine koyarken. "Bunun fiziksel bir tehdit olduğunu düşünmekte haklı mıyım? Niye bir sendikaya filan üye değilim ki?" Wilbur, şu anda podyumu kontrol etmekte olan Yuka'ya kızgın bir şekilde bakıyor. "Adım da *bur'la bitiyor, iam'la değil*," diye belirtiyor yüksek sesle.

"Şimdi sana bunun ne kadar az umurumda olduğunu anlatmakla uğraşamam," diye çıkışıyor Yuka ve işaret ederek beni durmakta olduğu yere çağırıyor. "Harriet Manners," diye devam ediyor ara vermeden. "Herkes kuliste hazırlanıyor. Lütfen gidip onlara katıl. Önemli insanların bir bir gelmeye başlamaları yakındır ve yeni kampanyamın yüzünün burada böyle hamsterlı ve atlı bir kazakla durmasına izin veremem."

Başımı eğip kazağıma bakıyorum anlık bir afallamışlıkla. "O bir *hamster* değil. O, *Winnie The Pooh*. Bir *ayı*." Sonra arkamı dönüp sırtımı gösteriyorum. "Bu da *Eeyore*. Bir *eşek*."

Yuka bir iki saniye beni inceliyor. "Eşeklerden hoşlanmam," diyor sonunda. "Ne de ayılardan. Dolayısıyla, şimdi lütfen gidip senin için seçtiğim kıyafeti giy, adın etikette yazılı."

Uysalca başımı sallıyorum. Winnie The Pooh'yu tanımayan bir kadına ne diyeceğimi bilemiyorum. Hayata aynı pencereden baktığımızdan hiç de emin değilim.

"Harriet?"

Arka tarafına geçebilmek için perdeler arasında yolu-

mu bulabilmek için uğraştığım sahnede arkamı dönüyorum. Aya ım perdelerden birine takılıyor. "Evet?" diyorum ayağımı kurtarmaya çalışırken. Bunu, olabildiğince Yuka'ya hissettirmemeye çalışıyorum.

Yuka'nın gözleri ayağıma odaklanana kadar bacaklarımı tarıyor. "Biri bacaklarını tıraş etmeyi teklif ederse," diyor sonunda, "bunu yapmasına izin vermekten  ekinme."

Rusların tamamı burada.

Gerçekten hoş görünen Rus bayanların tamamı, yani. Sahnenin arkasında küçük bir odaya tiki t r lm  ler, aynı güzel, zayıf, sarışın sardalyeler gibi istif edilmişler.

Kendimi hiç bu kadar rahatsız hissetmemiştim. Her yerde ten görüyorum. Sanki dünyadaki en doğal durum buymuş gibi, gerçekten uzun, boyanmış kızlar neredeyse yarı  plak bir halde gülerek ortada dolaşıyorlar.

Ve televizyondaki belgesellerin bu konuda ne dedikleri umurumda olmaz. Bu, doğal bir durum *değil*.

Kulis merdivenlerinden indim ve şu anda kapıda duruyorum. Hiç kimse burada olduğumu fark etmedi. Sadece iş deneyimi kazanmak için oradaym  m da onlarla birlikte podyuma  ıkmayacakm  m gibi sadece yanımdan yürüyüp geçiyorlar ama onları suçlayamam. Okulda Alexa havalı kızdır, Nat güzel kızdır ve Jessica adındaki bir kız da her fırsatta i  çamaşırını indirip çıkarmak konusunda ısrar eden kızdır.

Bense, bilek hizasındaki beyaz çoraplarıyla köşede duran kıllı bacaklı geek'imdir.

Sanırım bu sefer kantarın topuzu kaçtı ve şu anda yerin yarılıp benim içine girmem gerekiyor.

Girdiğim kapıdan geri geri çıkmaya başlıyorum.

"Kızımın bana *ihtiyacı var*," diye bağıyor bir ses arkamdan. Arkama baktığımda, babamın kapıda parmak uçları üzerinde durarak içeriye bakmaya çalıştığını görüyorum. "Bana *ihtiyacı var* diyorum size."

"Sana ihtiyacım yok," diye bağıyorum.

"Görüyor musunuz?" diyor babam tekrar hafifçe sıçrayışlar yaparak. Başının üst kısmı ve burnunun bir kısmı bir görünüp bir kayboluyor bu yüzden. "Kızımın bana *ihtiyacı var*. *Hemen* uzun Rus modellerle dolu o odaya girmeme müsaade etmenizi talep ediyorum sizden."

Of, *Tanrı aşkına* ya!

"Baba," diyorum bariyerlerin arasından, dişlerimi sıkarak, "beni daha fazla utandırırsan, seni eve geri yollarım. Çok ciddiylim."

Kısa bir sessizlik oluyor ve sonra babam dramatik bir şekilde iç çekiyor. "*Pekâlâ*," diye tersliyor beni küskün bir sesle. "Gidip salonun arka tarafında lahana turşusu yiyeyim, olur mu?"

"Evet, lütfen."

"Bir yardımcı olmak *berbat*," diye söyleniyor ve sinirli bir

şekilde tekrar tiyatronun içine doğru gidiyor.

Şu an daha da bunaltıcı gelen odaya bakıyorum tekrar. Her yanda karmaşa ve kargaşa kol geziyor: Binlerce kıyafet, düzinelerce insan, ışıkların parıltısı, saç spreyi kokusu, fön makinelerinin ve kızların gürültüsü. İnsanlar kıyafetleri çıkarıp sonra da onları geri giyiyorlar. Odadaki her bir gözenekten özgüven sızıyor. Çoktan anlama kapasitemi tamamen aştım.

Sanırım kendimi malzeme dolaplarından birindeki bir topa soksam, kimse kaybolduğumu hissetmezdi. Yani, ne kadar önemli *olabilirim* ki?

"İşte orada!" diye bağıyor biri, öne doğru koşup beni kolumdan çekiştirerek odanın ortasına doğru sürüklerken. "En önemli model!"

Ooo.

Sanırım sorumun yanıtı işte bu.

47

Bu yeni bir başlangıç diye hatırlatıp duruyorum kendime kızların arasından geçmeye çalışırken. Ne derler? *Oldurunca-ya kadar öyleymiş gibi yap*. Çoktan onlardan biriymişim gibi davranmanın zamanı geldi de geçiyor bile. Kim bilir, sonra belki de onlardan biri olurum gerçekten.

Burası okul değil sonuçta. Burada başka biri olabilirim. Havalı biri, farklı biri ve artık geek olmama gerek yok. Kim olmak istiyorsam onu olabilirim.

Başımı eğip okul çantama bakıyorum. Hâlâ şu kırmızıyla yazılan kelime belli belirsiz okunabiliyor. Aceleyle elimi bu kelimenin üzerine koyuyorum. Yeni bir çanta edinmem *gerekliyor*.

"Merhaba," diyorum yaptıkları şeyleri bırakıp kısık gözlerle bana bakmakta olan modellere kendimden emin bir şekilde. "Ben Harriet Manners. Tanıştığımıza memnun oldum."

Kesinlikle işe yarıyor. Hepsi konuşmayı bıraktı ve yüzlerindeki ifadeden, her an ayağa kalkıp hepsinin beni kucaklayacağını ve sonra da Rus mektup arkadaşım kim olacak diye tartışmaya başlayacaklarını anlayabiliyorum. Rahatlamış bir

şekilde sırtıyorum ve parmak ısırtacak kadar güzel bir esmer modele elimi uzatıyorum.

"Defol git," diyor koyu bir aksanla ve sonra arkasını dönüp siyah çorabını giymeye devam ediyor.

"Şekersiz bir çay kap getir bana. Limonu da unutma," diye bir diğer kız kıkırdıyor ve sonra Rusça bir şeyler homurdanan arkadaşının eline çakıyor bir tane.

"Baylee kampanyasını *buna* mı kaptırdım yani? Cidden mi? Yuka tamamen aklını mı kaçırdı ne?"

"Küçük bir erkek çocuğu gibi görünüyor," diyor bir diğer net bir şekilde duyulabilen bir fısıltıyla.

"Belki de öyledir. Eteğini çıkarınca neler olacak bir görelim."

"Eteğinin altında *hiçbir* şey olduğunu sanmam. Action Man gibi."

"Hiç böyle çil gördün mü?"

"Evet. Kesinlikle gördüm. Aynı *yumurtadakiler* gibi."

"Ya da *Dalmaçyalı köpeklerdeki* gibi."

Yüzümün gerçekten alt üst olduğunu hissedebiliyorum. Böyle olmamalıydı. Burası *aynen* okul gibi sadece, buradaki-lerin üzerinde çok daha az kıyafet var ve bu nedense her şeyi çok daha kötü yapıyor.

Sadece *yedi kelime* söyledim. Nasıl oldu da işler şimdi- den bu kadar sarpa sardı? *Nasıl oluyor da hepsi aynı aşağıla- maları kullanıyor?*

"Aslına bakarsanız," diyorum olabildiğince azarlayıcı tonda bir sesle ve odaya bakıyorum. "Üreme organı olmayan hiçbir hayvan yoktur. Hatta hermafroditlerde⁴³ iki takım vardır. Örneğin, akciğerli salyangozların büyük bir çoğunluğu böyledir. Dolayısıyla, böyle bir şey fiziksel olarak mümkün değil."

Şaşkınlıktan kaynaklanan bir sessizlik oluyor ve sonra oda edepsiz kahkahalara boğuluyor. Bu muhtemelen en zekice hazırcevaplarımdan biri olarak tarihe geçmeyecek.

"Ayrıca da" diye ekliyorum çoraplı kıza bakarak, "Bir yere gitmemeyi tercih ederim sakıncası yoksa. Çünkü seninle karşılaşabilirim oralarda."

Kıkırdamalar kesiliyor.

Bu daha iyi, Harriet. Bu, Nat'in vereceği türden bir yanıt.

Aslında, bu gereğinden fazla iyi oldu. Şaşkınlıktan dili tutulmuş bir halde birkaç kez gözlerini kırptırıyor kız bana bakarak. "Ne dedi şimdi bu bana?" diye soruyor yanındaki kıza ve alnının ortası tamamen kırmıya başlıyor. "Ben Gucci'nin yüzüyüm. Ben Shola'yım. İnsanlar benle böyle konuşamaz. Benimle *bu şekilde konuşulmasına izin vermem.*"

"Galeyana gelme, tatlım," diye fısıldıyor ona iri mavi gözlü bir sarışın. "Biliyorsun ki bu, çirkin görünmene neden olur ve neredeyse podyuma çıkmak üzereyiz. Vogue dışarıda biliyorsun. Bunu aklından çıkarma. Vogue için güzel görünmeye devam et."

⁴³ Ç.n. Erdişi; hem erkek hem de dişi üreme organı bulunduran canlılara verilen ad.

Shola yutkunup kendini toparlıyor ve sonunda alını tekrar pürüzsüzleştiriyor. "Sağ ol, Rose. *Onun* yüzünden kırıksıklık sahibi olmayacağım *elbette*." Tekrar bana bakıyor ve gözlerini kısıyor. "Yaşın kaç senin? Yedi? Sekiz?"

"15 11/12."

"Tanım, yaşını hâlâ kesirlerle söylüyorsun. Bir *çocuksun* sen. Bir *çocuk* yüzünden galeyana gelmeyeceğim. Ben bir *kadınım*. Ben *Gucci Kadın*'ın yüzüyüm. Orada da öyle yazıyor işte."

"Aynen öyle," diye onaylıyor onu Rose hafifçe omzuna vururken. "İşte, reklamda senin yüzünün tam altında yazıyor, Shola. *Kadın*."

"Harriet?" diyor kırmızılı, cana yakın bir bayan tam zamanında omzuma dokunurken. Modeller -görünen o ki- düpedüz üşütükler. "Hadi seni hazırlayalım, olmaz mı? Bu senin kıyafetin," bir elbise torbasının fermuarını açıyor.

Ben elbise torbasının içine bakarken, odada bir uğultu dolaşıyor. Bu, etek uçları binlerce altın renkli küçücük tüylerle donatılmış olan uzun, ipeksi, altın renginde bir elbise. Sanki Japon balığı pullarından yapılmış gibi duran incecik askıları var ve dokunduğunuzda sihirli bir pelerin gibi parlıyor. Gerçekten çok, çok güzel, bunu ben bile anlayabiliyorum, kıyafetler hakkında hiçbir şey bilmememe rağmen. Beni biraz yaldızlı kâğıda sarılmış bir şekerleme gibi gösterecek olsa bile çok güzel.

“Benim mi? Bana mı?”

“Evet, aşkım. Kapanı   sen yapacaksın.”

Odada, biraz daha yüksekçe, başka bir uğultu kol geziyor. “Ne yapacağım?”

“Kapanı  . Podyuma çıkacak son kız sensin. Bütün gözler senin üstünde olacak, tatlım.”

Hemen aynaya bakıyorum ve arkamdaki her bir gözün kıskan  lılıkla bana bakmakta olduğunu hissedebiliyorum. “Emin misin?”

“Kesinlikle eminim. Sen bu koleksiyonun yeni y  z  s  n,” diyor. “Yuka olabildiğince çok göze   arpmanı istiyor.”

Shola’nın benzinin attığını makyajının altından bile görebiliyorum. Rose’a hızlı bir bakış atıyor ve kafalarından bir düşünce geçiyor ama zihin okuyamadı  ımdan, bu düşüncenin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Sadece şunu belirtiyim, doğaüstü g    lerim olmadığı için hiç bu kadar memnun olmamıştım.

“Tamam,” diyorum midemde oluşan kasılma hissine kulak asmamaya çalışarak. “Ama...” ve sonra derin bir nefes alıyorum. “  ey... Hımmm.” Duruyorum. Bunu zarif  e nasıl söyleyebilirim ki? “  ey... Hımmm...” İ  ime   ekebildi  im kadar çok oksijen çekiyor. “Hangi ayakkabıları giyeceğim?” diye pat diye soruyorum sonunda.

Bana yardımcı olan bayan nazikçe gülümsüyor bana. “Bunları,” diyor ve sonra bir çift alçak sivri topuklu altın

renkli pullu bir ayakkabıyı havaya kaldırıp gösteriyor.

O kadar rahatlıyorum ki neredeyse olduğum yere yığılıp kalacağım.

“Yuka bu sefer ayakta dik durabilmeni tercihi ettiğini söyledi,” diyor göz kırparak. “Şimdi Bayan Manners, gidip saçınızı ve makyajınızı halledelim de birazcık pratik yapmaya zamanımız kalsın, olmaz mı?”

48

Harriet Manners'dan Nefret Eden Kişiler:

1. Alexa Roberts
2. Şapkacı Kadın
3. 24D 24E 24 F 24G 24H no.lu stantların sahipleri
4. Nat?
5. 11A İngiliz Edebiyatı Sınıfı
6. Genel olarak modeller, ama özellikle Shola ve Rose

Bunu yapabilirim.

Bunu gerçekten yapabilirim. Üzerimde hoş bir elbise ve ayaklarımda topuklularla bir salonda hiçbir şeyi sökmeden, mahvetmeden, kırmadan ve takılıp düşmeden bir aşağı bir yukarı yürüyebilirim.

Bir saat önce bu imkânsız gibi görünüyordu. Ama... Bunu yapabilirim. Bir felakete neden olmadan bu geceyi atlatabileceğimden emin olana kadar sahne arkasında bir saat kadar pratik yapıp durdum.

Ne var yani, alt tarafı *bir yürüyüş*. Birazcık cesaretlen-

dirme ve belki de yürümeye yeni başlayan bir çocuk bile şu iterek sürülen oyuncakların birinin yardımıyla bunu yapabilir. Ne kadar zor olabilir ki?

"Çok teşekkür ederim," diyorum Betty'ye, yani bana yardımcı olan stiliste. "Sen olmasan ne yapardım bilemiyorum."

Göz kırpmıyor bana. "Benim için bir zevk, kuşum. Hadı hızlı bir tekrar yapalım, neye göre yürüyeceksin?"

"Müziğe göre," diyorum hevesle. Pratik yapayım diye Betsy iPod'unu bana vermişti çünkü benim iPod'umdaki klasik müziklerin ritminin yapacağım yürüyüşe hiç de uygun olmadığı çok açıktı. Bu müziğin ne olduğu konusunda bir fikrim yok ama doğrusu oldukça hoş bir müzik. En azından ayağımı ne zaman öne atacağımı anlayabiliyorum bu müzikle.

"Çok doğru," diyor Betty. "Podyumun sonuna geldiğinde ne yapacaksın?"

Kendimi rahat hissettiğim bir durumdayım yine. Öğrendiklerini tekrar etme. "Bir elim kalçamda biraz duracağımı, önce sola, sonra da sağa doğru bakacağım, sonra tekrar biraz duracağım ve sonra da yavaşça dönüp geri yürüyeceğim."

"Evet. Yüz ifaden?"

"Tamamen boş ve biraz da sıkılmış gibi."

"Mükemmel. Peki, hangi taraftan yürüyeceksin?"

"Ortadan ve bir kızın geldiğini görünce sola kayacağım."

"Muhteşem. Sanırım hazırsın." Bana gülümsüyor ve ka-
pıyı işaret ediyor. Konsantre olabileyim ve kimse bana gülme-
den rahatça düşebileyim diye herkesin hazırlanmakta olduğu
odadan çıkarılmıştım. Şimdi, anlaşılan o ki, oraya geri girmek
zorundayım. "Göster şunlara günlerini," diye ekliyor Betty.

Gerçi -bunun gerçekleşme olasılığının olduğu göz önün-
de bulundurulduğunda- bana söyleyebileceği *en iyi şey* bu
değildi.

Beni arkamdan hafifçe iteleyerek moda dünyasına geri
sokuyor.

Moda dünyası şu anda çıldırmış durumda.

Moda dünyasını açıklayabilecek tek kelime bu. Daha
önceki gürültü patırtının sadece cinnetten önceki bir uğultu
olduğu belliydi. Şu anda odanın her yanında ışık, gürültü ve
panik hâkim. Sahneden bam bam diye gelen müziği duya-
biliyorum ve sanırım kızların artık edepsizlik etmeye vakitleri
yok. Hızla kıyafet giyip çıkarıyorlar ve Madonna'ninkı gibi ku-
laklıklar takan birileri onlara bağıyor.

"Sıradaki!" diye bağıyor sinirli bir adam. "Hadi! Son bu-
ruj rötuşu için vaktimiz yok! Sahneye!"

Perdenin bu tarafında küçük bir model sırası oluşmakta
ve ben tamamen büyülenmiş gibiyim. Hepsı çok güzeller. He-
nim boyumun iki katı uzunluktalar, fidan gibiler; vücutlarının

doğru yerlerinde kıvrımlar var ve harika yüzlere sahipler. Her biri, ayrı bir hayal gücünün ürünü olan farklı güzellik timsalleri gibi görünüyor. Şu anda yeşillerle, mavilerle, kırmızılarla, parıltılarla ve tüylerle donanmış harika bir kuş ya da kelebek koleksiyonu gibi görünüyorlar.

Her yaz Annabel’le gittiğim kelebek çiftliğine benziyor burası. Odada her renk var şu anda.

Ani bir kıskançlık krizine kapılıyorum. Ben onlara hiç benzemiyorum. Ben, ampulün etrafında dolanıp duran küçük kahverengi güveyim.

Cesaretimi toplayıp sahnenin yanında duran aynaya bakıyorum. Bu sefer gözlerime siyah koyu bir makyaj yapıldı ve saçım kabartılıp arkadan firketeyle tutturuldu. Yanaklarımda pembe allık var ve başımın üst kısmından, ayakkabılarımdan ve sırtımdaki bağcıklardan ışık yansıyor. Altın renkli bu elbise dümdüz iniyor bedenimden, çünkü bedenimde onu durduracak bir şey yok -on beş yaşındaki biri için bile pek gelişmiş sayılmam- ama... Yine de hoş görünüyor. Parıltılı.

Hafif bir sarsıntıyla artık bir güve olmadığımın farkına varıyorum. Evet, onlardan biri değilim kesinlikle, ama yine de bir kelebeğim ben de. Hani, çok uzun yaşamayan ama bir süreliğine de olsa bu şansı yakalamış olduğuna memnun olan şu küçük beyaz kelebeklerden biri.

“Harriet?” diye bağıyor kulaklıklılı adam. “Harriet neredesin?”

"Buradayım," diyorum olabildiğince net bir şekilde ve ellerimin terlemiş olduğunu fark ediyorum. Babam dışarıda seyircilerin arasında bir yerlerde. Yuka ona gönülsüzce arkalardan bir koltuk verdi. Babamı gururlandırmalıyım. Bunu yapmak *zorundayım*. Annabel'i de gururlandırmalıyım, burada olmamasına ve bundan haberi olmamasına rağmen.

"Hazırlan," diyor adam. "Neredeyse sıra sende."

Yüzümü perdeye dönüyorum ve önümde üç kız olduğunu fark ediyorum: Rose, Shola ve daha önce konuşmadığım -ya da bana bağırılmamış olan- kulaklıkla bir şeyler dinleyen bir kız. Bukle bukle açık kahverengi saçları olan çok, çok güzel bir kız.

"Ben Harriet Manners," diyorum otomatikman, elimi ona uzatırken ve elim titremesin diye çabalarken.

Kulaklıklarını çıkıyor. "Hı?" diyor. "Özür dilerim. Sinirlerim yatışsın diye podyuma çıkmadan önce müzik dinlerim."

"Ben Harriet Manners," diyorum tekrar. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Kim olduğunu biliyorum," diyor başını sallayarak ve bana gülümsüyor. "Ben Fleur. Hiçbir şeyin yüzü değilim," bana belli belirsiz bir şekilde göz kırpmıyor.

"Son o çıkacak," diyor Shola başıyla beni göstererek. Fleur omuz silkiyor ve kulaklıklarını geri takıyor. Shola tatlı tatlı gülümsüyor. "Tatlım, sana değişiklikten bahsettiler, değil mi?"

"Ne değişikliği?"

"Şey değişikliği... *Sana söylemediler mi?* Of, tam da *ti-pik* özellikleri işte. Sen arka tarafta dışarıda yürüme pratiği yaparken hepimize söylediler." Rose'a bakıyor. "*Çok hoş,*" diye ekliyor kendinden hoşnut bir şekilde sırtırken.

"Ne değişt i?" Tekrar gerginleşmeye başladığını hissedebiliyorum. Her şeyi ezberlemiştim. Böyle son dakikada kafamdaki detayları değişt irebileceğ imden emin değ ilim.

Böyle bir şey okulda *asla* olmaz. Bu nedenle hangi konuları tekrar etmemiz gerektiğini gösteren bir kılavuz veriliyor bize.

"Burası *Moskova,*" diye açıklama yapıyor Shola, sanki ben bunun farkında değ ilmiş im gibi ve bana bakıyor. "Burada trafik *sağ dan* akar. Dolayısıyla, Yuka Rus olmamasına rağmen, son anda modellerin podyumda *sağ dan* yürümesine karar verdi. Normalde olduğu gibi soldan değ il yani. Her şeyin daha *gerçekçi*, daha... *Uygun* görünmesi için."

"Hı?" Alnımı çatıyorum. "Gerçekten mi?"

"*Tamamen.* Sana söylemediklerine inanamıyorum. Kılıpayı kurtulduk, ha?" Shola'nın yüzünü büyük bir rahatlama kaplıyor. "*Her şey mahvolabilirdi.*"

Derin ama aklım karış mış bir şekilde bir nefes alıyorum.

Doğrusu, ona inanıp inanmamam gerektiğini bilmiyorum. Yalan mı söylüyor? Bir hata yapayım diye mi böyle diyor bana? Ya da gerçekten bir hata *yapmayayım* diye mi söylü-

yor bunu?

Ona güvenmeli miyim yoksa güvenmemeli miyim?

Shola iri, çok makyajlı badem gözleriyle bana bakıyor. "Hepimiz aynı taraftayız," diyor masumca. "Anlıyor musun? Biz modeller yani. Birbirimizi tutmalıyız. Sen ne kadar iyi görürsen, ben de o kadar iyi görünürüm, değil mi?"

Birkaç saniye hiçbir şey demeden ona bakıyorum. Küçükken babamım bana aldığı müzik kutusundaki balerin gibi dönüp duruyor zihnim. "Tamam," diye fısıldıyorum sonunda. "Teşekkür ederim." Rose sahneye çıktı ve sıra bana gelmek üzere. Dizlerim çözölmeye başlıyor ve bacaklarımın titrediğini hissedebiliyorum.

"Bir şey değil," diyor Shola kaşlarını çatıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Yuh çekiyorum," diye açıklıyorum, belli belirsiz tavuk dansı yapar gibi dururken. Bu, o kadar belli belirsiz ki Shola'nın bunu anladığından emin değilim. "Seni yuhalamıyorum. Pardon. Sadece rahatlamaya çalışıyorum."

"Aa. Peki. Her neyse," diyor Shola sırtını bana dönüp görmediğimi düşündüğü bir anda gözlerini devirirken ve sonra sahne merdivenlerinden çıkmaya başlıyor.

Önemli anın gelip çatığının farkına varıyorum. O kadar korkuyorum ki dudaklarımı yalamak istiyorum ama dilimi çıkaramıyorum.

İşte *önemli an* gelip çattı.

Babam perdenin arkasında bir yerlerde ve benim muhteşem olmamı bekliyor. Ona bunu yapabileceğimi kanıtlamanın zamanı şimdi.

Bunu belki kendime de kanıtlamanın zamanı.

"Sıra sende," diyor kulaklıklılı adam. "İyi şanslar, Harriet."

"Teşekkür ederim," diyorum ona. Merdivenlerden parlak ışıkların altına doğru çıkmaya başlıyorum.

49

Birkaç saniye kıpırdayamıyorum.

Tiyatronun eski halinden eser yok. Işıklar o kadar parlak ki neredeyse hiçbir şey göremiyorum ama binadaki her bir koltuğun dolu olduğunu seçebiliyorum. Yukarıdaki oymalı altın rengi localarda bile insanlar var. Eğer Rusya'da hâlâ çarlar olsaydı, onlar muhtemelen bu localarda oturuyor olurlardı.

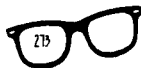
Allahtan -bu akşam için- Devrim buna karşı sigortalı.

Panikle sağ tarafa bakıyorum. Yuka'nın bu tarafta, yüzü sanki bir maskeymiş gibi, ön sıranın ortasında oturmakta olduğunu hayal meyal görebiliyorum. Sanırım arkalarda bir yerlerde babamın iki başparmağını da havaya kaldırmış bir şekilde oturmakta olduğunu görebiliyorum.

Birkaç saniye, sanki kötürüm olmuş gibi, öylece duruyorum.

Ardından derin bir nefes alıp yürümeye başlıyorum.

Bir ayak diğerinin önüne. Dokuz aylıkkenden beri baba-

min kazağının eteğine tutunarak yürüyorum ama daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Her bir adımın önemi var. Yürümek hiç bu kadar zor ya da bu kadar gerçeküstü gelmemişti. Ben ileri doğru hareket ediyormuşum gibi değil de sanki yer geri doğru hareket ediyormuş ve ben buna ayak uydurmaya çalışıyormuşum gibime geliyor. Şey gibi... Buz pateni yapar gibi ya da hareket eden bir otobüsün koridorunda otobüsün arka tarafına doğru yürümek gibi.

Artık hepimizin bildiği gibi, bu konuda pek de iyi değilim.

Yüzümdeki ifadesizliği korumaya ve müziğe odaklanmaya çalışıyorum.

Bir ayak diğerinin önüne. Düşünmem gereken tek şey bu. Bir ayak diğerinin önüne ve mümkün olduğunca da çok sıkılmış görünmeliyim.

Podyumun ucunda bir yerlerde, aynen bana söylendiği gibi biraz duraksayıp önce sağa, sonra da sola bakan Fleur'u görebiliyorum. Şu an benden uzakta olduğu için giydiği şeyi anlayabiliyorum. Bir denizkızı gibi bir sürü tiril tiril yeşil malzemeye donatılmış zümrüt yeşili bir elbise ve ayağında da hayatımda gördüğüm en yüksek gümüş rengi topuklu ayakkabılar var. Benim Kızıl Meydan'da giymek zorunda kaldığım kırmızı topuklulardan bile daha yüksek.

Üstelik ona bir tekerlekli sandalye bile verilmemiş. İşte, ben *buna* model derim.

Fleur başını mağrur bir şekilde hafifçe kaldırıyor ve sahnenin ortasına, bana doğru geri yürümeye başlıyor. O anda kalbim panikle gümbürdemeye başlıyor.

Aman Tanrım. İşte o önemli an. Shola'ya inanacak olursam, sağdan yürümeliyim. Shola'ya inanmayacak olursam da, soldan.

Sağdan mı gideceğim, soldan mı? Sağdan mı, soldan mı?

Sağdan mı, soldan mı?

Shola'ya güvenebilirim. Shola'ya güvenmek zorundayım. İnsanların özlerinde iyi olduklarına inanmak zorundayım. Kızların sadece bunu *yapabilecek* oldukları için birbirlerine zarar vermeyeceklerine inanmalıyım.

Sağa doğru yöneliyorum.

Aniden, pat diye Alexa'nın yüzü beliriyor zihnimde. Şüphesiz, Alexa beni yanlış yöne gönderirdi. Böyle yapacağını biliyorum. Bir çarpışma olsun isterdi. Ya Shola da başka bir Alexa'ysa?

Dolayısıyla, sola doğru hareket etmeye başlıyorum.

Ama herkesin Alexa gibi olduğuna inanmaya başlarsam, Alexa kazanmış olmaz mı? Eğer insanlığa olan inancımı yitirmeye başlarsam, bu onun bana yapabileceği herhangi başka bir şeyden daha kötü olmaz mı? Bu, havaya kalkmış milyonlarca elden daha kötü olmaz mı?

Bunun olmasına müsaade edemem. Shola'ya güvenmek

zorundayım.

Tekrar sağa doğru yürümeye başlıyorum.

Fleur'la birbirimize git gide yaklaşıyoruz ve Fleur'un yüzünde tam bir panik ifadesinin belirmeye başladığını görebiliyorum. Ne yaptığımı anlayamıyorum.

Ben de ne yaptığımı bilmiyorum.

Aman Tanrım. Sol mu, sağ mı? Sol mu, sağ mı?

Sürekli olarak saniyenin binde biri gibi bir sürede fikrimi değiştiriyorum ve yürürken her iki yöne doğru da neredeyse fark edilemeyecek hareketler yapıyorum. Hareketlerim o kadar küçük ki seyircilerin bunları ayırt edebileceğini sanmıyorum. Ama Fleur bunları ayırt edebilir. Fleur'un yüzündeki panik ifadesi giderek daha da belirginleşiyor. Aynen, rakibinin nasıl oynayacağı konusunda hiçbir fikri olmadan onun hamlelerini tahmin etmeye çalıştığımız bir satranç oyunu oynuyor gibiyiz.

Neredeyse ortaya kadar geldik ve hangi yöne gitmem gerektiğini hâlâ bilmiyorum. Topukluların üzerinde yalpalamaya başladığımı hissedebiliyorum. Düşeceğim. Bu alçak topuklular üzerinde bile dengemi kaybedip yuvarlanacağım.

Sonra birden kafama dank ediyor: Shola'nın *istediği* de bu. Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmememi istiyor. Bir *çarpışma* istemiyor. Benim düşmemi istiyor.

Ki bu da devam etmek *zorunda* olduğum anlamına geliyor.

O anda her şey yavaş çekimde gerçekleşiyormuş gibi olmaya başlıyor. Karar verememem demek, Fleur'un da boca-lamasına neden olacak demek. Ayağındaki topukluların ben-nimkilerden çok, çok daha yüksek olması dışında o da aynen bir ağaç gibi bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Neredeyse zaman duruyor.

Fleur'un bir bileği burkuluyor.

Benim dışımda kimsenin duyamadığı bir şekilde nefesi kesilerek bir çuval gibi podyumun ortasına yığılıveriyor.

50

Dehşetten donup kalıyorum. Bir adım daha atamıyorum. Tüm seyirciler aynı anda duyulabilen bir şekilde nefeslerini içlerine çektiler.

Aywayı yedim.

Aywayı yedim.

Koskoca bir defileyi mahvettim ve -daha, daha da kötü- sū- başka bir kızı rezil ettim. Hem de bunu hiç hak etmeyen bir kızı. *Hepsi benim suçum.*

Can havliyle ayağa kalkmaya çalışan Fleur'a bakıyorum. O kadar utanmış ki kalkamıyor. Gözlerinin dolmaya başladığını ve koyu makyajının altından bile yanaklarının kızarmaya başladığını görebiliyorum.

Mideme giren bir krampla birlikte, her şey çok tanıdık geliyor bana. Rezil olma ve utanç, inançsızlık ve dehşet. Şu an Fleur'a bakmak, aynen aynaya bakmak gibi bir şey.

Fleur'a, kendime bunu hiç kimseye asla ve asla yapmayacağıma söz verdiğim şeyi yaptım.

Onu kendime benzettim.

Durumu kurtarmalıyım. Tüm seyirciler gözlerini dikmiş Fleur'a bakıyorlar: Ona, kalkıp devam etmek için bir fırsat yaratmalıyım. Herkesin dikkatini başka yöne çekmeliyim.

Dolayısıyla, derin bir nefes alıyorum ve -daha doğru dü-rüst düşünmeden- ellerimi havaya kaldırıyorum.

Aniden dans etmeye başlıyorum.

Tamam, "dans etmek" muhtemelen doğru kelime değil.

Nasıl dans edilir, bilmiyorum. Sadece, Annabel'in aile dü-ğünlerinden sonra gittiğimiz diskolarda yaptığı şeyi yapmayı biliyorum. Avukatların genellikle yaptığı üç hareketi kapsıyor bu. "İtiraz ediyorum" (Bir parmağımı havaya kaldırıp parma-ğımı tekrar tekrar sallıyorum), "İncil üzerine yemin ederim" (Bir elimi avucum aşağıya gelecek biçimde düz olarak önü-me doğru uzatıyorum ve sonra diğerini ve bu böyle sürüp gidiyor) ve "zayıf yargıç, şişman yargıç, hapisane hücresi" (Ellerimle zayıf bir yargıç yapıyorum, sonra şişman bir yargıç ve sonra... Resim gözünüzde canlanmıştır, işte).

Dans etme dağarcığımda başka bir hareket yok. Dolayı-sıyla, yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Bu üç hareketi defa-larca tekrarlıyorum. Tüm salonu mahkemeye veriyormuşum gibi görünmekten ziyade dans ediyormuşum gibi görüneyim diye, müziğe uydurarak kalçalarımı sallıyorum.

Tek bildiğim, Fleur'a tüm gözler üzerinde değilken aya-ğa kalkma şansı vermek zorunda olduğum. O şekilde yerde

olması benim hatam. Onu tekrar ayaĝa kaldırmak zorunda olan benim. O birazcık bile rezil olmasın diye ben tamamen rezil olmaya hazırım.

Seyirciler arasında afallamış bir sessizlik oluyor ve yere doĝru baktığımda Fleur'un yavaşça, ağır ağır, d    e kalka ayaĝa kalkmakta olduĝunu görebiliyorum. Dolayısıyla, bir elimle 'itiraz ediyorum' hareketini yapmaya devam etmek için kendimi zorlarken, diĝer elimi ona yardım etmek için uzatıyorum. Birkaç saniye elime bakıyor ve sonra elimi tutuyor.

Afallamış sessizlik, neredeyse onu duyabilecekmi  iz gibi bir hal alana kadar, dalga dalga yayılıyor. O an da aniden -sanki bir sihir gerçekleşmiş gibi- onu *duyabiliyoruz*. Arkalardan bir yerlerden, babamın olduĝu taraftan, bir alkış sesi geliyor.

Sonra, sol taraftan bir yerlerden, Wilbur'un bu tarafta oturduĝunu biliyorum, yavaş ama net bir alkış sesi geliyor.

Kalbim minnetle doluyor. Ama bununla kalmıyor. Yavaşça, inanılmaz bir şekilde, daha çok insan alkış tutmaya ba  lıyor ve sonra daha çok, daha çok, bütün tiyatro alkış sesiyle dolana kadar.

Bizi *alkışlıyorlar*?

Ne demeye bizi *alkışlıyorlar*?

Belki de bu ironik bir alkıştır? İğneleyici? Alaycı? Belki de bir şovun sonunda ne olursa olsun bunu alkışlamaya programlanmışlardır bu insanlar?

“Harikasınız kızlar!” diye biri bağıyor arka taraftan.

“İşte ben *buna* klâs derim!” diye bağıyor başka biri.
“Bravo!”

Aman Tanrım. Sanırım bu... Gerçek bir alkış.

Fleur şu anda ayakta ve bana bakıyor. Şu an tüm yüzü -aynen benimki gibi- alev alev yanıyor ama artık ağlamak üzereymiş gibi görünmüyor. Bana hafifçe gülümsüyor.

Elimi tutuyor ve selam vermek için hafifçe eğiliyor.

Birlikte podyumu yürüyüp perdelerin arkasında kayboluyoruz.

51

Dürüst olmak gerekirse, sonradan olanlarla gerçekten baş edemiyorum.

Benim için biraz haddinden fazla bu. Bir sürü gürültü, kargaşa, sırt sıvazlama ve haykırış var ve tanımadığım insanlar benimle konuşmaya çalışıyorlar.

Dolayısıyla, kimse bakmayana kadar bekliyorum ve uzun bir örtüsü olan bulabildiğim en yakın masanın altına girip kıvrılıyorum.

Doğrusu, moda dünyasını hiçbir zaman anlayabileceğimi sanmıyorum. Herhangi biri, buradaki yaygaradan kimsenin daha önce bir podyum yürüyüşünde dans etmemiş olduğunu ya da ayağında topuklu ayakkabılarla herkesin önünde yere düşmemiş olduğunu anlayabilir. Sanırım bu insanların olaylara bir bütünsellik içinde bakmaya başlamaları gerekiyor: Kanserin çaresini bulmuş ya da Voynich elyazmasının gizemini çözmüş ya da benzer bir şey yapmış değiliz.

44-45. Ç. Voynich elyazması, bilinmeyen bir dille yazılmış, anlamı çözülemeyen gizemli bir 6 harfli alfabeyle 1450-1520 arasında yazıldığı tahmin edilmektedir.

Ki bunları yapmamış olmamız büyük talihsizlik, elbette. Birilerinin bir an önce bu iki konuyu da halletmesi gerekir.

Sonunda oda sessizleşiyor ama ben hâlâ masanın altından dışarı çıkamayacak kadar ürkmüş durumdayım. İçimde, başım gerçekten büyük bir belaya girmek üzereymiş gibi garip bir his var.

"Harriet?" diyor bir ses bir saat kadar sonra ve masa örtüsünün altından bir çift siyah spor ayakkabı görünüyor.

"Tatlım?" diyor başka bir ses ve siyah spor ayakkabıların yanında parmak uçları mavi olan parlak turuncu bir ayakkabı belirliyor. Bir parça fısıldaşma oluyor ve sonra Wilbur'un şöyle dediğini duyuyorum: "Bu bir çeşit fetiş gibi bir şey mi? Sadece masalar mı yoksa her tür mobilya mı söz konusu?"

"Sadece bunaldı," diye açıklıyor babam. "Bebekliğinden beri bunu yapar." Ben daha farkına varmadan emekleyerek masanın altına yanıma geliyor. "Harriet, canım," diyor tatlılıkla. "Saklanmana gerek yok. Yaptığın şey çok... Asil bir davranıştı, kelimenin en geniş anlamıyla elbette. Kimse sana bağırmayacak."

Wilbur masa örtüsünün altından başını uzatıyor. "Pek de öyle olduğu söylenemez," diye düzeltiyor. "Yuka şu anda kulise doğru geliyor ve onun dudaklarını hiç bu kadar ince görmedim, fındıkkurdum. Yüzünün alt kısmı bir zarf gibi görünüyor."

"Başka ne yapacağımı bilemedim," diye açıklamaya ça-

lışıyorum, bacaklarımı göğsüme doğru çekmiş otururken.
 “Çok üzgünüm. Aklıma ilk gelen şeyi yaptım.”

“Üzgün mü?” diyor Wilbur soluyarak ve elini göğsüne bastırıyor. “Pandacığım, Yuka’yı pantolonları bileklerine inmiş bir halde baş aşağı avizeye assalardı bile, Baylee bu kadar reklâm yapamazdı.”

“Ki böyle bir şey yapmayacaklar,” diyor soğuk bir ses masa örtüsünün arkasından bir yerlerden. Bir çift ayakkabı daha görünüyor: Bu sefer siyah, parlak ve sivri burunlular. “Ben bir moda tanrıçasıyım. Tanrıçalar pantolon giymezler, bu son derece haysiyetsizce bir şey.”

“Yuka, sevgilim!” diyor Wilbur başını örtünün altından geri çıkartırken. “Geldiğini görmedim! Bunun temel nedeni, popomda gözlerimin olmaması.”

“Ne yazık, William,” diye çıkışıyor Yuka. “Hadi, direkt Tanrı’ya gidip bir değişiklik yapmasını isteyelim. Harriet Manners? Seninle hemen konuşmak istiyorum. Bu nedenle, bu konuşmanın bir laminant ahşap masayla olmamasını tercih ederim.”

Babama bakıyorum ve sonra alt dudağımı ısırtıyor, olabildiğince derin bir nefes alıyor ve masanın altından emekleyerek çıkıyorum. “Özür dilerim, Yuka.”

“Aklım karıştı. Podyum yürüyüşümün ortasında ne yaptığını bana açıklamak ister misin?”

Gözlerimi yere dikiyorum. “Dans ettim.”

"Buna inanamıyorum. Daha önce dans gördüm ve o, senin yaptığın şeye hiç benzemiyordu."

"Aslında," diyor babam, o da masanın altından emekleyerek çıkıp ayağa kalkarken, "seni temin ederim ki o bir danstı." İftiharla göğsünü kabartıyor. "Eşim icat etti bu dansı. Adı, Avukatın Sinir Krizi."

"Patentini almamış olması ne kötü," diye çıkışıyor Yuka, "çünkü korkarım ki virüs gibi yayılmak üzere. Senden bir elbise giyip düz bir çizgide yürümenden başka bir şey istediğimi hatırlamıyorum, Harriet. O kadar zor bir şey olmamalıydı bu."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum. "Kovuldum mu?"

Yuka, Wilbur'a bakıyor. "William? Genel reaksiyon nasıldı? Küstahlara kulak asmam. Genel olarak sinir bozucudurlar ve konuştuklarında daha da sinir bozucu olurlar."

"*İlam değil, bur,*" diye belirtiyor Wilbur iç çekerek. "*Elle*'in editörü Harriet'in taze olduğunu söyledi. *Harpers* lezzetli olduğunu. *Vogue* da umulmadık kadar sıcak olduğunu söyledi."

"Kızım bir somun *ekmek* değil," değil diyor babam şaşkınlıkla.

Yuka ona bir kaşını kaldırıyor ve sonra bana bakıyor. "Bu durumda, Harriet Manners, kovulmadın. Fleur da kovulmadı. Ama ileride dans etmeni istersem, bunu sana ben söylerim. Ne yapman gerektiğini adım adım gösteren bir plan veririm

ve bu akşam yaptıklarına hiç benzemeyen hareketlerden oluşan bir koreografi hazırlarım. Açıkça anlatabiliyorum muyum?"

"Evet," diyorum moralim düzelmeye başlarken. Garip, Yuka'yı tanıdıkça, onu daha çok seviyorum. Bana fena şekilde Annabel'i hatırlatıyor.

"Şimdi," diyor Yuka ve saatine bakıyor. "Otele geri dönmeni tavsiye ederim. Otelin teras katında bir parti gerçekleşiyor şu anda. Diğer tüm modeller gittiler bile ve şu anda Avrupa'daki önemli editörlerin ve ünlü kişilerin her biri kazancımın her bir damlasını içiyor."

Midem rahatsız olmaya başlıyor ve babama baktığımda, yüzünün aydınlanmaya başladığını görebiliyorum.

"Yuka," diye başlıyorum endişeyle, "Emin değilim..."

"Elbette ki," diye konuşmasını sürdürüyor Yuka, sanki ben hiç ağzımı açmamışım gibi, "sen direkt yatağa gideceksin, Harriet ve partinin yakınlarına bile uğramayacaksın. Yaşın küçük ve bu ortam hiç sana göre değil. Eğer seni odanın dışında bir yerlerde yakalarsam bu akşam, burnundan fitil fitil getiririm. Bunu mecazi olarak söylemiyorum. *Capiche*⁴⁵?"

İçimden onu kucaklamak geliyor.

"*Capiche*," diyorum esnememi bastırmaya çalışırken. Çok yorgunum. Sanırım bu, hayatımın en uzun günüydü. Geçen sene futbol maçına gittiğimiz günden bile daha uzun.

⁴⁵ Ç.n. "Kapiş" diye okunan; "Anladın mı?" anlamında kullanılan; zaman zaman tehdit de keren, argo bir sözcük.

"Nasıl yani?" diye söyleniyor babam kısık sesle. "Bu, bu... Büyük *haksızlık*."

"Seni de odanın dışında yakalarsam, aynı şeyi yaparım," diyor sert bir şekilde Yuka babama, gözlerini kısarken. "*Burnundan fitil fitil getiririm*. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," diyor babam utanmış bir sesle, yere bakarken.

Ki bu, kendimi evdeymişim gibi hissedip daha çok rahatlamamı sağlıyor.

Çünkü Annabel de aynen böyle söylerdi.

52

Bir şekilde, on saat kesintisiz olarak uyumayı becerdim. Gerçi, babam bunu sabote etmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Ben çift kişilik koca yatakta yattım; o da odanın diğer tarafındaki kanepede -aynen bir yardımcıya yaraştığı gibi- ama görünen o ki yataklarımız yeterince uzak değildi hâlâ.

"Bilirsin," diyor ben uykulu bir şekilde dişlerimi fırçalar-ken, "gecenin bir yarısı uyanıp makyaj yaptığını görsem, bunun bir serap olduğunu düşünür ve tekrar uykuya dalarım."

Uykulu bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet, baba."

On dakika sonra, ben penguenli pijamalarımınla yorganın altında kıpırdanıp dururken ve esnerken, babam öksürüyor. "Ve örneğin, gecenin bir yarısı uyanıp yatağının boş olduğunu görsem, rüya gördüğümü düşünüp bunu aşırı faal hayal gücüme bağlarım."

"Evet, baba." Gözlerimi kapayıp yastıklara gömülüyorum.

"Diyelim ki... *Ünlülerin katıldığı bir partiden döner* gibi kokarak odaya geri gelsen, ertesi gün bundan hiç bahset-

mem. *Hiç kimseye.*"

"Evet," diye mırıldanıyorum uykuya dalarken. Aniden odanın ışıkları yanıyor.

"Şimdi sen bana ciddi bu partiye gitmeyeceğini mi söylüyorsun?" diye soruyor Babam kulaklarına inanamaz bir halde. "*Hiç* mi uğramayacaksın? Gizlice birazcık bile bakmayacak mısın?"

"Hayır. Ama istersen sen gidebilirsin. Umurumda değil. Uyuyacağım ben."

"Aman süper. Şu suçluluk psikolojisinden niye kurtulmuyorsun ki, Harriet. Kurtul şu suçluluk psikolojisinden. Benim için sorun yok. Julia Roberts'la tanışmam gerekmiyor. Sadece bu kanepede oturup lahana turşusu yiyeceğim."

Tekrar esniyorum. Lahana turşusuna bu takıntı da ne? "Peki, baba. Öyle yap."

"Zaten yapacağım," diyor Babam ışığı tekrar söndürürken. "Kimin böyle bir partiye katılmaya ihtiyacı var ki? Yani, kim Julia Roberts'la tanışıp bir film yıldızı gibi martini içmek ister ki burada böyle uyanık bir halde, ilave bir... Kanepede oturup... Lahana turşusu..." *yemek varken* kelimelerinin yerini babamın horultu sesi alıyor. Babam öyle sesli bir şekilde horluyor ki sanki yan odada birileri matkapla bir şeyler deliyormuş gibi geliyor kulağa.

Tavana bakıyorum. Bizden katlarca katlarca yükseklerde bir yerlerde bir parti yapılıyor. Güzel insanlarla, önemli in-

sanlarla, ünlü insanlarla dolu bir parti. Gülüyorlar, içiyorlar, boşluğu öpüyorlar, ışık saçıyorlar, fotoğrafları çekiliyor. Güzel kıyafetler giyiyorlar ve güzel yiyecekler yiyorlar ya da öyle gibi yapıyorlar. Moda rüyasını yaşıyorlar.

Bu durum daha az umurumda olamazdı.

Birkaç dakika babamın horlamasını dinliyorum.

Sonra da gözlerimi kapayıp ona eşlik ediyorum.

Büyüleyici bir tarih ve mimariyle dolu olan Moskova'yı dolaşmak için ertesi sabah tamamen bizim. Uçağımız öğleden sonra 4'te ve Yuka bize "sıradan insanların gündüzleri yaptıkları şeyleri yapmak" konusunda serbest olduğumuzu söyledi.

Dolayısıyla, bunun tadını çıkarıyoruz. Kremlin'e gidip Romanov Hanedanı Çarları'nın mezarlarının bulunduğu Başmelek Katedrali'ni ve Moskova'nın tam merkezinde olduğu düşünülen altın kubbeli Büyük İvan Çan Kulesi'ni görüyoruz. Sonra, Yüce Peter Anıtı'na ve Bolşoy Tiyatrosu'na gidip fotoğraflar çekiyoruz ve sonra da içindeki gölün buzlarla ve hırçın görünümlü ördeklerle kaplı olduğu çok büyük bir parka gidiyoruz. Bu muhteşem sabahı mahveden tek şey, mesaj atarak Nat'e yalan söylemeye devam etmek zorunda olduğum -nasıl olduğumu merak ediyor- gerçeği ile Annabel'in sürekli ağlayarak babamı arayıp durması.

Aslında bu endişelendirici bir şey çünkü Annabel asla ağ-

lamaz. *Hiç*. Annabel, televizyonda ceylanların kaplanlar tarafından hırpalanmasını izleyip onlara düzenlilik konusunda on üzerinden notlar veren bir kadın.

"Tatlım," diyor babam telefonun ahizesine, satın aldığı-mız otantik Rus ürünleri (Ben, el boyaması Rus bebekleri ile RUSYA'YI HIZLICA DOLAŞTIM diyen bir oyuncak ayı aldım. Babam da önünde RUSYA ZAMANI yazılı bir tişört) için ödeme yaparken. "Yanılıyorsun, durumun ne kadar trajik olduğunu gayet iyi anlıyorum."

Telefonun diğer ucundan bir cırlama duyuluyor ve bu biraz, babam bir fareyle konuşuyormuş gibi geliyor kulağa.

"*Anlıyorum*. Ama aşkım, sadece süt bu. Temizlersin, olur biter." Bir parça daha cırlama duyuluyor. "Sana yine mısır gevreği de alırız." Daha çok cırlama. "Tamam yeni bir kâse de." Cırlama, cırlama. "Evet, aynen o tonda beyaz bir tane, tatlım. Ağlama artık."

Bir Rus satıcı, yüksek sesle ve kırık İngilizcesiyle babama, ONLY FOOLS RUSSIA IN⁴⁶ beysbol şapkasının hediye paketi yapılmasını isteyip istemediğini soruyor. Telefondan birkaç tane daha cırlama geliyor. "Hı? Paket mi?" diyor endişeyle babam. "Hayır, Annabel. Sadece... Kahveci bayan. Kahvem burada mı, yoksa dışarıda mı içeceğimi soruyor." Cırlama, cırlama. "Burada böyle diyorlar işte."

46 ç.n. 1981 ile 2003 yılları arasında yayınlanmış olan ve İngiliz dil ve kültürüne büyük etkilenen başarılı İngiliz TV serisi "Only Fools and Horses"ın ("Sadece Aptallar ve Atlar") "The Russians Are Coming" ("Ruslar Geliyor") adlı bölümüne bir gönderme.

Nihayet babam telefonu kapatıyor, elinin tersiyle terini siler gibi alnını sıvazlıyor ve bana bakıyor.

"Püfff. Ucuz yırttık," diyor uzun, gergin bir duraksamadan sonra. "Allahtan muhteşem bir yalancıyım. Harriet, Annabel fena şüphelendi. Ne yapacağız?"

Suçlu bir şekilde yutkunuyorum ve saçımı çekiştiriyorum. "Bunu görmese?" diye bir öneride bulunuyorum.

Babam başıyla evet diyor. "Bu onu çileden çıkarır. Kurt adam sezonu geçene kadar beklemeliyiz." Sonra biraz durup düşünüyor. "Ama Harriet... Ya kurt adam sezonu değilse? Ya Annabel gerçekten bir... Çılgınsa?"

İkimiz de babamın tekrar çalmaya başlayan telefonuna bakıyoruz.

O sırada babam, önümüzdeki büyük, kürklü Rus şapkalılarıyla dolu olan tezgâha bakıyor. "Hadi sana bunlardan birkaç tane alalım," diye iç geçiriyor sonunda. "Kaloriferi kaparım ve Annabel'e başının üşüdüğünü söyleriz."

"Sence buna kanar mı?"

"Hayır." Babam tekrar telefonuna bakıyor. "Yüzüme iyi-
ce bak ve hafızana kazı, Harriet, çünkü yarına kadar yüzüm
tanınamayacak bir hale gelmiş olacak." Telefonunu açıyor.
"Aşkım?" Cırlama, cırlama. "Öyleyse, yanmış kısımları at,
tatlım ve bir ekmek daha al." Cırlama. "Aynı şey olmadığını
biliyorum." Sonra bana bakıyor ve işaret parmağını şakağı-
na koyarak çeviriyor. Sonra da, ağzını kıpırdatarak *Kafadan*

Kontak diyor bana Annabel için.

Gergin bir şekilde yutkunuyorum ve çantama sığdırabil-
diğim kadar çok Rus şapkası satın alıyorum.

Ama İngiltere'ye geri döndüğümüzde, her şey tekrar çok
daha ümit verici görünmeye başlıyor.

Saçımı büyük, hoş bir Rus şapkasıyla kapattım -gerçek-
ten çok rahat ve kar tanecikli turuncu kazağıma çok uyuyor-
ve dünya çoktan daha parlak görünmeye başladı oile.

Aslında, Londra'dan geldiğimiz trenden inip eve doğru
yürümeye başlarken babama hoşça kal deyip kendime "Eve
Hoş Geldin Harriet" çikolatası almak için markete doğru yö-
nümü değiştirirken her şey yolunda gitmeye başlamış gibime
geliyor sonunda.

Moskova'ya gittim, bir macera yaşadım ve yakayı ele ver-
medim gibi görünüyor.

Tamam, aslında hiç değişmedim -daha az saçım ve Rus
bir oyuncak ayım olması dışında, hâlâ aynen eskisi gibiyim-
ama hayatım daha iyiye gitmeye başlayacakmış *gibime* ge-
liyor. Yani bir gecede tam bir dönüşüm geçirmeyi bekleye-
mem, değil mi? Tırtıllar bile herhangi bir şey olmadan önce,
bir kozanın içinde dört ilâ dokuz gün arasında bir zaman
geçirir. Ve birkaç gün önce bilmediğim bir sürü şey *biliyorum*
artık. Mesela, gözkapaklarınıza astar far sürerseniz, farınızın
daha uzun süre dayanacağı gibi.

pembe rujun *her* Şeye bulaŐma eğilimi olduğu gibi.

Bu belki de sadece pozitif düşünme ile ilgili bir Şey. Tüm Őartlarda en iyisini düşünmek ve yeteri kadar çok çaba harcarsak deęiŐebileceęimize, yeni bir başlangıç yapabileceğimize inanmak.

İŞte o anda kafama dank ediyor.

Hem de kelimenin tam anlamıyla.

Çünkü dünya tam anlam kazanmaya başlamışken, her Şey sonunda yerli yerine otururken, mutlu düşünceler beynimi doldur p i imde bir yerlerde bir coşku belirirken, muz Şeklinde k     sarı bir Şeker havada uçuyor ve gelip beni tam başımdan vuruyor.

53

Muzların nereden geldiğini kestirebilmem birkaç dakikamı alıyor, çünkü başıma sadece bir tane şeker çarpmıyor: Birkaç saniye içinde şapkam şekerle doluyor; kazağımın yakasına bir tane yapışıyor ve yarı yenmiş bir tanesi de paltomun koluna. İstem dışı, havaya doğru bakıyorum.

"Hey! Şebek Kız," diye sesleniyor bir ses ve arkamı döner dönmez gökten şeker yağmadığını anlıyorum. Biri bana saldırıyor. Alexa yolun karşı tarafında dükkânların tam önünde duruyor. "Şebek Kız," diye bağırıyor Alexa yeniden. "Şebek Kız muz ister mi?" Ve sonra gülüyor.

Donup kalıyorum; kıpırdayamıyorum. Alexa muhtemelen hayatımda gördüğüm en çirkin saç kesimine sahip. Nendendir bilinmez, -gerçi yanılıyor olabilirim- bunun hoş bir karşılaşma olacağını sanmıyorum.

Başımın arka tarafında garip bir uğultu başladı. *Şu anda her şeyin farklı olması gerekmiyor muydu?* Yani, amaç buydu, öyle değil mi? Aksi takdirde, *ne demeye bu kadar eziyet çektim ki?*

"Beni yalnız bırak," diyorum sert bir şekilde ve olabildi-

ğince hızlı yürüyerek uzaklaşmaya başlıyorum.

Beni takip ediyor. "Böyle bir şey olacak sanki." Başka bir muz sertçe başımın arkasına çarpıyor. "Dün gece maymunlarla ilgili bir belgesel izledim televizyonda ve bence sen de aynı bir maymuna benziyorsun, Harriet ve aynen bir maymun gibi yürüyorsun. Küçük turuncu bir orangutan gibisin. Tupturuncu ve kıllı uzun kolları olan bir orangutan." Elinde tuttuğu torbanın içindeki muz şeklindeki şekerlere bakıyor. "Biliyor musun," diye ekliyor, "Allahtan bunlar parfüm gibi kokuyor çünkü öyle olmasaydı, bunları yerdim. Sana atarak boşa harcamazdım."

"Üfff," diyorum. *Teşekkür ederim* mi demeliyim? *Kokusundan dolayı yemek istemediğin şekerleri bana attığın için teşekkür ederim?*

Alexa tekrar bana bakıyor. Dudakları o kadar gerilmiş ki dişlerini görebiliyorum; ama bu kesinlikle bir gülümseme değil. "Nasıl buldun, Harriet? Saçıma beğendin mi?" Başını işaret ediyor.

Cevap verme, Harriet. Bu, her şeyi daha da berbatlaştırır. "Hımmm, şey," diyorum yine de, çünkü beynimle ağzım arasındaki bağlantı yine koptu. "Çok... Hoş."

"Öyle mi?" diyor Alexa. "Çünkü ben pek beğenmiyorum da." Ellerini saçlarının arasından geçiriyor. "Aslına barksan, sinirden kudurduğumu söyleyebiliriz."

Kudurmak kelimesini duyunca bir kahkaha koyuveriyor-

rum ama sonra korkuyla dudağımı ısıyorum.

"Bunu *komik* mi buluyorsun?" diye neredeyse bağılıyor Alexa soğukkanlılığını kaybederek. Yüzünün rengi değişiyor. "Sence ben *gülüyor* muyum?"

"Hayır." Her an kaçmam gerekebilir diye şekerli ellerimle çantamın saplarını kavıyorum.

"*Komik* değil. Yarına kadar kuaför dolu: *İki tam gün* boyunca okula böyle gitmek zorunda kaldım. İki gün, Şebek. Kaç çocuğun beni artık çekici bulmadığını *biliyor* musun?"

"İki?"

"Öylesine sorulmuş bir soruydu bu, salak!" Alexa çok kızgın görünüyor. "Ayrıca, Nat bunu senin için yaptığını söyledi. Dolayısıyla, *şimdi sana bunu ödeteceğim.*"

Geriye doğru bir iki adım atıyorum gergince çünkü birden anladım: Bana vuracak. Sonunda -yıllardır bunu yapacağını belli belirsiz hissettirdikten sonra- zorbalığın temellerine inip suratımın tam ortasına bir yumruk konduracak.

Yumruklarımı sıkıyorum ve hızla seçenekleri gözden geçiriyorum.

1. Hemen koş.
2. Vurana kadar bekle, sonra koş.
3. Vurana kadar bekle, sen de ona vur ve sonra koş.
4. Önce vur, sonra koş.

Beşinci seçeneği unuttuğuma inanamıyorum.

5. Bir noktada durup ağzın açık bir şekilde tam bir geri zekalıymışsın gibi gözlerini dikip ona bak.

Beşinciye seçiyorum.

"Beni yumruklayacak mısın?" diye soruyorum, uyuşmuş ama garip bir şekilde rahatlamış hissederken. En azından şimdi eteklerimizdeki taşları dökebiliriz. Keşke bunu yıllar önce yapsaydı. Belki de her şey ortalığa dökülünce, benimle işi bitmiş olur ve benimle uğraşmaktan vazgeçer.

Alexa kaşlarını çatıyor ama sonra fikir değiştirip gülüyor. "Seni yumruklamak mı? Seni niye *yumruklayayım* ki? Allah aşkına, bu başımı bir sürü belaya sokmaktan başka ne işime yarar ki?" Ve sonra çantasından çekip bir şey çıkarıyor. Bu, bir gazeteye çok benziyor. "Seni on yıldır tanıdığımı unutma, Harriet Manners. Seninle ilgili her şeyi biliyorum. Sana yumruk atmaya *ihtiyacım* yok."

Aklım o kadar karıştı ki kafam tamamen samanla doluymuş gibi hissediyorum. Neden *bahsediyor*?

Ama yine de -bir şey anlayamasam bile- bir şekilde biliyorum. Alexa ne yaparsa yapsın, bunun yerine keşke yumruğunu kullansaydı diyeceğim.

Gazeteye bakıyorum. "O-o-o da ne?"

"Bu mu?" Alexa gazeteye bakıyor. "Bir yazı, Harriet. On

beş yaşında bir kız öğrenci hakkında olduğu apaçık. Moda dünyasının en yeni ilham perisi. Moda dünyasında fırtınalar estirmiş dün şeyde... dur bakayım, neresiydi? Ha, Moskova.”

Tüm bedenim buz kesiyor ve çıkaracak gibi oluyorum. Alexa'nın ne kadar zeki olduğunu unutup duruyorum Aynı zamanda ne kadar da zalim olabileceğini.

“Moskova, Rusya’da,” diye ekliyor. ‘Bunu bilip bilmediğimi merak edersin diye söyledim.’

Hayır. Hayır. Daha *henüz geldim*. Bunun olmasına ihtimal yok. Dün gece... Baskıya gitmiş olmalı.

Ki bu da tamamen akla yatkın bir açıklama.

Alexa pişmiş kelle gibi sırtıyor ve gazeteyi adamakıllı görebileceğim kadar bana yaklaşıyor. İşte -tüm ihtişamıyla-podyumda çekilmiş kocaman bir fotoğrafım orada duruyor. Ellerim başımın üzerinde havada ve Fleur yerde. Başlıksa *İngiliz Kız Öğrenci Moda Dünyasını Yere Serdi* diyor.

Oo, hadi *ama*. Dansım o kadar da kötü değildi.

“Ben...” Gevelemeye başlıyorum ama içim buz kesti ve kulaklarım duymuyor yine. “Ben... Ben...”

“Ben, ben, ben,” diye taklit ediyor Alexa beni ve sonra tekrar gazeteye bakıyor. “Biliyorum. Birilerinin *senin* fotoğrafını niye çektiklerini anlamak beni aşar, ama görünen o ki her yerde kendini komik duruma düşürme konusunda oldukça iyisin.”

Sonunda, beynimin dip köşelerinde bir yerlerde, durumu

kavramanın yarattığı dehşeti hissedebiliyorum. "Kimseye... *Göstermedin*, değil mi?" diye fısıldıyorum ve sesim sanki boğazlanıyormuşum gibi çıkıyor. "Bu yazıyı kimseye göstermedin, değil mi?"

Alexa şoke olmuş gibi görünüyor.

"Kime mesela? Okul müdiremize mi? Niye iki gündür okula gelmediğini öğrenmek isteyecek birilerine mi? Kesinlikle, bir kopyasını da ona vereyim diye okula kadar geri gittim özellikle. Sanırım izinsiz okula gelmemenin cezası uzaklaştırma, değil mi? Ya da muhtemelen" ve tekrar gazeteye bakıyor, "okuldan atılma. Ender görülen, aleni durumlar için."

Başım dönmeye başlıyor. Okuldan *uzaklaştırılacak mıyım? Ben mi? Harriet Manners mı? Uzaklaştırılmayacağım.* Kesinlikle okuldan *atılmayacağım.*

Başımı hayır der gibi iki yana sallıyorum. Bundan daha önemli bir şey var. "Bunu başka birine... Gösterdin mi?"

Alexa gülüyor. "Ne, Nat'e mi mesela? Yedi yaşımızdan beri yaptığı her sınıf konuşmasında modellik yapma arzusu dile getiren kıza mı? Moda Şovu'ndan beri kimseyle konuşmayan ve sürekli tuvalette ağlayan kıza mı? Herkese, senin iki gündür hasta olduğunu söyleyen ve *buna inanmış görünen kıza mı?*" Alexa kaşlarını kaldırıyor. "Niye ki?" diyor bilmeden pot kırmış gibi masum bir sesle. "Söylememeli miydim?"

Yo hayır! Yo hayır, hayır, hayır!

Hayırhayırhayırhayırhayırhayırhayır.

"Nat'e söyledin mi?" En yüksek sesimle bağıyorum. Artık korkmuyorum, en azından Alexa'dan. "Ona söyledin mi?"

"Hayır," diyor Alexa. "Ama bu sayfanın bir kopyasını mektup kutularına atıverdim." Arkasını bana dönüp sağına dokunuyor. "Buna ceza denir, Harriet, ya da *bedel. İntikam*. Öğ. İstedğin ismi seç. Görüyorsun ki hepsini biliyorum."

Aynen toparlanmaya başladığı kadar büyük bir hızla tüm dünyam tekrar yerle bir oluyor.

54

Ko  abildi  im kadar hızlı koşuyorum ama yeterince iyi değilim: beden eğitimi öğretmenimin son on yıldır bana söylemekte olduğu gibi, bacaklarım yeteri kadar hızlı değil.

Telefonumu a  ar a  maz, hayatımın çöküşe geçtiğini anlıyorum. Wilbur on beş tane sesli mesaj bırakmış ve telefonla babama ulaşamıyorum.

"Merhaba. Biz Richard ve Hugo Manners. Şu anda evde değiliz –havla Hugo, havla- hav! Aferin oğlum (Hugo'nun telefona doğru hızla solumasının sesi) lütfen bip sesinden sonra mesajınızı bırakın, tabii bir pencere satıcısı değilseniz çünkü biz bir tane aldık bile... B  ilP."

"Baba," diyorum soluk soluğa telesekretere, hâlâ koşarken. "Yakalandık. Annabel'e engel ol da..." Tiz bir çığlık atarak aniden kaldırımında duruyorum. Bu yazının hangi gazetesinde olduğunu bilmiyorum. *"Hiçbir şey almasına izin verme. Evden çıkmasını   nle. Böyle yaparsak öğrenemez."*

Ardından tekrar koşmaya başlıyorum. Çünkü şu anda tek bildiğim şey, Nat'e ulaşmam gerektiği.

Gazeteden önce.

Görünen o ki, buralarda acelesi olan tek kişi benim. Nat'in annesi sonunda kapıyı açtığında, ben çoktan mektup kutusunun içine doğru *yangın var* diye bağırmaya ve boyasını tırmıklamaya başlamıştım bile.

"Harriet?" diyor Nat'in annesi kapıyı açınca ve ben o panimle bile bir an durup kalıyorum çünkü birkaç saniyeliğine aklım karışıyor.

Nat'in annesi mavi. Birazcık mavi değil ama tamamen mavi. Annabel gibi, Victoria da hemen hemen her zaman bir sabahlık giyer ama Annabel'in tersine, onun sadece bir sabahlığı yoktur ve üzerindeki sabahlığının önü baştan aşağıya yemek lekeleriyle dolu değildir. Üzerinde uçuk mavi bir kimono var ve bu kimononun bir tarafı tamamen kelebek işlemeleriyle dolu. Başına da uçuk mavi bir havlu sarmış ve yüzüne de açık mavi bir yüz maskesi sürmüştü.

Bilin diye söylüyorum, Nat'in annesi dev bir Şirin gibi görünmediğinde, Nat'e çok benzer. Tabii, Nat'ten yirmi yaş büyük olmasının ve çok büyük miktarda plastik cerrahiyle değiştirilmiş olmasının dışında.

"Neler oluyor? Hepimiz ölecek miyiz?"

"Evet. Yani hayır. Hemen değil. Eninde sonunda, ama... Victoria, Nat evde mi?"

"Hiç bilmiyorum. Kafam tamamen botoksle meşguldü."

dört iğne yapıldı ve tek bir kasımı bile oynatamıyorum. Şuna bak!" Gözleriyle   zg  n bir ifade takınıyor. "Bir daha asla kızamayaca  ım. Bu, zorunlu Budizm gibi bir şey."

"Onu görmem lazım."

"Her şey yolunda mı?"

"Değil aslında." Beyaz halısını çamur yapmayayım diye hızla ayakkabılarımı çıkarmaya başlıyorum. "Bugün evinize herhangi bir şey getirildi mi?"

Victoria'nın gözlerinin etrafındaki kaslar gerilerek zorlanıyor tekrar. "Bildiğim kadanyla hayır."

Ayakkabımın bağcığını çözerken duraksıyorum. "Sahiden mi?" Rahatlama hissi o kadar kuvvetli ki bir an için yığılıp kalacağım sanıyorum. Belki -sadece *belki*- Alexa adresi yanlış biliyordur. "Hiçbir şey getirilmedi yani?"

"Sanırım."

Derin bir nefes alıyorum ve panik duygusunun tekrar bedenime s  z  lmeye başladığını hissediyorum. Bunu Nat'e söyleyeceğim elbette ama şimdi bunu daha yumuşak, daha hassas, daha mazeret gösterir bir biçimde yapabili...

"Tabii yarım saat önce kapının altından atılan zarfı kasetlemiyorsan?"

Nefesim kesiliyor. "Zarf mı?"

"Evet. Birkaç dakika önce Nat'e çıkardım o zarfı. Aslında buna tam olarak *teslimat* demeli miyim bilmiyorum ama önemli bir şey gibi görünüyordu.   zeri elle yazılmıştı filan."

Yo hayır, hayır, hayır!

Daha Nat'in annesi başka bir şey diyemeden, diğer ayağımdaki ayakkabıyı fırlatıp atıyorum ve merdivenlerden yukarıya doğru koşmaya başlıyorum.

55

Çok geç kaldım.

Nat'in yatak odasının kapısını açtığımda, kesinlikle emin olduğum tek şey buydu. *Çok geç kaldım.* Nat pijamalarıyla yatağının üzerinde oturuyor ve gazete de yanında duruyor. Ve yüzünde, herhangi birinin yüzünde şu ana kadar görmüş olduğum en incinmiş ifade var. Şimdiye kadar gördüğüm.

Bunu, dikkatinizi çekmek için abartmıyorum. Tamamen doğru.

"Nat..." diye başlıyorum ama daha fazla devam edemiyorum. "Nat, görüldüğü gibi değil." Sonra duraksıyorum çünkü aslında *aynen* görüldüğü gibi.

Daha kötü olması dışında, bildiğiniz gibi.

"Ne bu?" diye soruyor şaşkın bir sesle. Gazeteyi alıp havaya kaldırıyor. "Harriet? Neler oluyor?"

Garip. Sesinin hiç bu kadar genç çıktığını duymuş olduğumdan emin değilim. İkimiz de tekrar beş yaşındaymışız gibi geliyor sesi. "Bu... Bu..." diyorum ve sonra yutkunup yere bakıyorum. "Aynen görüldüğü gibi."

"Hasta değildin?"

"Evet."

"Rusya'daydın?"

"Evet."

"Model oldun?"

"Evet."

"Seni savundum..."

"Biliyorum."

"Sen beni Alexa'yla baş başa bıraktın ve bana bunu neden yaptığını bile söylemedin?"

Aman Tanrım! "Evet."

"Yalan söyledin..." Nat birkaç saniye duraksayıp düşünüyor. "Her şey konusunda?"

"Sana söyleyecektim ama bunu yapmanın doğru yolunu arıyordum."

"Ulusal gazete aracılığıyla mı?"

Aklım karışmış bir şekilde ona bakıyorum ve sonra je-ton düşüyor. "Bunu kapının altından *benim* attığımı mı sanıyorsun?" Dönüp zarfa bakıyorum. Şöyle yazıyor: *Sana, Nat. Sana söylemenin en kolay yolu buydu.*

Alexa gerçekten namussuzun biri.

"Sen değil miydin?"

"Elbette ben değildim!" Nefesim kesiliyor. "Aylarca bil-meyecektin." Ve sonra irkiliyorum. Söyleyebileceğim en iyi şeyin bu olduğundan emin değilim.

Haklıyım. Nat'in gözleri büyüyor. "Aylarca bana yalan söylemeye devam edecektin ha?"

"Şey, hayır... Bilirsin... Sadece... Birkaç gün daha," ama gerçeğin ne *olduğundan* artık ben bile emin değilim. Yakalanana kadar hep dürüst olacağımı düşünmemeye neden olan neydi? Kendimi Nat'in hatırı için yalan söylediğime inandırmayı başardım ama gerçekten öyle mi? Herkese olduğu gibi kendime de mi yalan söyledim?

Nat'in yanakları giderek pembeleşiyor. "Niçin?"

"Çünkü... Çünkü..." Şu an bir neden bulmak için çabalıyorum. O zaman çok mantıklı gelmişti ama artık birden mantıklı gelmemeye başladı. "Çünkü Moda Şovu'nda çok sinirliydin..."

"Çünkü yalan söyledin; keşfedildiğin için sinirlenmedim. Sana bunu söylemiştim."

"Çünkü bu seni incitirdi."

"Bundan daha fazla mı?"

"Çünkü..." Dudaklarımı yalıyorum. "Bunu benim için mahvedeceğini düşündüm."

"Bunu *senin için mahvedeceğimi mi düşündün?*" diye tekrarlıyor şaşırılmış bir halde. "Ben *senin en iyi arkadaşınım, Harriet. Senin için herhangi bir şeyi niye mahvedeyim ki?*"

"Çünkü... Anlamayacaktın ve artık benim arkadaşım olmak istemeyeceğini düşündüm."

Bahaneleri ardı ardına sıraladım ama birden gerçeği an-

ladım. Yalan söyledim çünkü bu daha kolaydı. Çünkü ben bir korkağım. Çünkü sevdiğim insanları çok düşünmediğim açık.

Çünkü tek düşündüğüm şey kendimdim.

Nat ayağa kalkıyor ve o incinmiş beş yaşındaki kız aniden kayboluyor. Ürkütücü görünüyor. "Hayır," diyor birden. "Asıl şimdi senin arkadaşın olmak istemiyorum artık. Çık odamdan."

"Ama..." diye başlıyorum. Kendimi savunmak için ağzımı açıyorum ama sonra derhal tekrar kapıyorum. Tüm hafta boyunca yaptığım tek şey kendimi düşünmek ve içgüdüsel olarak yalan söylemekti. Hiçbir dayanağım yok.

"Hemen," diye bağılıyor köpürmüş bir halde ve yatağının ayakucunda yerde durmakta olan poşetin altını üstüne getirmeye başlıyor.

"Nat, özür dilerim."

"Çık," diye çığlık atıyor. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Bu akşam Nat'in, kışkırtmak şöyle dursun, asla tanık olmak istemediğim uç noktalarını görüyorum. "Ne bekliyorsun, Manners? Çorba mı? Hâlâ çorba istiyor musun?" Çantadan bir şey çıkartıp bana fırlatıyor. Bir karton kutu, yeşil Tayland çorbası arkamdaki duvara çarpıp patlıyor. "İşte kahrolasınca çorban orada." Tekrar çantayı didikliyor ve bu öğleden sonra ikinci kez ben farkına varmadan bir yiyecek başıma çarpıyor. "Al işte, bu da ekmek." Küçük yuvarlak

bir ekmek, elmacık kemiğime çarpıyor. " Umarım en kısa zamanda iyileşirsin. ŞİMDİ DEFOL GİT!"

Tam ben işlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşünürken, Nat elini havaya kaldırıp eline bakıyor.  enem titremeye başlıyor. Sanırım bu sonunda gerçekten hak ettiğim el olabilir.

Sonra -ben olduğum noktada donup kaldığımdan- Nat beni koridora doğru itekliyor.

Arkamdan kapıyı kapatıyor.

56

Eve gittiğimde yapmak istediğim tek şey yatağıma kıvrılıp ağlamak ama bunu yapamıyorum çünkü kapıyı açar açmaz -mümkünmüş gibi görünmemesine rağmen- işlerin daha da sarpa sarmakta olduğunu anlıyorum.

Hugo çenesini sepetinin kenarına koymuş sepetinde yatıyor. Kaşları mutsuz bir şekilde kıpırdanıyor ve sanki beni görmüyormuş gibi tekrar duvara bakıyor. Bilim adamlarına göre, köpekler yaklaşık olarak 100 yüz ifadesi yapabilirler ve şu anda Hugo'nun bu ifadelerden hangisini kullanıyor olduğu gayet açık. O da beni suçluyor.

"Annabel?" diye fısıldıyorum. "Baba?"

Uzun bir sessizlik oluyor; dolayısıyla, çantamı yere bırakıp parmak uçlarıma basarak oturma odasına gidiyorum. Orada hiç kimse olmadığı için, yine parmak uçlarıma basarak mutfığa, banyoya, garaja, çamaşır odasına ve Annabel'le babamın yatak odalarına gidiyorum.

Artık sessizce gideceğim başka hiçbir yer kalmayınca, kendi yatak odama gidiyorum ve orada babamı sırtını şifon-

yerime yaslamış yerde otururken buluyorum.

Harap olmuş bir halde bana bakıyor. "Aslında," diyor, "bu kadar planlı hareket eden biri için inanılmaz derecede dağınıksın, Harriet."

Odama şöyle bir göz gezdiriyorum. Her yerde kıyafetler var: Kitaplar yere yayılmış durumda, yatağımın altında şeker kâğıtları var, oyuncak ayılar gardırobun arkasına doğru sıkıştırılmış, giysiler her bir yana dağılmış. Babam haklı. Ama şu anda bahsedilecek en önemli şeyin bu olduğundan emin değilim.

"Annabel nerede?"

"Gitti, Harriet."

"Gitti derken neyi kastediyorsun?"

"Gitti işte, bunu kastediyorum. Ben senin mesajını alıp eve gelebildiğimde, o gitmişti. Çantalarını ve kediye de götürmüştü."

"Ama niye?"

Babam omuz silkiyor. "Onun kedisiydi."

"Hayır, niye gitti?"

Babam yüzünü buruşturup cebine uzanıyor. "Bunu yazmış." Bana sarı bir not kağıdı uzatıyor. YALAN DUYMAKTAN BIKTIM. GİDİYORUM. A sonra gazetedeki yazıyı çıkarıyor cebinden. "Bu da yanındaydı."

Gözlerimi dikip yazıya bakıyorum ve kalbim küt küt atmaya başlıyor. "Hepsi benim suçum."

"Pek öyle değil aslında."

"Pek öyle değil mi? Elbette öyle, baba. Başka neden bahsediyor olabilir ki?"

"Birkaç şeyden, belki de." Cebine uzanıp başka bir kâğıt çıkarıyor. "Mutfak masasının üzerinde bu da vardı."

Sessizce kâğıda bakıyorum. Bu, Moda Şovu avukatlarından anne babama gelen bir mektup.

"Baba, ben..." ve neredeyse sesim çıkmıyor. "Özür dilerim."

Bunu o kadar alçak sesle söylüyorum ki belki de bunu bir MP3 dosyasına çevirip babama duyabilmesi için bir kulaklık versem çok daha iyi olacak.

Babam başını sallıyor. "Hepsi bu değil daha." Haliya bakıp tekrar cebinde bir şeyler arıyor. Cebinden çıkardığı şey bir vergi formu gibi duruyor. Özellikle, bir P45⁴⁷ gibi. "Bu da masanın üzerindeydi."

Aklım karışmış halde bu forma bakıyorum. "Ne..."

"Ben de yalan söylüyordum, Harriet. Onun arkasından iş çevirip sadece modellik yapmana izin vermedim. Seni okuldan izinsiz almamın yanı sıra, seninle Moskova'ya gelmek için işten de izin almadım."

"Ama..." Babama baktığımda, beş gündür aynı kıyafetleri giymekte olduğunu, votka koktuğunu ve bitkin göründü-

47 Ç n. Birleşik Krallık ve İrlanda Cumhuriyeti'nde, 'İşten ayrılan işçi ile ilgili detaylar' başlıklı formun referans kodudur. İngiliz argosunda, 'işten atılma' ile özdeşleştirilmiş bir ifadedir.

günü fark ediyorum. Aslında, tüm hafta boyunca tükenmiş görünüyordu. Ama ben kendimle bunu fark edemeyecek kadar çok haşır neşirdim.

"Anlamıyorum, baba. Niye izin almadın?"

"Çünkü almama gerek yoktu, canım. Çünkü artık orada çalışmıyorum. En büyük müşterimizi benim yüzümden kaybettik ve beni cuma günü kovdular. Tazminat vermeden. Anında."

"Ama..."

"Artık bu sektörde çalışmam olası görünmüyor."

"Ama dedin ki..."

"Biliyorum. Yalan söyledim. Annabel'in kızacağını düşündüm."

"Off..."

"Ama anlaşılıyor ki şimdi çok, çok daha kızgın."

Tüm dünya baş aşağı dönmüş de içindeki her şey dökülüyormuş gibi hissediyorum. "Off... Off..." diyorum tekrar.

"Evet, bu offlar olup biteni benim için de oldukça iyi özetliyor," diyor babam ve halının üzerine yere uzanıyor. "Yalan söyleme konusunda pekiyi değiliz, değil mi, Harriet?" diyor.

Gözlerini sıkıca kapıyor.

Babamı kaldırıp televizyonun karşısına götürür götürmez, babamın biraz önce bana vermiş olduğu sarı not kâğı-

dının arkasını çeviriyorum.

NOT: HARRIET, BABAN ASLA NOT KAĞITLARINI ÇEVİRMEZ.

HAMİLE OLDUĞUMU ONA SÖYLEME.

A X

Ki bu, çok şey açıklıyor, elbette.

Ama iş işten geçti biraz.

57

Harriet Manners'dan Nefret Eden Kişiler:

1. Alexa Roberts
2. Şapkacı Kadın
3. 24D 24E 24 F 24G 24H no.lu stantların sahipleri
4. Nat
5. IIA İngiliz Edebiyatı Sınıfı
6. Genel olarak modeller, ama özellikle Shola ve Rose
7. Okul müdiremiz Bayan Miller
8. Annabel
9. Harriet Manners

Adım Harriet Manners ve ben bir ahmağım.

Bir ahmak olduğumu biliyorum çünkü yatağımda yatmış, kendime takabileceğim diğer adları bulabilmek için sözlüğe bakıyorum. Dangalak. Mankafa. Andaval. Budala. Zırcahil. Aptal. Evet, 'geek' kelimesinin kökeni olan kelime bu işte. Sanırım başa döndük.

Bir çuval inciri mahvettim.

Alexa kazandı. Nat bir daha benimle konuşmayacak. Annabel gitti. Wilbur üç dakikada bir aradığından telefonu mu kapatmak zorunda kaldım. Babam işsiz. Kedi ortadan kayboldu. 3,000£ borcum var. Tüm İngiltere bana gülüyor. Saçım bir top turuncu tiftiğe döndü.

Okuldan uzaklaştırılıp uzaklaştırılmadığımı bilmiyorum ama sırf bunu öğrenmemek için okula gitmiyorum. Hayatımda ilk kez, eğitimimi önemsememeye karar verdim. Sonuçta, beni nereye getirdi ki? Beni zekileştirmedigi kesin. Ben bir ahmağım.

Aslında *ters* yönde bir dönüşüm geçirmeyi becerdim. Yumurta haline geri dönen bir güve ya da temizleyecek bir şöminesi bile olmayan bir Külkedisi gibiyim.

Alt tarafı basit bir dönüşüm hikâyesiydi ama ben *bunu* bile doğru anlayamadım. Şaka gibiyim.

Ama *bu* şakaya gülecek kimse kalmadı artık.

Babamla bütün geceyi olup biteni düzeltmek için çalışarak geçirdik. Babama Annabel'in bana yazdığı nottan bahsetmedim henüz ama. Ona söylemeyi *düşünüyorum* ama sonra Annabel'in benden bunu babama söylemememi istediğini hatırlıyorum. Zaten, bunu yapmadan da, çoktan ona yeteri kadar çok ihanet ettim.

"Çarpıcı bir şey yapmalıyız," diyor babam bana, yarım saat duvara baktıktan sonra: "Nat'e ve Annabel'e ne kadar

üzgün olduğumuzu *kanıtlamalıyız*."

Öyle de yapıyoruz. "Özür dilerim" kekleri yapıyoruz; kartlar hazırlıyoruz; şarkılar söylüyoruz. Nat'e karışık bir CD, ortadan ikiye ayrılan küçük bir gümüş kolye, bir kutu az yağlı çikolata ve bir kutu da çok yağlı çikolata ve çiçek götürüyorum. Çiçeğe, hafifçe değiştirdiğim bir şiiri yazdığım bir kart da ilıştırıyorum. Ama Nat, çikolatalar haricindeki her şeyi çöpe atıyor ve önümde, bana bir tane bile ikram etmeden, çikolataları yiyor.

Bu sırada babam da Annabel'in hukuk firmasına gidip elinde bir demet çiçek ve çift taraflı bir pankartla dışarıda bekliyor. Pankartın ön tarafında *Gerçekten çok çok üzgünüm, Annabel* ve arka tarafında da *Cidden. Çok özür dilerim* yazıyor. Ta ki bir güvenlik görevlisi gelip babama şu notu verene kadar orada bekleyip duruyor babam:

Git, Richard; yoksa zamanımı boşa harcadığın için geriye dönük ödeme talep edeceğim. Fiyat listesine göre saatim üç yüz pound ve sen bana on yıl borçlusun.

Annabel,

Babam matematiğinin iyi olmadığını söylüyor ama bu, hesaplamak isteyeceği bir miktar değil.

Sonunda, tamamen yenilmiş ve başarısız olmuş olduğumuzdan, her ikimiz de her şeyden vazgeçip kanepeye oturuyoruz.

Akşamın geri kalan kısmını kanepede oturarak geçiriyoruz ve sonra ertesi sabah kalktığımızda tekrar kanepeye oturup bu günü de böyle geçiriyoruz. Televizyon açık ama ne izlediğimiz konusunda hiçbir fikrim yok, çünkü aslında izlemiyorum.

Tekrar tekrar kafamda evirip çevirdiğim tek şey şu, *Nasıl? Nasıl her şeyin aynen eskiden olduğu haline geri dönmesini sağlayabilirim?* Aniden anlıyorum ki hayatımın eskiden olduğu gibi olabilmesi için eskiden yaşadıklarımın hepsini -o sataşmaları, çirkinliği, popüler olmamayı- yine yaşamam gerekiyor.

Nereden başlamam gerektiğini bile bilmiyorum. Benim için önem taşıyan şeyleri, benim için hiçbir anlamı olmayan bir sürü şeye değiştirdim. Hem de bunu bilinçli olarak yaptım. Bile bile.

IQ'mun bırakın sandığım kadar yüksek olmasını, bunun yakınlarından bile geçmediği belli.

"Fındık farem," diyor Wilbur soluk soluğa, sonunda telefonumu açtığım da. "Nerelerdeydin?"

"Kanepede oturuyordum."

"Şekerim, kanepede öyle boş boş oturamazsın. Yapacak

bir sürü işimiz var. Ok yaydan çıktı bile. Herkes seni istiyor, tatlım. Gazeteciler, televizyon programları, tasarımcılar, büyük markalar. Telefonum susmak bilmedi, şekerparerni. Tabii, huzurla bir kahve içeyim diye telefonumu kapattığım süreyi saymazsak. Yuka Ito dâhil, senin küçük dans felaketini bir zafere çevirdi. Herkese, yeni ilham kaynağının sen olduğunu söyleyip duruyor. Diyor ki, modeller artık plastik mankenler ya da ruhsuz robotlar olmak yerine, Yunan zamanlarında olduğu gibi bireyselliğin, yaratıcılığın ve kendini ifade etmenin sembolleri olmalılar. Sen de onun yeni Yunan ilham perisiymişsin."

"Daha çok geek bir ilham perisi," diye, kendi kendime, mınıldanıyorum.

"Kesinlikle." Wilbur'un beni dinlediğini sanmıyorum. "Peki, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, kuzucüğüm?"

Hâlâ boş boş televizyona bakmaya devam ediyorum.

"Hayır."

"Bu, *oldun* sen anlamına geliyor, aşkım. Yok, *oldun* değil. Oldun da *dalından düşme* vaktin bile geldi. Süpersin yani."

Bir sessizlik oluyor.

Bu durumda olmamın nedeni zaten modellik.

Tamam, bu duruma düşmeme neden olan asıl şey *yalan* söylemek. Ama modellik hayatıma girmeseydi, yalan söylemek zorunda falan kalmayacaktım. Bu yolda da gitmeye de-

vam edersem, hiçbir şey yoluna girmeyecek.

"Umurumda değil," diyorum sonunda. "Üzgünüm Wilbur."

Wilbur bir kahkaha atıyor. "*Umurumda değil* dedin gibi geldi," diyor kıkırdayarak. "Ama belli ki başka bir şey söyledin ve ben bunu yanlış duydum. *Elbette* umurunda. Bu... Bu... Rüyalarının gerçek olması demek."

"Benimkilerin değil, hayır. Başka birini bul."

Telefonu kapatıyorum.

Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Ama bir şeyden kesinlikle eminim.

Her ne yaparsam yapayım, ilk önce Annabel'le başlayacağım.

58

Astında, yalan söylediğin için kendini affettirmenin en iyi yolunun yine yalan söylemek olmadığını biliyorum ama başka çıkar bir yol bulamıyorum. Annabel'in babamla görüşmeyi reddetmesi üzerine, sanırım beni görmeyi kabul etmesi için onu bir şekilde kandırmam gerekecek.

Allahtan, danışma görevlisi yeni de benim kim olduğumu bilmiyor. Bu, işimi oldukça kolaylaştıracak. Tabii, bankonun arkasına uyarı niteliğinde küçük bir fotoğrafım yapıştırılmadıysa.

"Annabel Manners'la görüşebilir miyim, lütfen?" diye soruyorum tatlı tatlı, başımdaki kürk şapkayı çıkarıp olabildiğince küçük ve kırılgan görünmeye çalışarak.

Danışma görevlisi elindeki dergiyi isteksiz bir şekilde bırakıyor. "Şeyin, adı her ne ise ondan işte, var mı?"

"Randevu mu?"

"Hah, doğru kelime bu işte."

"Evet." Gözlerimi kocaman açıyorum ve yüzümü bir masumiyet abidesine benzetiyorum. "Aman tanrım, atkuy-

ruğun ne kadar da güzel, kendin mi topladın saçını?" O arkasını dönüp aynada atkuyruğuna bakmaya çalışırken, ben bankodan uzanıp hızla randevu listesine bakıyorum. "Adım Roberta Adams," diyorum, o tekrar bana doğru dönerken.

Kaşlarını çatıp listeye göz atıyor. "Bir avukatın olması için biraz genç değil misin?"

"Annemle babamı mahkemeye vereceğim," diyorum sakince.

Yüzünün ifadesi hemen değişiyor. "Ooo, ben de annemleri mahkemeye vermeyi düşündüm. Mahkeme sonuçlanınca kaç para aldığını haber et bana. Koridoru takip et."

Bana daha fikrimi bile değiştirme şansı tanımadan beni Annabel'in odasına doğru yönlendiriyor.

Bu bina her zaman korkutmuştur beni. Ben küçükken, bir keresinde Annabel mesaiye kalmıştı ve onun yanına geldiğimde, binanın perili olduğunu düşündüğüm için içeriye yalnız girmeyi reddetmiştim.

"Perili değil," demişti babam gülerek, bunu ona söylediğimde. "Perili binalar bedenleri olmayan ruhlarla doludur, Harriet. Avukatlık büroları ise ruhları olmayan bir sürü bedenle doludur. İkisi çok farklı şeyler."

Annabel onun şarap kadehine tuz dökene kadar da gülüyüştü.

Perili olsa da olmasa da bu bina beni korkutuyor ve asan-

sörü aynen korku filmlerindeki cam tabutlara benziyor. Annabel'in ofisinin kapısına geldiğimde, camdan onun başının eğik olduğunu ve rapor gibi bir şey yazdığını görebiliyorum.

"Öhö öhö," diye öksürüyorum hafifçe.

'Roberta,' diyor Annabel kafasını kaldırmadan. "Otur lütfen. Dosyayı inceliyordum. Sanırım o domuzdan vesayeti almak sorun olmayacak."

Roberta olmamama rağmen oturuyorum ve oturduğum yerde kıvranmaya başlıyorum. Çünkü Roberta'nın sadece listedeki bir isim olmadığının ve her an onun da çıkıp gelebileceğinin ayırdına vardım şu an. Annabel birkaç bir şey daha yazıyor ve sonra başını hafifçe kaldırıp şöyle bir bakıyor. Sonra da bakışlarıyla beni oturduğum yere çiviliyor, ben yanaklarımdaki gamzeler ortaya çıksın diye çaresizce uğraşırken.

"Ooo," diyor sonunda. 'Roberta. Seni son gördüğüm-den beri, yani üç haftada, ne kadar da gençleşmişsin. Kocandan uzakta olmak kesinlikle mucizeler yaratmış yüzünde."

"Annabel..."

"Ve" diyor, başıma bakarak, "saçın da bir hayli değişmiş. Eski saçında da hafif bir kızılık olduğundan bu çok büyük bir değişiklik sayılmaz ama değil mi?"

"Annabel, ben..."

Elimdeki şapkaya bakıyor. "Bir an için şu domuz kocanı da yanında getirdin sanmıştım ama öyle olmadığı için rahatladım doğrusu. Ama yine de, elindeki her ne ise onun ger-

çekten ölü olduğundan emin olmanı tavsiye ederim. Her an ısırabilir gibi görünüyor.”

“Annabel...”

Annabel öne doğru eğilip telefonun bir tuşuna basıyor. “Audrey? *Diğer* Roberta Adams geldiğinde, ben sana söyleyene kadar onu içeri gönderme. Bundan sonrası için bil diye söylüyorum. Müvekkillerimden hiç biri öğrenci değildir. Teşekkür ederim.”

Sonra koltuğunda geriye doğru yaslanıp sessizce bana bakıyor.

59

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre sonra, sonunda "Merhaba Annabel," demeyi becerebiliyorum.

"Merhaba Harriet."

"Nasılsın?" Bu, konuşmaya başlamak için iyi bir soruymuş gibi görünüyor. Aslında, konuşmaya başlamak için tek uygun olan soru bu bence. Annabel'in nasıl oluşunu hiç bilmiyorum çünkü.

"Ofiste yerde yatmamı saymazsak ki bu durumda bu asla doğru bir şey değil, çok iyiyim. Teşekkür ederim."

Karnına bakıyorum. Hiç farklı görünmüyor ama yine de kendimi bakmaktan alıkoyamıyorum. İnsanı hayrete düşüren bir şeydi bu gerçekten. Birkaç gün önce içinde sadece çilek reçeli olan bir karındı ama şimdi orada bir insan var. Bu, son beş yılımı internette *ünlü tek çocukları* arayarak geçirmemin tamamen bir zaman kaybı olduğu anlamına geliyor ama yine de çok heyecan duyuyorum. "Yani doğru?" diye soruyorum.

"Yazdığın şey. Doğru mu?"

"Hamile, gebe, yüklü olduğum mu?"

"Hı hı." Sanırım Annabel eş anlamlı kelimeler konusunda benden daha iyi. "Yani?"

"Evet, bu kesinlikle doğru, hamileyim."

"Vayyyy.." Bu bilginin altında eziliyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu, genel kültürüm açısından çok büyük bir boşluk. Eve gidip biraz araştırma yapmam gerekecek.

"Baban biliyor mu?"

"Hayır. Çünkü ona söylemememi söyledin."

"Çok doğru. Ara sıra not kâğıtlarının arkasını çevirmeyi öğrenmeli o da."

Şimdi burada olduğum için, göğsümde sıkışıp kalmış gibi duran bir şey yavaş yavaş çözülmeye başlıyor: Sanki geçen hafta olan her şey erimeye başlıyor gibi geliyor, aynı bir doktorun kulağınızdaki kiri çıkarmadan önce onu yumuşatması gibi. Niye ta en başta Annabel'e gelmedim ki? Niye gelip her şeyi anlatmadım ki?

Niye iyi olmadığım halde ona iyiyim dedim ki?

"Annabel," diyorum karşısındaki bir koltuğa oturup kollarımla dizlerimi sararken. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Vücut fonksiyonları hakkında bir şey değilse sorabilirsin. Sadece hamile olduğum için iğrenç şeylerden bahsetmeye başlayacak değilim. Vücut fonksiyonları her durumda iğrenç."

"Vücut fonksiyonlarıyla ilgili bir şey değil." Ardından

gözlerimi kapayıp pat diye soruyorum. "Benden nefret ediyor musun?"

Annabel bir kaşını kaldırıyor. "Hayır," diyor, şimdiye kadar dünya tarihinde görülmuş olan en uzun duraksamanın ardından. "Senden nefret etmiyorum, Harriet."

Derin bir nefes alıyorum çünkü ona inanıp inanmamam gerektiğini bilmiyorum. "Eğer benden nefret etseydin, bunu anlardım, şey, ama sana yalan söylemek istemedim Annabel, gerçekten istemedim. Yani, tamam, sana yalan söylemek *istedim* ama sana yalan söylememin nedeni -evet, bir kaza değildi bu- şey, seni incitmek için ya da sana saygı duymadığımdan değildi. Ya da senin her zaman haklı olduğunu bilmediğimden değildi, çünkü her zaman haklısın sen. Sadece..." Nasıl desem ki? "Hiç başka biri olmayı istedin mi, sadece değişiklik olsun diye?"

Annabel sanki deliymişim gibi bana bakıyor birkaç saniye. "Pek sayılmaz," diyor sonunda. "Özellikle kim mesela ve niçin?"

"*Herhangi biri,*" diyorum düşünmeden. "Sadece bunun nasıl bir şey olacağını görmek için? Sadece bunun *daha mı iyi* olduğunu anlamak için? Bazı şeylerin değişip değişmeyeceğini görmek için?"

Annabel düşünüyor biraz. "Hayır," diyor. "Hiçbir zaman istemedim."

"Benim istediğim şey buydu, Annabel. Sadece, bir süre-

liğine başka biri olmak. *Kendim* olmaktan çok yorulmuştum ve bir geek olmak yerine bir model olursam, başka biri olurum, hayatım değişir, ya da belki de *benden* başka herkes değişir, beni farklı görmeye *başlarlar* diye düşündüm, ama ne ben, ne hayatım, ne de insanların benim hakkımda düşündüğü şeyler değişti.”

Masanın altından, Annabel’in ayaklarını çaprazladığını görüyorum, bir ayak bileği diğerinin üzerinde. “Hımm...” diyor.

Bağıma oturan bir şeylerin bir bir döküldüğünü hissediyorum ve bu bana o kadar iyi geliyor ki kendimi konuşmaktan alıkoyamıyorum.

“Ama hiçbir şey değişmedi, Annabel. Hâlâ kendimim ve başkaları da hâlâ kendileri. Geçen hafta içinde yaptığım her şey işleri berbat etti. Bunu biraz bile olsa düzeltebilmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

Annabel ellerini kavuşturuyor. “Hıı,” diyor.

“Liste gitgide uzuyor,” diye devam ediyorum biraz daha alçak bir sesle. “Uzadıkça uzuyor. Şimdiye kadar tanıştığım hemen hemen herkesle bir sorun yaşadım ve ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, Annabel. Bu durumu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Sadece... Sadece... *Lütfen*. Bana ne yapmam gerektiğini söyle. Bütün bunları nasıl düzeltebileceğimi söyle.”

Ağlamayacağım. *Hayır*. Ama boğazıma bir yumru otur-

ruyor ve yutkunamıyorum. Aynen, kışın babamın bana zorla içirdiği o kocaman vitamin haplarını yutmaya çalıştığımda olduğu gibi. O haplar, çocukken sahip olduğum oyuncak bebek evindeki yastıklar kadar büyük zaten.

Annabel sakince, evet der gibi başını sallıyor. "Ne listesi bu?"

Aa... Annabel'in listeden haberi olmadığını unuttum. Cebime uzanıp listeyi çıkarıyorum ve masanın üzerinden Annabel'e uzatıyorum. Siz bunun zihnimde oluşturduğum bir liste olduğunu sanıyordunuz, değil mi? Hayır, gerçek bir liste. Bu listeyi sürekli cebimde taşıyorum ve düzenli olarak güncelliyorum.

"Hımm, oldukça düzgün ve satır aralarında da yeteri kadar boşluk bırakılmış," diyor Annabel beğenerek. "Altılarını cetvelle mi çizdin?"

"Elbette." Küçük bir gurur fırtınası yaşıyorum. "İki çizgi var aslında, dikkatli bakacak olursan."

"Güzel," diyor Annabel. "Şimdi bana kalemini ve cetvelini ver. Listeyi işaretleyebilir miyim?"

Evet, anlamında başımı sallıyorum, çünkü Annabel'e başkalarının yaptığı listelerde düzeltme yapmalarından hoşlanmadığımı söylemem kaba bir davranış olur. Sonuçta, ondan yardım isteyen bendim.

"Tamam, öyleyse önce bunu çıkarıyoruz." Kendi isminin üzerine düzgün bir çizgi çekiyor. "Seni çok seven insanları

böyle listelere eklemeyi bırakırsan minnettar olurum doğru-
su."

"Beni çok mu seviyorsun?"

"On yıldır senin annenim, Harriet. Evet, bir avukatım ama *o kadar da* kötü değilim." Kalemin ucu ağzında, tekrar listeye bakıyor ve bir ismin üzerini daha çiziyor. "Hazır başlamışken, Bayan Miller'ı da listeden çıkarabiliriz."

Hayır, anlamında başımı sallıyorum. "Okula gitmedim diye bana uzaklaştırma cezası verecek."

"Hayır, vermeyecek." Annabel direkt olarak bana bakıyor. "Harriet, yalan söyleme konusunda baban kadar kötü olduğunun ne zaman farkına varacaksın? Ajanstan çıktığınızda yüzünüzdeki ifadeyi gördüm ve bu nedenle de günlük -bazen de anlık- olarak Wilbur'dan bilgi aldım. Ne olup bittiğini an be an biliyordum. Saçını kesmelerine izin verdim ve Bayan Miller'ı arayıp üç gün okula gitmeyeceğini söyledim. İki günü Rusya seyahati için, bir günü de dinlenmen için. Ki bu da yarına kadar vaktimiz olduğu anlamına gelir."

Ağzım açık bir şekilde susup kalıyorum. "Ama..."

"Ne kadar zeki olduğumu düşünürsen düşün, Harriet, düşündüğünden çok, çok daha zekiyim." Annabel listeye bakıyor. "Şapkacı Kadın ile tezgâh sahiplerini de çıkarabilirsin: Onlara ödemeyi yaptım. Ya da, zararı tekrar hesaplayıp ederi kadar ödeme yaptım desem daha doğru olur. Onları dolandırıcılıktan mahkemeye vereceğimi söyledim. İstedikleri

miktar korkunç derecede abartılıydı.”

Hâlâ ağızım açık bir şekilde gözlerimi dikip ona bakıyorum.

“On sekizine geldiğinde, istersen bu parayı bana geri ödeyebilirsin ama bana güven. Bu hafta kazandığın para o kadar çok ki -ve Wilbur bana bunun ne kadar olduğunu sana söylememeye söz verdi- bu miktarı fark etmezsin bile.” Annabel tekrar kâğıda bakıyor. “Modellere gelince, bunu elbette onların model ve aynı zamanda da kadın olmasına verebiliriz.”

Modellerin de üzerine bir çizgi çekiyor gerekli açıklamayı yapmış gibi.

“Ama okuldaki herkes... Sınıfımdaki herkes...”

“Elini mi kaldırdı? Biliyorum. Nat arayıp bana anlattı. Dünya Tarihi dersi sana hiçbir şey öğretmedi mi Harriet? Ülkeler her zaman güçlü silahları olan ülkelerin yanında yer alır. Bu kişisel bir şey değil. Sınıf arkadaşların Alexa’dan korkuyorlardı ama senden korkmuyorlardı. Şayet diktatörlük arzularına sahip değilsen, bunu iyi bir şey olarak algılamasın.”

Bunun da üzerini çiziyor.

Birkaç kez gözlerimi kırıştıyorum. Sanırım, bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim. Ama haklı. Çok nükleer silahı olan ülkelerin genellikle bir sürü de müttefikleri oluyor.

“Alexa’ya gelinceee...” diyip duraksıyor Annabel. “Sana net bir yanıt vermek isterim, Harriet, gerçekten isterim. Net

yanıtları severim. Ama bu kızın sorunu ne bilmiyorum doğrusu. Belki kıskançtır. Belki yalnızdır. Belki zor bir zamandan geçiyordur ve bunun acısını senden çıkarıyordur. Belki sadece, seni incitmekten gerçekten haz alıyordur. Herkese sataşan zorbalara türlü türlü şekillerde ortaya çıkarlar ve ben sana Alexa'nın hangisi olduğunu söyleyemem. Bunu yapmayı hiçbir zaman beceremedim zaten. Annesini oyun parkının köşesine sürükleyip eğer Alexa seninle uğraşmayı kesmezse, bütün aileyi mahkemeye vereceğimi söylediğim zamanlarda bile. Ama kimin umurunda ki?"

"Benim umurumda."

"Umurunda olduğunu biliyorum," diyor Annabel ve sesi daha yumuşak çıkıyor şu an. "Sen her zaman her şeyi önemzersin, bi'tanem ve aslında sorun da bu. Her şeyi çok kişisel alıyorsun, Harriet. Buna değmeyecek insanların senin hakkında ne düşündüklerini umursamaktan vazgeçmelisin. Bunu nasıl yapacağını öğrendin mi sana dokunamazlar. Buna *değ*en insanların ne düşündükleri konusunda endişelen. Kendin ol ve herkesin de kendisi olmasına müsaade et. Diğer insanlarla aranda bir farklılık olursa, bu çok daha iyi olur. Eğer hepimiz aynı olsaydık, dünya çekilmez derecede sıkıcı bir yer olurdu."

"Ama Annabel, ben bir... Ben bir..." O kelimeyi söyleyemiyorum. Dolayısıyla, söylemek yerine okul çantamı havaya kaldırıyorum ve o kırmızı kelimedenden arta kalanı gösteriyorum.

"Bir..." Annabel hafifçe gözlerini kısıyor. "CE-H? Ceh de ne?"

"Geek. Geek yazıyor. Ya da, en azından eskiden, öyle yazıyordu."

"Amaaann." Annabel omuz silkiyor. "Ne yani? En iyiler genellikle öyledir zaten. Winston Churchill mesela. Bahse girerim ki öğrenciyken onunla da çok uğraşan olmuştur. Bilgin olsun diye söylüyorum *tam da* bu nedenle modellik yapmanı istemedim işte. Çünkü başka biri olmanı *istemedim*." Gazeteyi alıp benimle ilgili yazıyı gösteriyor. "Ama yanılmışım, aslında. Haklısın, değişmedin ve ben bundan çok gurur duyuyorum. Gerçekten *kendin* olduğunda neler yapabileceğini anladın mı, Harriet? Orada yaptığın şey çok nazikçeydi. Cesusurca bir şeydi. Garip bir şekilde yaratıcıydı. Senin en sevdiğim özelliklerinin tümünü içeriyordu yani. Çok iyi bir yerden geliyordu."

"Rusya'dan mı?"

Annabel bana uzunca bakıyor. "Hayır, Harriet. Rusya'dan değil. *Senden*." Tekrar gazeteye bakıyor. "Ama keşke o dans figürlerinin patentini alsaymışım diye de düşünmüyor değilim hani. Duyduğuma göre, internette hit olmuş." Bir kaşını kaldırıyor ve sonra gazeteye tekrar bakıyor. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey şu: Kendini listeden çıkardığında, diğerlerinin de bir bir listeden çıktığını göreceksin."

Son çizgiyi de çiziyor.

Beynimin fırıl fırıl dönmeye başladığını hissedebiliyorum. Bu kadarı tek seferde sindirmek için oldukça fazla. Annabel birkaç saniye konuşmadan bana bakıyor ve sonra listeyi bana uzatıyor.

Harriet Manners'dan Nefret Eden Kişiler:

1. ~~Alexa Roberts~~

2. ~~Şapkaçı Kadın~~

3. ~~24D 24E 24 F 24G 24H no.lu stantların sahipleri~~

4. Nat

5. ~~11A İngiliz Edebiyatı Sınıfı~~

6. ~~Genel olarak modeller, ama özellikle Shola ve Rose~~

7. ~~Okul müdiremiz Bayan Miller~~

8. ~~Annabel~~

9. ~~Harriet Manners~~

"Ama hâlâ biri duruyor," diyorum üzgünce.

"Seni çok seven insanları bu listeye eklemen konusunda ne demiştin sana, Harriet?"

"O beni..."

"Saçmalama -sadece incindi ve kızgın. Sen de aynı durumda olsan, böyle hissederdin. Hiç kimse güvendiği birinin kendisine yalan söylemesinden hoşlanmaz, Harriet. Nat'in senin ne yapmana ihtiyaç duyduğunu anladığında, onu da listeden çıkarabileceksin."

“Bu şey gibi...”

“Hayır, bunun hazır bir reçetesi yok, Harriet.”

Ooo... Öyleyse, bu fikri eliyoruz.

Başımı evet anlamında sallayıp listeyi arka cebime tikiştiriyorum yeniden. Dünya çoktan daha aydınlık, daha net görünmeye başladı bile. Niye en başta buraya gelmediğimi bilmiyorum. Annabel, bana anlaşılır gelsin diye her şeyi benim için nasıl organize edeceğini daima bilir, tıpkı odamı toplarken yaptığı gibi. “Peki ya eve dönmeyecek misin, Annabel? Hiçbir zaman mı?”

Annabel iç geçiriyor ve tekrar raporuna bakıyor. “Bilmiyorum, Harriet. Babanın kendisinin gözden geçirmek zorunda olduğu bir listesi var ve senin tersine, o bunu kendi başına yapabilecek kadar büyük.”

Telefonu çalıyor. “Annabel? Roberta Adams, bir an önce evde olmazsa, Fred’in endişelenmeye başlayacağını söylüyor.”

“Allah muhafaza, bir domuzun sevilmediğini filan hissettiririm. Hemen gönder onu, Audrey.” Annabel bana bakıyor. “Şimdi eve gidip listeni gözden geçir,” diye ekliyor her zamanki keskin sesiyle. “Bana ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun. Hem mecazi, hem gerçek anlamda söylüyorum bunu. Yatağım dolabın içinde.”

Arkamı dönüp odadan çıkarken, Annabel’in her an her şeyden haberdar olmasının beni ne kadar mutlu ettiğinin

farkına varıyorum. Bu bana şu popüler buzdolabı magnetini hatırlatıyor: Kumdaki ayak izleriyle ilgili olanı⁴⁸.

Sandığım kadar da yalnız değilmişim.

48 Ç.n. Adamın biri rüyasında, upuzun bir kumsal boyunca yanında Tanrı ile yürüdüğünü ve hayatından sahnelerin gökyüzünden bir film şeridi gibi geçtiğini görüyormuş. Her sahnede adam kumda iki çift ayak izi gördüğünde dikkat etmiş: Bir çifti kendisinin, bir çifti Tanrı'nın. Ama birden adamın dikkatini bir şey çekmiş: Hayatının en kötü ve en acılı anlarında ayak izleri ikiden bire dönüşüyormuş. Bu keşfi onu rahatsız etmiş ve Tanrı'ya sormaya karar vermiş: "Tanrım, eğer sana inanır sam, senin yolunda gidersem her zaman yanımda olacağını, her zaman yanı başımda yürüyeceğir söylemiştin. Oysa hayat yoluma bakıyorum, en zorlu, en kötü, en acılı anlarımda sadece bir çift ayak izi görüyorum. Anlayamıyorum Tanrım, hayatın kolay günlerinde yanımda yürürken, sana en muhtaç olduğum anlarda beni niye terk ettin?" Tanrı gülümseyerek cevap vermiş: "Sevgili, çok değerli evladım; ben seni çok sevdim ve hiç terk etmedim. Hayat yolundaki o sınav günlerinde, yani en acılı, en kötü anlarında kumda hep bir çift ayak izi gördün. Dikkat et ayak izleri teke indiğinde derinleşiyor. Çünkü o sıra ben seni kucağımda taşıyordum."

60

Evet, artık bir planım yok.

Planlar gerçekten işe yaramıyor. Evren; madde işaretlerine, yazıcılara, listelere ya da tablolarla hiç saygısı olmadığını bana defalarca gösterdi. Planlar işe yaramıyor ve işe yarayabilecekleri ya da yaramaları gerektiği zamanlarda da insanlar bu planları göz ardı ediyorlar. Dolayısıyla, artık bir planım yok. Yepyeni bir strateji deneyeceğim ve bu yepyeni stratejim, bir plana sahip olmamak.

Hayatımda ilk defa, bir şeyleri planlamadan, rastgele yaşamayı deneyeceğim ve bunun beni hangi noktaya götürdüğünü göreceğim.

Aynen normal bir insan gibi yaşacağım.

“Benimle *dalga mı geçiyorsun?*” diyorum kapıyı açarken. Babamın üzerinde hâlâ dün giydiği robdöşambr var ve evden çıktığım anla şu an arasındaki tek fark, babamın kolunda aile boyu bir şeker paketinin duruyor olması. Bir yerlerde, her birimizin ömrümüz boyunca 272 kutu deodorant,

276 t p diş macunu ve 656 kalıp sabun kullanacağımızı okumuştum. Görünen o ki babam, Annabel onu terk ettiğinden beri bunların *birine* bile dokunmamış.

"Bak, ne kadar moralim bozuk," diyor ben odaya girer girmez. Eline bir şeker alıp  zg nce şekere bakıyor ve ağzına atıyor. " ok moralim bozuk, Harriet, yeşil şekerleri bile yiyorum. Oturduğum yerden kalkmamı gerektiren bir şey yok artık. *Hiçbir* şey yok. Sanırım kanepeye kök salana kadar burada böylece oturacağım ve her tuvalet ihtiyacım olduğunda, beni vinçle pencereden çıkarmak zorunda kalacaklar."

"Baba," diyorum yanına oturup. şu anda durumun kritik olduğu açık, babam kendisini sanki bir televizyon dramasında olduğunu sanır gibi konuşmaya başladı. Bu durum biraz daha devam ederse, at sırtında, uzakta görünen ağaçlara özlemle bakarak kırık bölgelerde dolaşmaya başlayacak. *Bir şey yapmam gerek.* "Baba, Annabel  ilek reçeli sever mi?"

Babam somurtuyor ve ağzında çiğnemekte olduğu şekeri henüz yutmamış olmasına rağmen ağzına bir şeker daha atıyor. 'Neden bahsediyorsun?'

"Annabel  ilek reçeli sever mi?"

"Hayır.  ilek re elinden her zaman nefret etmiştir."

" yleyse *niçin  ilek reçeli yiyip duruyor, baba?*" Sonra takınabildiğim en manidar ifadeyi takınıp babama bakıyorum. Biliyorum, biliyorum, Annabel'e bunu babama söylemeyeceğime söz verdim, ama ona hiçbir zaman babam

bunu kendi kendine anlamayacak demedim.

Hem doğrusu, babamın beyninin çalışma hızı hesaba katıldığında, bu gerçekleştiğinde bebeğin okula başlamış olma ihtimali bir hayli yüksek.

"Kurt adamlar reçel yer mi?" diye soruyor babam şaşkınlıkla.

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır. Onlar insan yer."

"Annabel de. Sence aklımı karıştırıp onu kazara boşamamı sağlamaya mı çalışıyor?"

"Hayır." Tanrım, bu hiç anestezi yapmadan diş çekmeye benziyor. Bunu başka nasıl anlatabilirim ki? "Sence Annabel her zamankinden biraz daha kilolu mu?"

Babam evet anlamında başını sallıyor. "Bunun tek nedeni çilek reçeli ya da insanlar."

Ona öyle sert bakıyorum ki sanki gözlerim yuvalarından fırlayacak. "Evet," diyorum manidar bir şekilde. "*Ya da insanlar.*"

Babam boş boş bakıyor bana.

"Yani," diye devam ediyorum yavaşça, sanki yapbozun parçaları benim için de yavaş yavaş yerine oturmaya başlıyormuş gibi: "*Şişmanlıyor. Nefret ettiği şeyleri yemeye başladı. Her şey konusunda fikir değiştirip duruyor. İncir çekirdeğini doldurmayacak şeyler için sürekli ağlıyor, çok bağırıyor ve iki de bir tualete gidiyor.*"

Bunları sıralarken bir taraftan da sayar gibi parmaklarımı bir bir kapıyorum ve babam bunu görsün diye elimi tam ba-

bamın burnu hizasında tutuyorum. Bunu anlamaması hiç bir *şekilde* mümkün değil, hiç bir *şekilde*.

Hadi, baba. Anla şunu. Başka bir fikrim olduğundan hiç emin değilim.

Babam evet der gibi yavaşça başını sallıyor ve yüzüne sanki bunu idrak etmiş gibi görünen bir ifade yerleşmeye başlıyor (Ağzının kenarında kırmızılı sarılı bir leke var ve ben buna bakmamak için oldukça büyük çaba sarf ediyorum. Çok dikkat dağıtıcı bir şey bu leke). "Tanrım," diyor afallamış bir sesle. "O... O..."

"Evet?"

"O... *bir çilek reçeli imalatçısıyla ilişki mi yaşıyor?*"

"Of... *Tanrı aşkına ya!*" Diye bağıriyorum ayağa kalkarken. Benim babam gerçekten çok tuhaf biri. Rol modelim oyken nasıl oldu da böyle dengeli, mantıklı bir insan olmayı becerebildim ben? "O *hamile. Annabel hamile.*" Babamın yüzü bembeyaz olurken uzun bir sessizlik oluyor.

Hay Allah! Bunu ona böyle pat diye söylemek istemiştim. Oldukça yaşlı. Kırkın üzerinde. Kalp krizi geçirmese iyi olur tabii.

"Ha-ha-hamile *olamaz,*" diye kekeliyor babam sonunda. "Bu tamamen imkânsız."

"Şimdi sana oturup kuşlardan, arılardan ve aslında bunun ne kuşlarla ne de arılarla bir ilgisi olduğundan mı bahsetmeliyim şimdi yani?"

"Hayır, gerçekten hamile olamaz demek istiyorum. Doktorlar çocuğu olamayacağını söylediler. Neredeyse tamamen imkânsız bu. Bunu yıllardır deniyoruz."

Tamam, öğğ, iğrenç bu.

"Gereksiz bilgi," diye sözünü kesiyorum. "Ama hamile. Karnı burnunda."

"O *hamile mi?*" diyor babam tekrar. Sanki oturuyor olmasa, düşüp kalacakmış gibi görünüyor. "*Hamile mi?*"

"Yeni gördüm Annabel'i. Güven bana, hamile."

Babam buna daha da çok şaşırmış görünüyor. "Yeni mi gördün onu?"

"Annabel'den bahsediyorum, baba. Loch Ness canavarından⁴⁹ değil. Ofisinde, evrak işleriyle uğraşıyor. Yeni geldim onun yanından."

"O *hamile*. Karnında bir *bebek mi* var?" Nedense babam bana sorgular biçimde bakıyor.

"Evet, karnında bir *bebek* var. Karnında başka ne olabilir ki?"

"Belki de mini bir kurt adam vardır," diye mırıldanıyor. Sonra, yüzünü elleriyle kapıyor ve uzun bir sessizlik oluyor. "Bu birçok şeyi açıklıyor," diye mırıldanıyor parmaklarının arasından. "Öyle değil mi? Ben bir ahmağım, değil mi? Tam bir ahmak."

Lafı dolandırmanın bir anlamı yok bu noktada. "Evet."

"Ben niye böyle bir ahmağım, Harriet?"

"Bilmiyorum, baba. Sanırım bu genlerimizde var."

⁴⁹ Ç.n. İskoçya'daki Loch Ness Gölü'nde yaşadığı ileri sürülen efsane deniz canlısı.

"Ona ihtiyacım var. Ona, ona ihtiyacım olduğunu *hemen* söylemeliyim."

"Hayır, söylememelisin." Sinirli bir şekilde başımı sallıyorum. Babam bunu nasıl olur da anlayamaz? "Ona, *onun* sana ihtiyacı olduğunda yanında olacağını göstermelisin."

Hayretler içinde ağzımı kapıyorum.

Ooo...

Ooo... Annabel'in kastettiği şey *bu* muydu? Nat'in bana çok kızgın olmasının nedeni *bu* mu?

Babam, tam bir şok içinde bana bakıyor. "*Ha,*" diyor sonunda. "Sen ne zaman bu kadar zekileştin, küçük hanım?"

Hıh der gibi burnumu havaya dikiyorum buna çok alınmış olduğum için. "Ben her zaman zekiydim, aslına bakarsan."

"Bu *türde* zeki değildin, hayır." Babam biraz düşünüyor ve sonra ayağa kalkıp aynı bir süper kahramanın kıyafetlerini çıkararak asıl kimliğine bürünmesi gibi robdöşambırını çıkarıyor. Üzerinde bir kot, bir tişört ve bir hırka var.

Buna inanamıyorum! *Rol* mü yapıyordu?

"Hey!" diyorum sinirli bir şekilde. "Hiç de moralin filan bozuk değil! Bu, benim hilem!"

"Dediğim gibi, benim sağım solum belli olmaz. E sen de hık demiş burnumdan düşmüşsün." Babam boynundaki kasları gevşetmek için boynunu hareket ettiriyor. "Hemen paltonu kap, Harriet. O-kadar-da-iblis-olmayan üvey anneni geri getireceğiz."

61

Nereye gittiğimiz konusunda kesinlikle bir fikrim yok.

"Annabel'in ofisi bu tarafta değil," diye belirtiyorum, caddeden aşağıya doğru ağır adımlarla yürüyen babamın ardından giderken. Daha önce onun hiç bu kadar bir amaca yönelik hareket ettiğini görmemiştim.

"Ofisinde değil."

"Ama *orada*, baba. Unuttun mu? Daha demin oradaydım."

Babam saatine bakıyor. "Bu saatte ofiste olmaz. Temizlikçiler yedide geliyorlar ve Annabel elektrikli süpürge sesinden nefret eder. Çıkmıştır. Karımı tanırım, kurt adam olsa da, olmasa da."

Babam bir köşeyi daha dönüyor ve ben sürekli olarak daha da endişelenmekte olduğumu fark ediyorum (ve bunun, telefonumun cebimde sürekli olarak titriyor olmasıyla bir ilgisi yok). "*Alışverişe* mi gidiyoruz?" diyorum, babam bir mağazaya girmek için aniden sağa dönünce. "Annabel *alışverişte* değil şu an. Niye *alışveriş* yapıyor olsun ki?"

"Güven bana, Harriet." Babam bir alışveriş sepeti alıyor ve sepetin içine yeşil çiçekli bir elbise atıyor. "Bunların hepsi ana planın parçası." Babamın sepete atmakta olduğu sarı fırfırlı gömleğe endişeyle bakıyorum. Bunu, pembe bir tulum ve pullu bir büstiyer izliyor.

"Annabel'le tanışmıştın, değil mi?" diye soruyorum endişeyle. "Bunların hiçbirini giymez o. Ne bir takım ne de bir sabahlık bunlar."

"Annabel için değil bunlar."

Henüz eline almış olduğu mor kısa şorta bakıyorum panikle. "Bana bunun senin için olmadığını söyle, baba."

Babam gülüyor. "Benim için değil, Harriet."

"Benim için de değil," diyorum sert bir şekilde. Hâlâ şorta bakıyorum.

"Senin için de değil, Harriet." Babam aniden bebek reyona seğırtiyor.

"Bunlar bebeğe olmaz."

"Olmaları gerekmiyor." Babam eline bir çift bebek çorabı alıp kasaya doğru uzun adımlarla yürüyor. Şu anda gerçekten endişeleniyorum. Babam bu sefer de işleri berbat ederse, ben de Annabel'in ofisine taşınmak zorunda kalacağım. Annabel'in kardeşimi yalnız başına büyütmesine izin veremem. Ve -doğrusu- dolabına kaç tane yatak sığdırabileceği konusunda biraz endişeliyim.

"Pekâlâ," diyor babam ödemeyi yaptıktan sonra. "Hadi

parka gidelim."

"Annabel parkta mı?" diye burnumdan soluyorum elli metre ötedeki bir parça çimenliğe doğru ilerlerken. Bu gerçek bir *park* değil, çünkü ne   i  ek ne de a  a   var burada ama şimdi bu konuyu ince eleyip sık dokumak için pek de uygun bir zaman değil sanırım.

"Annabel? Bir *parkta*? *Doğanın* içinde? Annabel'le tanışmı  tın *sen*, değil mi?" Babam aldığı şortu bana uzatıyor; bebek çoraplarını cebine koyuyor ve o yepyeni kıyafetlerin geri kalan kısmını çamura atıp üzerlerinde zıplamaya ba  lıyor. Birkaç dakika sonra başını kaldırıp bakıyor. "Buna yardım etmek mi diyorsun?" diyor. "Pek bana yardımcı oluyor-mu  sun gibi görünmüyor, Harriet."

"Ama..."

"  eneni kapa ve   ortun üzerinde tepin, Ke  icik, yapabileceğin kadar sert bir şekilde."

Dolayısıyla, bir keçi yavrusu olmadığım son derece belli olsa da, yeni alınmış şortu yere atıp yağmurda   ortun üzerinde hop hop zıplıyorum. Üç dakika sonra, her ikimiz de bitap düşmüş olduğumuzdan durup birbirimize bakıyoruz. Sı  an gibi ıslandık ve çamur içindeyiz. "Bu işe yarar sanırım," diyor babam ve sonra kıyafetleri alıp çantaya geri koyuyor.

"Ama nereye..."

"  ok yakında her şey fazlasıyla netleşecek," diye açıklıyor babam gizemli bir sesle. "Biraz sabırlı olmayı öğren, canım."

Ki -doğrusu- bunu ondan duymak birazcık tuhafıma gidiyor.

Sonra arkasında çamur izleri bırakarak evimize doğru hızla yürümeye başlıyor yine.

Babam farklı bir köşeyi dönünce, nereye gitmekte olduğumuzu anlıyorum sonunda ve şoke oluyorum. Tek yapabilmişim şey, kaldırımda kıpırdamadan durup babama gözlerimi dikip bakmak oluyor.

"Çamaşırhaneye mi gidiyoruz?" demeyi becerebiliyorum sonunda en şoke olmuş sesimle.

"Tam olarak oraya gidiyoruz."

"Ama..." Bu hiç mantıklı gelmiyor. Orası *benim* gittiğim yer. Orası *benim* saklanma yerim. Annabel niye çamaşırhanede olsun ki?

"Mutsuz olduğunda hep oraya gider, Harriet. Hatırlamıyor musun? Küçükken seni de beraberinde götürürdü."

Aniden, bir anı canlanıyor gözümde. Sesli, net ve canlı. Annabel'le ben, altı yaşımdayım, çamaşırhanede oturmuş çamaşır makinelerini dinliyoruz. Ben onun kucağına kıvrılmışım, gözlerim uykulu sabun köpüklerinin kokusunu içime çekeyim ve kendimi tamamen güvende hissediyorum.

Sonra kafama dank ediyor. Buraya tesadüfen, bir büyü sonucu ya da rastlantı eseri gelmiyorum. Hatta buraya *kendimden* dolayı da gelmiyorum. Üzgün, korkmuş ya da en-

dişeli olduğum zamanlarda -farkına bile varmadan- buraya geliyorum       burası bana Annabel'i anımsatıyor ve bu kendimi tekrar güvende hissetmemi sağlıyor.

"İşte orada," diyor babam, biz binanın   n tarafına doğru yürürken. Kalbim sanki duracakmış gibi hissediyorum. Çok şaşırıyorum.

      Annabel, birkaç gün önce benim uyuyup kaldığım sandalyede uyuyor.

Başı da, tam da benim başımı yasladığım kurutma makinesinin içbükey camına yaslı.

62

Babam yüzünde aptalca bir ifadeyle, uyumakta olan Annabel'e bakıyor ve sonra olabildiğince sessizce kapıyı a  ıyor.

"Annabel..." diye söze başlıyorum. Çocukken yaptığım gibi tekrar onun kucağına tırmanıp oturmayı   yle çok istiyorum ki. Ama babam bana susmam için işaret ediyor. Annabel henüz gözlerini a  madı ve babamın yaptığı işarete bakarak, babamın onun gözlerini a  masını istemediğini tahmin ediyorum.

Babam ıslak, çamurlu giysilerin olduğu çantanın ağzını a  ıyor ve içindekileri masanın üzerine boşaltıyor. Sonra bir çamaşır makinesinin kapağını açıp her bir kıyafeti çok yavaş bir şekilde makineye koymaya ba  lıyor. Cebim yine titreşmeye başladı -sanırım telefonum çalıyor- ama buna itinayla al-dırmıyorum.

"Mesele şu ki, Harriet," diyor babam yüksek sesle: "Her şeyi gerçekten berbat ettim." Annabel'e bakıyorum, ama gözleri hâlâ kapalı. "  u gömleği görüyor musun, Harriet? Gerçekten i  ine ettim. Eskiden hoştu, ama artık değil. Ama

bu benim suçum değil.”

Tekrar Annabel’e göz atıyorum. Hâlâ kıpırdamadı ama bir gözü hafifçe aralık.

“Ya bu kazağı görüyor musun?” diye devam ediyor babam yeşil bir kazağı havaya kaldırırken. Kazağın kolundan yere büyük bir parça çamur düşüyor. “Bir zamanlar güzeldi ama mahvoldu.”

Haklı, gerçekten mahvolmuş kazak.

“Aaa,” diyorum Annabel’e tekrar kaçamak bir bakış atarken. Yüzünde kesinlikle hiçbir değişiklik yok.

“Elimde değil,” diye devam ediyor babam bir etek alıp makineye koyarken. “Ben ahmağın tekiyim ve bazen *böyle* görünene kadar bir şeylerin içine ettiğimi anlamıyorum bile.” Üzerinden sular damlayan kahverengi bir pantolonu tutup havaya kaldırıyor. “Kendime çok kızgınım, çünkü muhteşemdi.” Birkaç saniye duraksıyor ve ekliyor sonra, “muhteşem bir pantolon.”

Annabel’in her iki gözü de açık şimdi ve babamın çamaşır makinesini doldurmasını sessizce izliyor. Babam onun bu bakışlarına aldırıyor ve sanki onu görmüyormuş gibi davranıyor. “Bunlara da çok yazık,” diyor masanın üzerinden bir çift eldiven alırken, “çünkü muhteşem bir *çiftti*.” Yine duraksıyor. “Muhteşem bir çift eldivendi. Sen ne düşünüyorsun, Harriet?”

Boğazımı temizliyorum. “Sanırım ben de bazı şeyleri

mahvettim," diyorum şortu alıp havaya kaldırken. "Çok üzgünüm, çünkü onu gerçekten çok seviyorum."

Şuna bir açıklık getireyim. Bu kısa şortu sevmiyorum. Ama Annabel'i seviyorum ve bu şort, bunu simgeliyor.

En azından, bu şortun simgelediği şeyin bu olduğunu sanıyorum ben. Tüm bu benzetmelerden dolayı aklım karışmaya başladı biraz.

Babam makineyi doldurmaya devam ediyor. "En sevdiğin şeylere sahip çıkıp onları korumalısın." Duraksıyor. "Çamurda üzerlerinde tepinmemelisin." Biraz düşünüyor ve abartılı bir şekilde eliyle şortu gösterip odanın ortasına doğru gidiyor.

"Çok ileri gittin," diye fısıldıyorum ona oldukça alçak bir sesle. "Toparla, baba."

"Pardon," diye o da bana fısıldıyor. "Ama belki de," diyor daha yüksek bir sesle, ellerini kavuşturarak, "çok geç değildir. Belki her şeyi temizleyebiliriz tekrar."

"Belki," diyorum, Annabel'e tekrar kaçak bir bakış atıp babama destek olmak için odanın ortasına doğru giderken.

"Umarım yapabiliriz ve bunu düzeltmek için her ne gerekirse yapacağım. Çünkü bunların da içine etmek istemiyorum." Babam birden cebinden temiz bebek çoraplarını çıkarıyor ve havada sallıyor.

Sonunda -çünkü bunun son perdenin son sahnesi olduğunu varsayıyorum- masanın üzerindeki son parçayı da

makineye koyuyor, kapağını kapatıyor ve orada bir aptal gibi duruyor. Elinde bebek çoraplarıyla, Annabel'e gözlerini dikmiş bakıyor. Yüzünde de Hugo'nun haliya çiş yaptığında takındığı ifade var.

Uzun bir sessizlik oluyor. Sadece dönüp durmakta olan bir kurutma makinesinden gelen sesle bölünen uzun, upuzun bir sessizlik.

Sonunda Annabel oturduğu yerde doğruluyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Çamaşırları temizleyen şeyin ne olduğunu biliyor musun?" diyor esneyerek.

"Nedir?" diye soruyor babam hevesli bir şekilde. Annabel'e doğru birkaç adım atıyor heyecanlı bir şekilde, üzerinden sular damlarken.

"Makineyi çalıştırmak." Annabel manidar bir şekilde makineye bakıyor. "Her şeyi bu temizler."

"Ooo."

"Başka ne gerektiğini de biliyor musun?"

"Tekrar özür dilemek mi?"

"Çamaşır deterjanı."

Babam da, ben de gözlerimizi dikip çamaşır makinesine bakıyoruz. Annabel haklı. Her şeyi makinenin içine doldurup öylece bıraktık. Herhalde kendi kendini temizlesin diye.

"Dur bir saniye," diyor babam dehşet dolu bir sesle. "Çamaşırları gerçekten yıkamam mı gerekiyor? Yani, *gerçekten* mi yıkayacağım?"

Annabel tavana bakıyor. "Evet, Richard. Gerçekten yıkaman gerekiyor. Çamur içindeler ve sırlıskıllamlar."

"Ama onlar sadece bir *metafordu*," diyor babam. "Sadece ilişkimizi simgelemek içindi, Annabel. Yani sen şimdi bana bir metaforu yıkamamı mı söylüyorsun?"

"Evet, o metaforu yıkamalısın. Onları öylece makinenin içinde bırakamazsın. Bu herkesin kullandığı bir makine."

"Çıkarıp atsam?"

"Hayır. Onları yıkayıp bir hayır kurumuna götüreceğiz."

Babam birkaç saniye için dumura uğramış gibi görünüyordu ama sonra kendini toparlıyor. "Affedildim ama değil mi? Asıl mesele bu. Beni tüm tapılası kusurlarım ve büyüleyici tuhafılıklarım ile birlikte tekrar kabul edecek misin?" Biraz düşünüyor. "Hoş şakalarım ile?" diye ekliyor gözlerini kocaman açarak.

Annabel'in ağzı seğiriyor ama babamın bunu gördüğünü sanmıyorum. Babam gerçekten endişeli görünüyor. Gerçi bu kısmen çamaşır yıkamaktan hiç hoşlanmamasından kaynaklanıyor olabilir. "Bunu sen çamaşırları yıkarken konuşuruz ve kuruturken. Bu en azından birkaç saat alacaktır."

"Sonra da çamaşırları katlayacak mıyım?"

"Evet, sonra da çamaşırları katlayacaksın."

Babam iç çekiyor ve çamaşır makinesine bakıyor. "Sanırım bu uygun bir ceza," diyor kabullenmiş bir sesle. "Hareketlerimin sonuçlarına katlanmaya hazırım."

"A, hayır," diyor Annabel, babam görmeden bana göz kırparken. "Bu ceza değil, Richard. Bu, cezanın metaforu."

Babam korkmuş görünüyor ama iç geçirip Annabel'in ellerini tutuyor. "Bana ne yaparsan yap," diyor, hiç zorlanmadan televizyon draması moduna tekrar geçerken, "beni ne kadar zorlarsan zorla, ne kadar ileriye gidersen git, Annabel, seni nerede bulabileceğimi bildiğime hep memnun olacağım."

"Ben de," diyor Annabel ve sonra babamın burnuna başparmağı ve orta parmağıyla bir fiske konduruyor.

"Ay. Niyeydi şimdi bu?"

"Bir ahmak olduğun için."

Onlar birbirlerine bakarlarken kısa bir sessizlik oluyor ve aralarında dile getirilmeyen bir şey geçiyor. Gerçekten anlamadığım bir şey.

Ki anlamamam iyi çünkü bunu anlamam gerektiğini düşünmüyorum.

"Tıp Mucizesi bebeğimiz için bir beşlik?" diyor babam sonunda, elini havaya kaldırıp Annabel'e sırtıtırken. Annabel alt dudağını ısırıyor ve sonra gülüp babamın eline iki kez vuruyor.

"Onluk," diye düzeltiyor. "Gerçi bebeğimize daha iyi bir isim bulmak için uğraşmamız gerekecek."

Evet, bu gösteri sanırım, Annabel tekrar eve dönüyor anlamına geliyor.

63

Kendini beğenmişlik filan etmek istemem ama bir plana sahip olmama mucizevî bir şekilde işe yarıyor. Aslında, bir plana sahip olmama planının -çünkü ben böyle düşünüyorum- çok etkili olduğunu söyleyebilirsiniz. Babamla Annabel'in durumunu yalnız başıma düzelttim ve onları çamaşırhanede bıraktım.

Evet, plansızlık planımdaki bir sonraki adım Nat.

Telefonum yeniden çalışıyor.

"*Pamplermousse?*" diyor Wilbur telefonumu açar açmaz. Son dört saattir, telefonum cebimde üç dakika arayla titreşip duruyor ve artık bunu umursamazlık edemiyorum. Soğukkanlılığını korumakla kaba olmak arasında gerçekten ince bir çizgi var ve sanırım bunun dört saatten birazcık bile daha fazlasına dayanamayacağım. "Sen misin, benim küçük *pamplermousse'*üm? Bu arada, *pamplermousse* greyfurdun Fransızcası, tatlım."

"Evet, benim, Wilbur."

"Ooo, şükürler olsun. Nerelerdeydin?"

"Çamaşırhanede."

"Önceliklerinin bir parça çılgınca olduğunu düşünmeden edemiyorum, aşkitom. Ama bir yıldız olmak için ihtiyaç duyduğun şey temiz çamaşırlarsa, ben kimim ki bunu sorgulayayım?"

İç çekiyorum. Çabalasam bile kendimi bundan daha az bir yıldız gibi hissedemem. Her tarafım çamur içinde ve biraz deterjan ve çorap kokuyorum. "Bir şey mi istemiştin, Wilbur?"

"Muzlu kekim, aniden ortaya çıkan bir fırsatla ilgili olarak görüşecektim seninle ama seni yarın sabah görmeleri gere..."

"Yapamam." Saatiye bakıyorum ve hemen hızlanıyorum: Gitmekte olduğum yere bir an önce varmam gerek, yoksa şansımı kaybedeceğim. Alnımı kırıstırıp zihnimi kurcalıyorum ve sonra bir anlık bir ilhamla eğilip ayakkabılarımın tabanına gömülü olan gizli tekerlekler ortaya çıksın diye ayakkabılarımın yan tarafındaki küçük düğmelere basıyorum.

Hayır. Bunları giyemeyecek kadar büyük *değilim* ben. Nat ne derse dersin. Hani olur da bunu niye söylediğimi merak edersiniz diye söylüyorum.

Yani öyle olsaydı, bu büyüklükte *yapmazlardı* bu ayakkabıları zaten, öyle değil mi?

Her neyse.

"Yapabilirsin," diye itiraz ediyor Wilbur.

"Hayır," diyorum tekrar, kaldırımda tekerlekler üzerinde gitmeye ba larken. "O dediğin ne olursa olsun, yapamam, Wilbur."

"Ama anlamı..."

"Gayet iyi anlıyorum. Eminim ki muhteşem, harika bir şeydir ve dünyadaki her kız böyle bir şansa sahip olmak ister." Bir çukurun üzerinden zıplayarak geçiyorum. "Ama ben istemiyorum, tamam mı? Bu benlik bir şey değil, Wilbur. Değil, bunların hiç biri benlik değil. Ben ku u değilim. Ben  rdek yavrusuyum. Hayır,  rde im. Herkes yanıldı. Ben yanıldım. Her şeyin yine seninle tanışmadan önce olduğu gibi olmasını istiyorum sadece."

Wilbur gülüyor. "Beni gerçekten g ld r yorsun, bal pe-te im," diye kıkırdıyor. "Sanki bir şey fark edecekmiş gibi!"

Kaymak yerine koşmaya ba lırsam gitmekte olduğum yere daha çabuk mu varırım -ortalama hız-anlık hız karşıt-lı ı- diye hesap yapmakla o kadar meşgulüm ki son birkaç dakikadır Wilbur'u neredeyse hiç dinlemiyorum aslında.

"Fark mı?" diyorum dikkatim dağılarak.

"Tav ancı ım, yanılmış olsan da fark etmez. S zle men var."

Ayakucumdaki frenlere basıp yolun ortasında birden duruyorum. Hâlâ tekerleklerin vızıltısını duyabiliyorum. "Neyim var?"

"S zle men, canımcığım. İmzaladı ın  u kâğıtları hatırlı-

yorsun, değil mi? Görünen o ki hukuk dilinde buna *sözleşme* diyorlar. Yani sen Yuka'nınsın. Bunu yapmanı istiyor; dolayısıyla da sen bunu yapmak *zorundasın*. Yoksa hemen gidip sana dava açar. İnan bana. Bunu daha önce yaptı."

Mideme birden bir kramp saplanıyor. *Niye herkes bana dava açmaya çalışıp duruyor ki?*

"Bir *sözleşme* mi?" diye tekrar ediyorum sonunda, kulaklarıma inanamayarak. Kendi dönüşümünden duyduğum heyecan gözümü *bu kadar* kör mü etmişti de gerçekten *okumadan* imzalamıştım bir *sözleşmeyi*? Notlar almadan? Küçük puntolarla yazılmış her bir kelimeyi okuyup anlamına hukuk terimleri sözlüğünde bakmadan? Yani elbette babam yaptı bunu. O, pembe bir marshmallow için ruhunu satar. Ama *ben*?

Bütün bu hafta boyunca *kimdim* ben?

"Sence de 'sözleşme' bir şeyi adlandırmak için dünyadaki en zevksiz kelime değil mi? Annabel bunu yaptığına çok *sinirlenmişti*, ama sözleşme yine de geçerliliğini koruyor. Ebeveynlerinden birinin imzası yeterliydi, Fındık Farem. Seni yarınla ilgili detaylar konusunda daha sonra arayacağım, tamam mı? Yarın en azından hoş bir şeyler giyeceğini ve misler gibi kokacağını umuyorum. Bayyyy, güzelim."

Anlaşılmaz birkaç kelime mırıldanıp hoşça kal diyorum ve telefonu kapatıyorum. Başımın *yine* kanunlarla belaya girdiğine inanamıyorum. Hem de bu hafta *ikinci* kez.

Dokuz yıl bir avukatla yaşıadıktan sonra *hiç mi* bir Şey bulaşmaz insana?

Şimdi bunu düőünemem. Bunu daha sonra düőüneceğim. Çünkü tam Şu anda, bulunmam gereken başka bir yer var ve bu çok daha önemli.

Birden, tekerlekler tekrar içeri girsin diye ayakkabılarımdaki d  melere basıyorum ve koşmaya başlıyorum.

64

Sadece birkaç gün önce burada olduğumu düşünmek çok garip, ama şimdi her şey çok farklı geliyor.

Hatta burası, farklı bile *görünüyor*. Her şey parlak yeşil bir ışıkla aydınlanmış ve hemen girişin yanında yerde kırmızı bir matara duruyor. Gerilerden bir yerlerden, bir el radyosunda hafifçe Çaykovski'nin *Kuşu Gölü*'nün -ilk kez Rusya'da Bolşoy Tiyatrosu'nda sahneye konmuştur- çaldığını duyuyorum. Bu da, sanırım, Evrenin garip ama mükemmel bir şekilde işlediğinin kanıtı. Dolayısıyla, her şey sanki sihirli bir bulmacaymış gibi yerli yerine oturuyor gibi geliyor.

Ya da bilirsiniz işte, sadece tesadüflerle *dolu* normal bir bulmaca.

"Toby?" diyorum, sürünerek evimizin önündeki çalılığa tekrar girerken.

Toby, aynen tahmin ettiğim gibi, orada oturuyor ve eski püskü bir *Don Juan* kopyası okuyor. Başını kaldırıyor; burnunu çekiyor ve sonra elinde tutmakta olduğu yeşil feneri, Cadılar Bayramı kostümü giymiş bir Gestapo ajanı gibi,

tam yüzümü aydınlatacak bir şekilde doğrultuyor. "Harriet!" diyor şaşkınlıkla. "Vay canına! Ne beklenmedik bir sürpriz! Seni..."- Saatindeki kırmızı ışığa basıyor- "bir yirmi sekiz dakika daha beklemiyordum. Çamaşır yıkamadın mı? Yoksa çamaşırları kurutman için gereken zamanı ben mi yanlış hesapladım?"

Tamam, Toby beni gizlice takip etme saçmalığı konusunda düşündüğümünden çok, çok daha iyi.

"Üşümüyor musun?" diye soruyorum, güçlkle onun yanına doğru ilerlerken.

"Hiç üşümüyorum. Bu matara, çorbamın titreşen moleküllerindeki enerji kaybını önlüyor ve böylelikle çorbam hep lezzetli ve sıcak kalıyor." Toby tekrar burnunu çekiyor. "Ne yazık ki burnum için de bir mataraya ihtiyacım var sanırım. Her zaman buz gibi ve düşecek sanıyorum. Tabii bu fiziksel olarak bu mümkünse."

Gülüyorum. "Sanmam. Bu havada düşmez."

"Aman, iyi. Rahatladım." Toby utanmış bir şekilde etrafına bakınıyor. "Geleceğini bilseydim, ortalığı toparlardım. Aslında, her zaman böyle dağınık değildir burası."

"Bence sorun yok. Ne de olsa burası benim çalılığım değil mi zaten?"

"Sanırım bu da beni senin kiracın yapıyor." Toby radyonun ses düşmesini kurcalıyor. Radyoda şu anda Vivaldi çalmakta. "Komşuları rahatsız etmemek için sesi hep kısık

tutmaya özen göstermeliyim.”

“Ben senin *komşunum*, Toby.” Tekrar gülüyorum ve battaniyenin üzerine biraz daha yerleşiyorum. Buraya kadar koşarak/kayarak geldiğim tüm süre boyunca, ona bir şey -önemli bir şey- sormam gerektiğini biliyordum ama bunun ne olduğundan tam olarak emin değildim.

Birden bunun ne olduğunu tamamen anlıyorum.

Toby'nin iskelet eldivenlerine, küçük ayı kulakları dikilmiş olan şapkasına, bağcıkları piyano tuşları gibi görünen spor ayakkabılarına ve hiçbir zaman, üniversite için bile, okumak zorunda olmayacağı eski püskü kitabına bakıyorum. Matarasına, battaniyesine, yüzüne ve hafif parlak ve ıslak görünen, sürekli akan burnuna bakıyorum. Burada olduğum için duyduğum basit ve açıkça görülebilen mutluluğuna bakıyorum ve sonra derin bir nefes alıyorum.

“Toby,” diyorum: “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette.” Toby biraz düşünüyor. “Sorun bu muydu? Yanıtladım mı yani?”

“Hayır.”

“Öyleyse, devam et lütfen.”

“Tamam.” Gözlerimi kapıyorum, soruyu ağızımda birkaç kez dolandırıyorum, derin bir nefes alıyorum ve birden soruyorum. “Toby, kendini hiç, bir yağmur ormanında kaybolmuş bir kutup ayısı gibi hissettiğin oluyor mu?”

Toby düşünceli bir şekilde gözlerini kısıyor. “Ne tür bir

yağmur ormanı?”

Sessizlik.

“Fark eder mi?”

“Kesinlikle fark eder, Harriet. Farklı yağmur ormanlarının tamamen farklı bitki örtüleri vardır. Bu da yolunu tekrar bulmanın ne kadar kolay ya da zor olacağını önemli ölçüde etkiler. Bazı yağmur ormanlarında diğerlerine oranla çok daha fazla büyük yapraklı bitkiler vardır ve bu da temelde bunların yapraklarını pençelerininle kesmen gerekeceği anlamına gelir.” Toby bunu göstermek için elini yüzünün önünde sallıyor.

Ben ona bakarken tekrar bir sessizlik oluyor. “Bu bir metafor, Toby. Mecazi olarak konuşuyorum.”

“Pekâlâ. Anladım.” Toby biraz düşünüyor. “Öyleyse, elbette öyle hissettiğim oluyor, Harriet.”

Midem hızla dönmeye başlıyor. O da böyle mi hissediyor? “Peki, o zaman, kendini hiç...” bunu nasıl ifade edebileceğimi bulmaya çalışırken duraksıyorum. “Ne yaparsak yapalım, oraya ait değilmişiz ve bunu herkes anlıyormuş gibi hissediyor musun kendini hiç?”

Toby evet anlamında başını sallıyor. “Ve tekrar geri dönmek istiyormuşuz...”

“Diğer kutup ayılarını bulabileceğimiz karlı bir yere...”

“Ama bunu nasıl yapacağımızı bilmiyormuşuz...”

“Dolayısıyla da ortalarda bir başımıza dolanıp duruyormuşuz gibi.”

Toby'yle ben birkaç saniye birbirimize bakıyoruz ve ben tüm bedenimin titrediğini hissedebiliyorum.

Romantizmden değil. Bunu netleştirelim. Bu, *romantizmden kaynaklanan bir titreme değil.* Tam da bunu kanıtlamak ister gibi, Toby'nin burnundan bir damla o anda kaşkoluna damlıyor.

Ama yine de her yanımla titriyor. *Toby anlıyor. Önce buraya gelme konusunda haklı olduğumu biliyordum.*

"Yani ne yapacağız?" diyebiliyorum sonunda. Çok heyecanlıyım, kelimeler ağzımdan zorla çıkıyor. "Hangi yöne gideceğiz? Bu ormandan nasıl çıkacağız, Toby?"

Belki de benim haberdar olmadığım bir harita, en azından bir yön tabelası ya da bir tür pusula vardır.

Toby yüzünü buruşturuyor, omuz silkiyor ve parmağıyla burnunu siliyor. "Kutup ayıları harikadır." Parmağını kabana siliyor. "Kutup ayıları yeryüzündeki en büyük etobur hayvanlardır. Derilerinin altında *siyah* olduğunu, tüylerinin *şeffaf* olduğu halde, ışığı yansıttığı için beyaz gözüktüğünü biliyor muydun?"

Ona bakıyorum. Midem çoktan yatışmaya başladı bile. Dokunacak kadar yakın, ama bir o kadar uzak. "*Mecazi anlamda, Toby,*" diye iç çekiyorum. "*Hâlâ metaforik kutup ayılarından bahsediyoruz.*"

"Biliyorum. Söylemeye çalıştığım şey şu: Harikayız biz, Harriet."

“Ama...”

Toby matarasını alıp kapağını açıyor. “Endişelenme, Harriet. Endişe duyduğun şey aç kalacağımızsa, aç kalmayacağız. Büyük pençelerimiz var ve sanırım nehirlerden tropikal balıklar yakalayabiliriz. Genetik olarak Avrupa kahverengi ayılarından geldiğimiz için biraz pratik yaparsak ağaçlara da tırmanabiliriz. Gerçekten çok yüksek olanlarına bile.”

“Ama...” ve duraksıyorum. Haklı, açlıktan ölmeyeceğiz. Bu yüreğime biraz su serpiyor en azından. “Ama hâlâ oraya uygun değiliz, Toby. Bu seni rahatsız etmiyor mu? Hiç mi?”

“Yoo.” Toby çorbadan bir yudum alıyor.

Kekelemeye başlayacağımı hissediyorum. Toby bunu biliyor ama buna *aldırmıyor*? “Ama ya diğerleri?” Aklım karışmış bir şekilde, daha çok kendi kendime, mırıldanmaya başlıyorum. “Diğerleri? Kurbağalar, papağanlar, kap... Kaplanlar, uçan sincaplar... Ya onlar? *Biliyorlar*, görüyorlar, bizimle hiçbir şey yapmak istemiyorlar, bize gülüyorlar...”

“Doğrusu, eninde sonunda onların çoğu birileri tarafından yeniyor, Harriet. Hepimizin zayıflıkları var. Yağmur ormanı son derece sert çevre şartları olan bir yer ve küçülüyor. Aynen buzullar gibi ama bu çok daha önemli bir mesele.”

“Ama...”

Toby mataranın kapağını tekrar kapatıyor ve battaniyeyi düzeltiyor. “Bir kutup ayısı olmaktan zevk almaya bak. Pençelerinin büyüklüğünün değerini bil.” Ellerini pençe gibi ya-

p  p tekrar yüzünün önünde sallıyor. "  stelik" diye ekliyor, "Biliyorsun, aldatıcı bir biçimde yumuşak a sevimliyiz."

Bir şey söyleyemeyecek kadar   a  ırmı   bir halde gözleri-mi dikip ona bakıyorum. Bu... *Bilgelik* de nereden çıktı? Ya-nında oturmakta olduğum bu   ocuk da kim? El fenerinin yeşil i  ı  ına gömülmüş, ba  da   kurmuş oturmakta olan Toby birden uhrevi bir varlıkmı   gibi görünüyor gözüme. Gizemli. Her şeyi bilen.

Neredeyse... Yoda⁵⁰ gibi.

Sonra Toby parmağını tekrar burnuna götürüyor ve yine Toby oluyor.

Birkaç dakika konuşmadan oturuyoruz: Toby, radyonun kanallarını kurcalıyor; ben,   alıltaki bir yaprağı çekiştirip duruyorum. Düşünecek o kadar çok şey var ki aslında, ama -her nedense- bunları hiç düşünme ihtiya  ı duymuyorum. Hepsi bir bir zihnimde netleşiyor kendiliğinden.

Boğazımı temizliyorum ve sürünerek   alıltan çıkma-ya başlıyorum. Sanırım sonunda yapmam gereken şeyin ne olduğunu biliyorum. "Pekâlâ," diyorum Toby'ye en otoriter sesimle. "Benimle geliyorsun."

Toby fal taşı gibi açılmış hoşnut gözlerle bana bakıyor. "Ben? Seninle? Ne zaman?"

"Hemen. Yeşil fenerini de al, Toby."

⁵⁰   .n. "Yıldız Savaşları" (Star Wars) filmindeki bilgi karakter.

Holly Smale

Çünkü -boyumu çoktan aşmış olan bu kadar yalanla-
bulabildiğim kadar çok ek bilgeliğe ihtiyacım olacak.

65

Bir sonraki kısa yolculuğumuzun verimli bir yolculuk olacağını söylemek isterdim: Macera, esin ve kendini keşfetmeyle dolu bir yolculuk. Hoş olurdu, değil mi? Bir parça *Çarmih Yolcusu*'nda⁵¹ olduğu gibi -tabii, baskın dinî özelliğini bir tarafa koyarak- yapılan yolculuk.

Ama öyle olmadı.

"On adım gerinden yürümemi istemediğinden emin misin?" diye soruyor Toby afallamış bir halde, biz hızla kaldırımdan aşağı doğru yürürken. "Bu kendini daha rahat hissetmeni sağlamaz mı?"

"Toby, on adım gerisinden yürünmek kimi *ne zaman* daha rahat hissettirir ki?"

"Bu, o kişinin seni görüp görmediğine bağlı. Gerçi, on adımı *hesaplamanın* biraz alengirli bir şey olduğunu söylemeliyim. Genellikle takip ettiğin kişinin ardından koşup, sonra da mesafeyi korumanı gerektirir. Ki bu da sanabileceğin

51 Ç.n. "Pilgrim's Progress" (İng.) - John Bunyan tarafından Hristiyanlığı Protestan bakış açısıyla anlatmak için yazılan, Bedfordshire'dan Londra'ya yapılan hayali bir yolculuğu anlatan kitap.

kadar zor bir şey değil aslında.”

Bu, geçen Noel’de Toby’nin ne yapmakta olduğunu gayet iyi açıklasa da bunu kulak ardı etmeye karar veriyorum. “Sadece yanımda yürü, Toby. Beni takip etmeyen biriymişsin gibi.”

“Hay Allah.” Toby’nin buna biraz canı sıkılmış gibi görünüyor. “Bunun biraz geleneği bozmak olduğunu söylemeliyim. Olur da fikrini değiştirirsen, Harriet, bunu bana söylemen yeter. Hemen bir ağacın arkasına geçer gazete okuyormuşum ya da ağaç kurtlarına bakıyormuşum gibi yaparım, tamam mı?”

“Tamam.” Ona gülümsüyorum. Niye Toby’ye hep çok kötü davrandım ki? Tek istediği, oynayabileceği başka bir kutup ayısıydı. Bu çok mu şaşırtıcı sanki?

“Olur da elini tutmaya kalkarsam, buna çok kızar mısın?” diye ekliyor, yanıma doğru gelirken. “Sadece kısa bir süreliğine? Bu güzel kış gününde?”

Tamam, Toby için o kadar da üzülüyorum.

“Evet,” diye çıkışıyorum elimi cebime sokarken. “Çok kızarım, Toby.”

Toby sırt çantasında bir şeyler aramaya başlıyor. “Bunu not etmeliyim,” diyor ciddiyetle. “Aynı hatayı tekrarlamayayım diye.” Defterine bir şeyler çiziktiriyor. “Belki altı ay sonra, ha?”

Nick’in elini düşünüyorum. Bir daha asla tutamayacağım

eli. Niye bana böyle bakarak beni bir kaldırım boyunca takip eden o değil ki?

Üzüntüden mideme küçük bir kramp giriyor.

"Hayır," diyorum olabildiğince nazik bir şekilde. "Üzgünüm, Toby."

"Sorun değil," diyor Toby neşeli bir şekilde, defterine bir şey daha yazıp defterini kaldırırken. "Yedi ay yaptım."

Nat'lerin evi her zamankinden bile daha büyük görünüyor gözüme. Gerçi, her zamanki boyutunda olduğundan son derece eminim. Bu evin bir Tim Burton⁵² filminden fırlamış gibi görünmesi benim suçum.

"Geride dur," diyorum Toby'ye sessizce, kapıya doğru yaklaşırken. "Nat şu aralar benden hoşlanmıyor. Daha çok kızgın bir *Camponotus Saundersi*..."

"Yaygın olarak Malezya Karıncası⁵³ olarak bilinir," diye araya giriyor Toby.

"Kesinlikle. Yaklaştığımızda Nat'in kafasının gerçekten patlama olasılığı bir hayli yüksek."

Toby itaatkâr bir şekilde birkaç metre geride duruyor ve kapı açılıyor. Victoria bize bakarak birkaç kez gözlerini kırptırıyor. Şu anda tamamen pembe, Pembe bir sabahlık, başına sarılmış pembe bir havlu, pembe yüz maskesi. Hatta şimdi

⁵² Ç.n. Sıradışı ve tuhaf tarzıyla tanınan Amerikalı bir yönetmen.

⁵³ Ç.n. Malezya patlayan karıncası, bir tehdit aldığı anda kendisini patlatır. İçinde bulunan güçlü zehirler patlamayla birlikte düşmanına yayılır ve düşmanın ölümüne sebep olur.

başına doğru itmiş olduğu, şişme gözlüklere benzeyen, pembe bir göz bandı da var.

"Harriet!" diyor, beni gördüğüne hoşnut olmuş bir şekilde. "Yine hediyelerle mi geldin? Çikolataları yiyip bitirdim ve aslında bahçe yoluna saçılmış olan pembe güllerin kurtarabildiğim kadarı da gerçekten çok hoşuma gitti. Maalesef, üzerinde diş izi olanları çöpe atmak zorunda kaldım."

Offf, kahretsin. Nat'ın zambak tercih edeceğini *biliyordum*.

"Nat evde mi, Victoria?"

"Eminim hâlâ bir yerlerde somurtup duruyordur, evet." Victoria biraz gerimde duran Toby'ye doğru bakıp el sallıyor. "Bu da senin küçük takipçin Toby olmalı. Seni birkaç yıl önceki okul pikniğinden hatırlıyorum. Hatırlıyor musun? Elinde dürbün, eşya piyangosunun yapıldığı yerde göbeğinin üzerinde dönüp duruyordun."

Toby gülümseyerek bir adım öne atlıyor. "Evet, o bendim," diyor gururla göğsünü kabartarak. "Gerçi, Harriet'i takip etme becerilerimin o zamandan beri *ölçülemeyecek kadar çok* geliştiğini söylemeliyim. Sizinle uygun bir şekilde tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Nat'ın Annesi."

"Ben de." Victoria önce Toby'ye, sonra bana, sonra tekrar Toby'ye gülümsüyor. Sonra da -buna gerçekten inanamıyorum- bana *göz kırıyor*.

Umarım göz kırıyor olduğunu *düşündüğüm* nedenden

ötürü göz kırpmıyordur bana.

Öğg.

“Öhö, öhö.” Victoria boğazını temizliyor ve sonra cebinden bir el mikrofonu çıkarıyor. “Pardon,” diye bir açıklama yapıyor bize: “ama merdivenlerden yukarıya doğru bağırarak alımda gereksiz kırıksıklıkların oluşmasına neden oluyor. Ben de bu yüzden bu alternatifte bir sürü para yatırdım.” Sonra, mikrofonun yan tarafındaki küçük kırmızı düğmeye basıyor. “Natalie?” diyor mikrofona ve merdivenlerin oralarda uzaklarda bir yerlerde sesi yankılanmaya başlıyor. “Bir çift ziyaretçi var.”

Sessizlik.

Victoria gözlerini deviriyor ve mikrofonun ses düğmesini kurcalıyor. Evi, yüksek bir cızırtı dolduruyor. Eliyle mikrofonun tepesini kapatıyor ve “Odasının dışındaki bir hoparlöre bağlı bu,” diye fısıldıyor pis pis. “Aslında, bir tane de yatağının altına koydum ama henüz onu bulamadı. Natalie? *Natalie?*” Victoria birkaç saniye bekliyor; iç geçiriyor ve yine mikrofonu ağzına götürüyor. ‘Sesi ona çıkarttırma bana, küçük hanım.’

“Tamam, tamam,” diye bağırdığını duyuyorum Nat’in, kıyamet koparak merdivenlerden aşağıya doğru inerken.

Victoria mikrofonu kapatıyor, Toby’yle bana göz kırıyor; oturma odasına geri dönüyor ve oturma odasının kapısını kapatıyor.

Bizi Nat’le bir başımıza bırakıyor.

Nat'in yüzündeki ifadeden, onun Malezya Patlayan Kâ-
rıncalar'ını kışkandırmak üzere olduğunu anlıyorum.

66

"Eee?" diyor Nat birkaç saniye sonra. "Seni tekrar burada gördüğüme şaşırdım, Harriet. *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nın⁵⁴ seçmeleriyle meşgul olacağını düşünmüştüm."

Şaşkınlıkla birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum. "Hayır. Böyle bir şey yok."

"Gerçekten mi? Çünkü bir eşeğe rol vereceklerini duydum."

Ooo.

İhtiyaç duyduğumda niye böyle iğneleyici sözler bulamıyorum ki *ben*? Nat bunları oturup önceden hazırlıyor mu yoksa böyle pat diye aklına geliyor bunlar?

Olurda tekrar benimle şiddet içermeyen bir şekilde konuşursa, ona bunu sormayı unutmamalıyım.

Toby başını oldukça yukarı kaldırıyor ve dik dik tam Nat'in gözlerinin içine bakıyor. "Natalie Grey," diyor sert bir sesle. "Harriet buraya yüce şeref ve haysiyetiyle - söylememde bir

⁵⁴ Ç.n. "A Midsummer Night's Dream" (İng.) – William Shakespeare'in erken dönem romantik-komedy romanı.

sakinca yoksa büyüleyici güzelliğiyle- senden özür dilemeye geldi. En azından, terbiyeli bir insan gibi davranıp onu dinlemelisin. Yoksabir... Bir... Bir..." Nat'e söyleyebilecek bir şey bulabilmek için çaresizce çevresine bakındığını görebiliyorum. Gözleri, kapının yanına yere takılıyor. "Saksı kafadan başka bir şey olmazsın," diye tamamlıyor cümlesini zafer kazanmış bir edayla. "Üstelik de lavantayla dolu bir saksı kafa."

Hımm... Sanırım Toby'de de bende olan sorundan var. Nat, Toby'nin söylediğinden hiç etkilenmemiş bir şekilde bir kaşını kaldırıyor.

"Tekrar özür dilemek istemiyorum," diyorum çabucak.

"Öyleyse burada ne işin var? Bana yine parçalamaktan zevk duyacağım saçma sapan hediyeler mi vereceksin?"

"Hayır. Sadece benimle bir yere gelmeni istiyorum." Dudaklarımı ısırıyorum. "Benimle ve... Toby'yle." Toby buna çok sevinmiş görünüyor ama nereye gittiğimizi öğrenince, yüzündeki bu ifade değişebilir.

Nat şoktan birkaç saniye konuşamıyor. "Ne demeye böyle bir şey yapacaktım ki?"

"Çünkü ikimiz de bu durumdan hoşnut değiliz."

Nat *hıh* diyor. "Aslında, sensiz olmak beni son derece özgürleştiriyor, Harriet. Kambur balinaların göçüyle ilgili belgeseller söz konusu olmayınca, insanın aslında ne kadar çok zamanı olabileceğini hiç bilmiyordum."

Bu bir palavra, kambur balina belgeselini *beğenmişti*.

balinaların çok 'göz alıcı' olduklarını söylemişti.

"Lütfen, Nat? Sadece yirmi dakika, sonrasında benden hâlâ nefret ediyor olursan, tüm geceyi fotoğraflarımızdan benim yüzümü kesip çıkararak geçirebilirsin."

"Bunu çoktan yapmamış olduğumu da nereden çıkarıyorsun?"

Birkaç saniye birbirimize inatla bakıyoruz. Ne onun ne de benim vazgeçmeye niyetimiz var.

Toby boğazını temizliyor. "Harriet'ın kestiğin fotoğraflarını koyacak bir yer bulamazsan," diye araya giriyor birden, "ben onları seve seve alırım."

Her ikimiz de ona bakmak için yavaşça dönüyoruz, ama Allahtan bu fikre vereceğim yanıt, görünmeyen Victoria'nın mikrofonun tepesine vurarak çıkarttığı sesle bölünüyor. "Öhö, öhö," diyor. Bu sanki Victoria'nın değil de bedensiz bir ruhun ya da eski bir Tanrıçanın sesi. "Git onlarla, Natalie."

"Ne?" diyor Nat gaipten gelen bu sese "*Hayır*."

"Haftanın geri kalan kısmında pataklanmış gibi bir yüzle evde dolaşıp durmana müsaade etmeyeceğim. Güzellik terapilerim, sen ortalıkta öyle somurtarak dolanırken bir işe yaramıyor. Onlarla git."

"Ama canım hiç..."

"Git!"

"*Hayır!*"

"Pekâlâ." Tanrıçanın sesi boğazını temizliyor. "Altı, Na-

talie." Tiz bir ses evi kaplamaya başlıyor.

"Anne."

"Yedi." Tiz ses daha da yükseliyor.

Nat alt dudağını yemeye başlıyor. "Kaçsa kaç."

"Sekiz. Sekizde, Natalie, kulakların acımaya başlayacak."

Nat elleriyle yüzünü kapatıyor. "Lütfen, anne..."

"Dokuz. Tüm gün kulaklarında çınlayıp duracak bu ses. On yaptırtma bana şunu. Yapanım. Sesi ona getiririm. Üstelik sen banyo yaparken başının etini yemek için banyoya bir hoparlör daha koyarım."

"Tamam!" diye bağınıyor Nat, oturma odasına doğru ters ters bakıp el çantasını alırken. Kapının hemen yanında duran ayakkabılarını hisşimla ayağına geçiriyor. "Hepiniz sağ olun. Sağ olun yani. Mutlu oldunuz mu? Geliyorum."

Nat kocaman adımlar atarak evden çıkıyor ve ardından kapıyı küt diye çekiyor.

Ama öncesinde, bedensiz ruhun derinlerden gelen kahkahasını duyuyoruz.

Yolda başı ben çekiyorum.

Öyle olmak zorunda çünkü başka hiç kimse nereye gittiğimizi bilmiyor. Zaten nereye gidiyor olduğumuzu *bilseler* bile, oraya nasıl gideceğimizi bilmiyorlar. Bu büyüğü bilgiye sahip olan tek kişi benim. Bu bilgiye, sekiz yıl önceki parti sayesinde ulaşmıştım. Nat bademcik ameliyatı olduğu için

kaçırmıştı bu partiyi. Bu parti aynı zamanda -yarattığı dehşetten ötürü- Nat'siz katıldığım ilk ve son parti olmuştu.

Gerçi, dürüst olacağım. Yalnız katıldığım davetleri pek de başarılı bir şekilde sonuçlandıramıyorum zaten.

"Pekâlâ," diyorum gergin bir şekilde, büyük bir bahçe kapısına yaklaşıp sürgüyü çekerken. "Bırakın da tüm konuşmayı ben yapayım."

"Harriet," diyor Nat terslenerek, hep birlikte bahçeden geçerek eve doğru yürürken. "Öncelikle, bu kahrolasica yer de neresi? Ve ikincisi, zaten tüm konuşmayı ne zaman sen yapmıyorsun ki?"

Tamam. Onunla barışmaya çalışmam gerektiğini biliyorum ama böyle yorumlar yaparak bunu çok zor bir hale sokuyor.

Burnumu havaya dikiyorum. "Dostluğun ne demek olduğunu bilmediğimi sanıyorsun, Nat," diyorum, kapı tokmağını tutup küt diye bırakırken. "Ama yanılıyorsun. Biliyorum ve nasıl dürüst olunacağını da biliyorum." Kapı tokmağını yeniden tutup küt diye bırakıyorum. "Sadece bunu bir süreliğine unuttum, hepsi bu. Şimdi bunu sana kanıtlayacağım."

Ağır ağır, uğursuz bir gıcırtyla -ve birazcık da küfürle- kapı açılıyor.

İşte, yüzünde son derece şaşkın bir ifadeyle, Alexa karşımızda duruyor.

67

Geldiğim yerin burası olduğunu biliyordunuz, değil mi? Evet, görünen o ki sizin kafanız da aynen benimki gibi işliyor. Düz bir şekilde ve mantık çerçevesi içinde, ama aynı anda da yaratıcı ve şairane bir şekilde.

Anlaşılan o ki Nat ve Toby'nin kafaları böyle işlemiyor. Onların ağızları da aynen Alexa'ninki gibi bir kanış açık kaldı.

Birkaç dakika süren şoktan kaynaklı bir sessizliğin ardından, "Bu," diyor Nat arkamdan, net bir şekilde duyabileceğim bir ses tonuyla, "şimdiye kadar yaptığın en saçma şeyler içinde birinci sırada, Harriet. Ama şunu belirtmeliyim. Bu oldukça büyük bir başarı."

"Harriet," diye diğerleri de duysun diye yüksek bir tonda fısıldıyor Toby. "Alexa Roberts'in burada yaşadığını biliyor muydun? Bilmiyorsan, onu burada bulma olasılığımız ne kadardı?"

Boğazımı temizliyorum. Aynen reklamlar sırasında Anabel'in kanalları hızla dolması gibi. Alexa'nın yüzünden farklı duygular geçiyor ardı ardına. Şok, ardından birkaç sani-

yelik bir kuşku, sonra kızgınlıkla dolu uzun bir an ve ardından anlık bir utanç ifadesi. Çok anlık da olsa sanırım bir parça da... Saygı ifadesi görür gibi oluyorum yüzünde, cesaretime duyduğu saygı.

Bir kez daha düşündüm de, hayır. Saygı değil bu.

Bu, Toby'nin keskin tıraş losyonuna karşı gösterilen bir reaksiyon. Rüzgâr bu kokuyu tam evin içine doğru getiriyor.

"Alexa," diyorum ve derin bir nefes alıyorum. Buraya gelene kadar tüm yol boyunca bunu düşünmüş olmama rağmen, ne diyeceğimden tam olarak emin değilim. Tek bildiğim -ne söylersem söyleyeyim- bunun doğru, bunun mükemmel ve bunun her şeyi halledecek bir şey olması gerektiği.

Sorun yok, öyleyse.

"Harriet," diyor Alexa, bize gülümserken. "Natalie. Toby. Ne güzel bir sürpriz. Birlikte Darjeeling çayı⁵⁵ içmek için içeri gelmez miydiniz? Ayrıca annem daha yeni bir kutu turta aldı ve hepimize yetecek kadar çok var."

Aldığım o derin nefes birden tekrar dışarı çıkıyor bir seferde. "Hih?" diyorum aklım karışmış bir şekilde. "Ne? Cidden mi?"

Nat başını ellerinin arasına alıyor.

"Elbette," diyor Alexa, ellerini göğsünde kavuştururken. "Hep birlikte oturma odasında oturup Noel'de kar yağması

55 Ç.n. Dünyada sadece Hindistan'ın Batı Bengal eyaletinin kuzeyindeki Darjeeling bölgesinde yetiştirilen ve dünyanın en iyi çayı kabul edilen çay

olasılığını tartışabiliriz.”

“Gerçekten mi?”

Alexa’nın yüzündeki gülümseme kayboluyor. “Hayır, elbette gerçek değil, seni moron. Burada ne işiniz olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. Köpekleri üzerinize salmadan önce çekip gidin kapımdan.”

Toby birkaç adım geriliyor. Kuşkusuz, köpek sesi *duymuyorum* ama bu, orada köpek olmadığı anlamına gelmez. Gerçekten çok sakın köpekler olabilirler.

Alt dudağımı ısıyorum. “Söylemem gerekeni söyleyene kadar gitmeyeceğiz.”

Alexa’nın alnındaki kırıkkıllıklar derinleşiyor ve ıslık çalmaya başlıyor. “Rex? Fang? Buraya gelin, oğlum. Çaya geek’ler gelmiş.”

Nat yüksek sesle ofluyor ve kolumu çekiştiriyor. “Tamam, Harriet. Ne demek istediğini yeterince anlattın. Beni savunmak için kendi güvenliğini tehlikeye atıyorsun, çok cursun. Seni affettim, şimdi bunu burada kesip eve gidelim, oldu mu?”

“Hayır.” Ben de kollarımı göğsümde kavuşturuyorum: Kısmen kararlı görünmek için, kısmen de kimse sinirden ellerimin titrediğini görmesin diye. “Hiçbir yere gitmiyorum. Ona söyleyene kadar gitmeyeceğim.”

“Bana ne söyleyeceksin?” Alexa ıslık çalmayı bırakıyor ve gözlerini kısıyor. “Bana ne söylemek için kapımda üç kü-

çük domuzcuk⁵⁶ gibi duruyorsunuz?’

Ben ona bakarken uzun bir sessizlik oluyor. Beynim zonkluyor. *Üç Küçük Domuzcuk* ve onların üç küçük evi. Biri samandan, biri ağaç dallarından, biri de tuğladan yapılmış üç ev.

Evet, bu. Ona söyleyeceğim şey bu.

Derin bir nefes alacağım. Sonra, Alexa’ya üç küçük domuzcuk olmamızın sorun olmadığını çünkü üçümüzün bir arada olduğunu ve artık samandan yapılmış bir evde olmadığımızı söyleyeceğim. Tuğladan yapılmış bir evdeyiz artık. Dolayısıyla, ne kadar burnundan solursa solusun, ne kadar kuvvetli üflerse üflesin, bize ulaşamaz. Bizi deviremez. Ne yaparsa yapsın, biz hep ayakta kalacağız.

Bu benzetmeyi beğenmezse -ki aslında, ben beğenmiyorum, Tudor zamanında da evler samandan yapıldı ve *insanların* bu malzemeye ilgili bir sorunları varmış gibi görünmüyordu- ben de Üç Ayı masalına⁵⁷ geçip ona çorbamızdan ne kadar içerse içsin, kaç yatağımızda yatarsa yatsın, bunun sorun olmadığını söylerim. Ne de olsa sonunda onu ormana geri kaçırarak olan gücü bulduk nasılsa.

Sonra da Üç Kardeş’e geçerim ve o artık ondan kork-

56 ç.n. “Üç Küçük Domuzcuk” (“The Three Little Pigs”) fablndaki farklı materyallerden üç farklı ev inşa eden üç domuza bir gönderme. Bu domuzları yemek isteyen bir kurt, ilk iki evi üfleyerek yıkar ama tuğladan yapılmış olan üçüncü evi yıkamaz. Üç kardeş bu tuğla eve girerek canlarını kurtarırlar.

57 ç.n. “Goldilocks and the Three Bears” (İng.) – Bir gün, Goldilock adında küçük bir kız çocuğu ormanda dolaşırken, o anda evde olmayan üç kişilik bir ayı ailesinin evine girip hepsinin çorbasından içer; sandalyelerine oturur; yataklarında yatar. Küçük ayının yatağında uyuya kalan Goldilocks, eve gelen üç ayıyı görünce korkar ve bağırarak ormana geri kaçar.

madığımızı anlayana kadar masallardaki         le ilgili benzetmeler yapmaya devam ederim ve ona, ne kadar uğraşırsa u  raşsin, bize tekrar zarar veremeyeceğini söylerim.        onun bunu yapmasına izin vermeyeceğiz.

Derin bir nefes alıyorum, sözel olarak yaşımda çok ilerisinde olan bir saldırıya girmek için kendimi hazırlıyorum ama aniden bundan vazgeçiyorum.

S  yleyeceklerimin hiçbirini s  ylemememe gerek yok.

Ben biliyorum. Nat biliyor. Toby biliyor. Buradayız ve bu yeterli.

Ama *gerçekten* söylemem gereken bir şey var.

“Sa  ın için özür dileriz.” Alexa’nın başına işaret ediyorum. Aslında, onu son gördüğünden sonra kuaföre gitmiş sanırım. Sa  ı gerçekten hoş görünüyor. Doğrusu, benimkinden bir hayli hoş görünüyor. “Bunu söylemeye geldik. Özür dileriz. Yaptığımız şey korkunçtu, hainceydi, yanı  tı ve   zg  n  z.”

Alexa kaşlarını kaldırıyor. “Ta buraya kadar sadece sa  ım için   zg  n oldu    nuzu söylemek için mi geldiniz?”

“Evet.” Tamamen dili tutulmuş gibi görünen Nat’e dönüyorum. “  yle değil mi, Nat?”

“Ben de özür dilerim,” diye araya giriyor Toby. “Ger  ek  te bununla hiçbir al  kam olmamasına rağmen, bu çetenin lideri olarak davranışlarımızın sorumluluğunu üstlenmem gerektiğini hissediyorum.”

Nat ve ben birbirimize bakıyoruz. Pekâlâ, Toby'nin bunu yapmasına izin vereceğiz.

Nat somurtuyor ve yanakları kızarıyor. Onu tanıyorum. Bu konuda onun da kendisini kötü hissettiğini biliyorum. Bu konuda kendini kötü hissetmeyecek kadar zalim değildir. Özünde öyle değildir. "Evet," diyor Nat sonunda ve omuzları gevşiyor. "Zıvanadan çıkmıştım, Alexa, ama çıkmamalıydım. Özür dilerim." Duraksıyor. "Ama bunu Harriet'a tekrar yaparsan," diye sadece benim duyabileceğim bir tonda mırıldanıyor, "seni kel bırakırım."

Alexa saçına dokunuyor. "Pekâlâ. Allahtan yüzüm her türlü modeli kaldırıyor. Ne diyebilirim ki, mübarek gecede doğmuşum. İşimiz bitti mi şimdi?"

Ben bunu düşünürken bir duraksama oluyor.

"Evet," diyorum yavaşça, dik dik ona bakarken. "Şimdi işimiz bitti."

İşte bunu gerçekten tüm yüreğimle söylüyorum.

"Öyleyse şimdi cehenneme kadar yolunuz var." Alexa üçümüze birden bakıyor. "Geek'ler," diye ekliyor, neredeyse aklına sonradan gelmiş gibi.

Onunla bizim aramızdaki kapıyı kapatıyor.

68

Eve dönerken tüm yol boyunca dans ediyoruz. Elbette, dans etmeye başlamak için Alexa'ların bahçesinden çıkana kadar bekliyoruz. İntihar etmek gibi bir niyetimiz yok.

"Gördünüz mü?" diye bağırmaya devam ediyor Toby kalçalarını kıpırdatırken. Ceketinin önünü açmış, tişörtündeki elektronik klavyeyle zafer dansımıza eşlik ediyor. "Al bakalım, Alexa! VINN! Ta evine kadar geldik ve *gördün işte!*"

Ellerim başımın üzerinde havada, küçük halkalar çizerek dönüp duruyorum. Bitti. Gerçekten bitti. Eğer bize ulaşmak isterse, bacadan girmesi gerekecek ve biz orada, ne olur ne olmaz diye, bir kazan sıcak su bulunduruyor olacağız.⁵⁸

Bu *muhteşem* bir duygu.

Nat bile, kimsenin ona bakmadığını düşündüğü bir anda zaferimizi kutlamak için omuzlarını sallıyor hafifçe.

"Biliyor musun," diyor nefes nefese, hepimiz zafer sar-

⁵⁸ Ç.n. "Üç Küçük Domuzcuk" masalının sonuna bir gönderme. Tuğladan yapılmış evi üfleyerek yıkamayacağını anlayan kurt, eve bacadan girmeye karar verir. Bunu fark eden domuzcuklar da ocağı yakıp bir kazan su kaynatırlar. Kurt, bacadan inmeye çalışırken sıcak su dolu kazanın içine düşer ve bu da onun sonu olur.

hoşluğuyla dans etmeyi kesince, "bu gerçekten iyi geldi. Alexa'dan özür dilemek, yani. Çünkü o asla böyle bir şey yapmayacak, değil mi? Asla hiçbir şey için üzgün olduğunu söylemeyecek. Ki bu da bizi iyi adamlar yapıyor, öyle değil mi?"

"Kötü adamların biz olmadığımızı *biliyoruz*," diyor Toby ciddiyetle. "Çünkü öyle *olsaydık*, üzerinde küçük kafatasları olan siyah giysiler giyiyor olurduk ve muhtemelen bıyığımız olurdu."

"Alexa'nın saçını kestğine hâlâ inanamıyorum."

"*Biliyorum*. Ne düşünüyordum acaba?"

"Makası da nereden buldun?"

"Resim odasından. Bir an için her şey bulanıklaştı ve sonra bir baktım ki elimde bir atkuyruğu var. Bu konuda kendimi günlerdir berbat hissediyorum."

"Nat," diyorum ciddi bir şekilde, başka bir konuya yavaşça geçiş yapmak için. "özür dilerim. Her şey için. Olmam gerektiği gibi bir arkadaş olamadığım için. Sana yalan söyledim için. Hayalini çaldığım için ve benden muhtemelen sonsuza kadar nefret edeceğini biliyorum ama..."

Nat gözlerini deviriyor. "Asla senden *sonsuza kadar* nefret etmeyecektim, Harriet. Sadece birkaç gün için."

"Ama dedin ki..."

"*Kavga ediyorduk*. Ne söylememi bekliyordun ki? *Biraz sakinleşinceye kadar, yaklaşık olarak 36 saat kadar, senden*

nefret edeceğim mi?"

Aaa.

Aaa. Evet.

"Evet, bu hoş olurdu, doğrusu," diyorum hafifçe kızgın bir şekilde. "Sadece bir uyarı gerçekten işe yarayabilirdi. Mahvoldum."

Nat gülüyor ki bu -son birkaç gündür içinde bulunduğum durumdan sonra- biraz duyarsızca bir davranış. "Olayların Kadını seni... Her zamanki gibi. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, benimki gibi bir mizacın olsaydı, ben de modellik yaptığımı senden saklardım. *Ürkütücüyüm* ben." Gururla tırnaklarına bakıyor ve tırnaklarına üflüyor. "Ne yapacağı kestirilemez ve kesinlikle *Ürkütücü*."

Gerçekten öyle. Hep öyleydi.

"Yani biz..." diye başlıyorum.

"Evet." Nat omuz silkiyor ve bana sırtıyor. "Geçti gitti."

Telefonum çalıyor ve Toby ellerini havaya kaldırıyor. Ben-se kendimi Nat'in azıcık-bile-açık-olmayan kollarına atmak üzereyim o anda.

"Ben değilim," diyor Toby. "Hani, herhangi biriniz merak ediyordur diye söylüyorum. Seni arayan ben değilim, Harriet. Gerçi, *arayabilirim*, çünkü telefon numaranı buldum sonunda."

"Wilbur?" diyorum, telefonumu cebimden çıkarıp.

"Çıtır Çerezim benim," diyor Wilbur neşeli bir şekilde.

“Söz verdiğim gibi arıyorum, tatlım. Seninle oturup kızların yaptığı gibi neşeli bir sohbet yapmak hoşuma giderdi doğrusu ama eve gidip bir sürü çikolata yemek istiyorum. Yuka’nın yapmanı istediği şeyle ilgili detaylar şöyle, şekerim. Yarın sabah, çiçeğim, sabah kuşağında yayınlanan bir programın moda özel bölümünde bir röportaja katılıyorsun. Zamanında okula gidebilmen için seni sabah erkenden hazırlanmış olarak bekliyorlar.” Duraksıyor. “Tabii okulun 10’da başlıyorsa, elbette.”

Sanki tüm konuşmayı duyamıyormuş gibi davranan Nat’e bakıyorum. Wilbur’un sesi, Spor Günü’nde kullanılan şu küçük düdüklerinki kadar yüksek çıkıyor.

“Yapamam, Wilbur.” Nat’in gözleri fal taşı gibi açılıyor, ama taviz vermiyorum. Dostluğumuzu hayata henüz yeniden döndürdük. Bunu riske atamam. “Yuka’ya beni dava etmesini söylemen gerekecek. Ona, reşit olmadığımı ve üvey annemin gerçekten, gerçekten muhteşem bir avukat olduğunu da hatırlat, lütfen.”

Şimdiden bile hissedebiliyorum. Nat’le ben yine Deniz Dünyası’ndaki, eş zamanlı sıçrayarak mükemmel bir uyumla çalışan yunuslar gibi olacağız. Bir sinerji içinde yaşayacağız, tek bir bilinç akışı olacağız yine, aramızda tek bir zıtlık bile olmayacak. Tek bedendeki iki zi...

Telefon elimden uçup gidiyor.

“Wilbur? Merhaba. Ben Nat. Hatırladın mı beni? Cumar-

tesi sabah bekleme salonunuzda ağlayan kızım ben. Harriet bunun muhteşem ve heyecan verici bir fırsat olduğunu ve orada olacağını söylüyor. Saatini ve adresini ona mesaj at. Teşekkürler.”

Sonra telefonu kapatıyor.

Gözlerimi dikip birkaç saniye Nat’e bakıyorum. Ajansta ağlayan kız *Nat miydi* yani?

“Nat? Ne halt ediyorsun?” deyiveriyorum sonunda.

“Eğer müsaade etseydin, başlangıçta yapmış olacağım şeyi yapıyorum.”

“Yani?”

“Canına okuyorum.”

69

Tamam.

Biliyorum, biliyorum. İstatistikler önemli değil. Sadece sayılardan ibaret, yersiz ve keyfi sayılardan. Dolayısıyla ben de bütün geceyi internette kaç kişinin katılacağım sabah programını izlediğini araştırarak *geçirmedim* zaten.

(3.400.000.)

Hem bu programı kimlerin izlediğine de *bakmadım*.

(Son derece geniş bir yelpazeye sahip. Okula gitmek için hazırlanan çocuklar, kahvaltı etmekte olan aileler, işlerine gitmek için hazırlanan çalışanlar.)

Ayrıca yaklaşık olarak kaç kişinin bu tür röportajları internette izlediğine de *kesinlikle* bakmadım.

(Bahçeniz düzgün görünsün diye bahçenizdeki çimlerin kenarını nasıl biçmeniz gerektiğini anlatan birini 300,000 kişi izlemiş.)

En önemlisi, kesinlikle yapmadığım şeylerden biri de, kendimi tuvalete kilitleyip bir kesekâğıdının içine doğru solumakla çok meşgul olduğum için kahvaltı edememezlik etmedim.

Sonrasında da, stüdyoya taksiyle giderken tüm yol boyunca o kesekâğıdını lime lime edip tüm kucağıma dökmedim tabii.

Niye böyle şeyler yapayım ki? Artık o eski, tedirgin Harriet değilim. Havalıyım. Sakinim. Bunların hiçbirini mesele etmiyorum artık.

Bu da açıkça görülüyor zaten.

"Harriet?" diyor babam sonunda. Görünen o ki bu sefer herkes benimle birlikte gelmeye karar vermiş. Taksi o kadar dolu ki şoför sigortasının neleri kapsayıp kapsamadığı konusunda homurdanmaya başladı. Annabel önde oturuyor; babam, Nat, Toby ve ben de arkaya tikiştik. Boş bulduğumuz yerlere ayaklarımızı koymaya çalışıyoruz. "Kendini bir hamster ya da bir kuş sanıyor olabilir misin?"

Kâğıt parçacıklarının pantolonumda yaratmış olduğu pasaklılığa bakıyorum. Doğru: Kâğıtları çok, çok daha küçük parçacıklara ayırsam, bir hamsterın ya da bir kuşun yuva yapması için mükemmel bir malzeme hazırlamış olurum.

"Çok eski zamanlardan bir bulmaca çözüyorum," diyorum ona gururlu bir şekilde. "Bir gün, zamanım olduğunda, parçacıkları tekrar birleştireceğim."

"Benim bir başlangıç yapmamı ister misin?" diyor Toby hevesli bir şekilde. Onu bizimle gelmemeye ikna etmeye çalıştım ama beni takip edebilmek için kaç otobüs değiştirmek zorunda kalacağını anlattıktan sonra bundan vazgeçtim. Bir hayli düşündükten sonra, beni aynı taksi içinde takip etmesi-

nin daha kolay olacağına karar verdim.

"Hayır. Ama yine de sağ ol."

"Korkarım, tekrar inmem gerekiyor," diyor Annabel ön koltuktan. "Tuvalete gitmem gerek."

"Yine mi?" diye iç çekiyor babam. "Cidden mi? Hayatım, bir sonda mı taktırsak sana?"

"Hayır, böyle daha iyi Richard, bu kibar adamcağızın arabasına tuvaletimi yaparsam, yolun geri kalan kısmını yürümek zorunda kalacağız. Aa, bir saniye. Bu senin en sevdiğin kazağın değil mi, aşkım? Neden olacağım pisliği temizlemek için bunu kullanabilirim aslında."

Babamın beti benzi atıyor. "*Durdur taksiyi.*" Babam hepimize birden bakıyor. "Bu da hepinize bir ders olsun. Asla hamile bir kadına kaşmir kazağınızı ödünç vermeyin."

"Durmamıza gerek kalmayacak," diyor şoför. "Geldik bile."

Taksi bir köşeyi dönüyor ve hepimiz sessizleşiyoruz. Kıs- men, içinde bulunduğumuz durum bir parça bunaltıcı olduğundan. Sabahın 6.30'unda uluslararası bir televizyon stüdyosuna geldik. Kıs- men de, Wilbur'un kapıda durmuş bizi bekliyor olmasından. Wilbur'un başında parlak pembe silindir bir şapka, üzerinde de gümüş rengi bir tulum var.

Hepimiz gözlerimizi dikip ona bakıyoruz.

"Bana mı öyle geliyor," diyor sonunda Annabel, taksi durup Wilbur şapkasını çıkararak bizi selamlamak için eğilir-

ken, "yoksa bu adam gitgide daha da mı garipleşiyor?"

Annabel haklı, Wilbur kesinlikle gitgide daha da garipleşiyor.

Hepimiz taksiden inince, Wilbur pembe şapkasını hafifçe düzeltiyor ve benim dışımda herkesi oturmaları için stüdyonun başka bir kısmına gönderiyor. Ben onunla 'güzelleştirilmeye' gidiyorum. Wilbur, kabarmış bir halde kıvr kıvr duran saçlarına bakıyor. "Gerçi," diye ekliyor üzgün bir şekilde, "yine sıfırdan başlamak zorunda kalacağız gibi görünüyor, değil mi Pandacığım?"

Hafifçe başıma vuruyorum. Olur da geçen hafta içinde azıcık bile olsa değiştiğimi sanabilirim diye. Böyle olmadığından tamamen emin olmak hoş bir duygu.

"Saçlarımı kontrol edemiyorum," diye açıklıyorum alçak bir sesle, Wilbur beni önüne katmış dar bir koridordan koridorun sonundaki kapısı kapalı bir odaya doğru götürürken.

"Bunu görebiliyorum, şekerim," diye iç çekiyor, gözlerini kısıp saçlarına bakarken. "Acaba o seni kontrol ediyor olabilir mi? Dünyaya hükmetmeye hazırlanıyormuş gibi görünüyor da." Kıyafetime bakıyor. "Ama her zamanki gibi kendine özgü stilini koruduğunu görmek güzel. Pijamalarınla mı geldin, Tavşancık?"

Onu duymazlıktan geliyorum. Böyle yapmaya oldukça alıştım bile.

Bu arada, pijamalarım la gelmedim. Bilin diye söylüyorum. Üzerimde kardan adam desenli bir tişört ve çarşıdaki Fas dükkânından almış olduğum şalvar var. Havalı görünmeye çalışmaktan vazgeçtim. Giyebileceğim tek temiz kıyafet buydu.

"Önce ne yapıyoruz?" diye soruyorum gergin ve heyecanlı bir biçimde, paniğimin yeniden başlamasını önlemeye çalışırken. "Ezberlemem gereken herhangi bir şey var mı?"

"Daha da iyi bir şeyim var senin için, pıtırıcık. Bak *şuna*." Cebinden küçük plastik bir şey çıkarıp sallıyor.

"Bir işitme cihazı mı o?"

"Evet, aşkım, bunu kullanacaksın. Beş milyon kişi seni izlerken biraz yardıma ihtiyacın olacağını düşündük."

Beş milyon mu? İnternet bana *yalan mı söyledi* yani?

Wilbur'un elinde tutmakta olduğu plastik şeye, biraz rahatlama biraz da korku dolu bir hisle bakıyorum. 'Bana ne söyleyeceğimi mi söyleyeceksin?'

Wilbur başını geriye atıyor ve gülüyor. '*Ben söylemeyeceğim, Şekerim. Benim söylediğimi bir düşünsene. Benim kullandığım dilin senin o küçük ağzına yakışacağını hiç sanmam, aşkım. Benim kullandığım dil çok renkli. Hayır, Yuka lto söyleyecek sana ne diyeceğini. Kelimesi kelimesine.*'

Aman tanrım. Yuka burada mı yani? *Yine* mi? Benim gibi kontrol manyağı birinin bile kendisini içgüdüleriyle hareket eden biriymiş gibi hissetmesine neden oluyor. "Yani tek yap-

mam gereken söylediklerini tekrar etmek mi?"

"Tek yapman gereken söylediklerini tekrar etmek," diye onaylıyor Wilbur beni. Tekrar kıkırdıyor. "Biraz önce ne yaptığımı anladın mı? Sadece söylediklerini tekrar ettim. Görüyor musun? Ben de kesinlikle bir model olmalıyım."

Kaygılı bir şekilde kulaklığa bakıyorum. Tamam, bunu yapabilirim. Yuka'nın söylememi istediği şeyleri söyleyecek, işimi bitirecek ve sonra da buradan çıkıp gideceğim. Normal hayatıma geri döneceğim. Normal şeylerle dolu olan hayatıma; okul gibi, Trigonometri gibi, Tarih kulübü gibi şeylere.

"Şimdi," diyor Wilbur, "hadi seni hazırlayalım da sonra her ikinizi de şu kanepeye bir oturtalım."

Beynim zonkluyor. Her ikinizi mi? *Her ikiniz?*

Bir kere daha, Wilbur'un söylediklerine hiçbir anlam veremiyorum. "Ama Yuka yanımda oturacaksa," diye söylediği şeyin saçma olduğunu belirtmek için söze başlıyorum, "nasıl olacak da..."

"Yoo, Yuka oturmayacak yanında, tatlım," diye bir kahkaha atıyor Wilbur, kapalı duran kapıyı açılırken. "Nick oturacak."

Gözlerimi dikip odaya bakakalıyorum ve beynim kafamın içinde zıvanadan çıkmışçasına bir pinpon topu gibi oradan oraya zıplayıp duruyor sanki.

Nick başını kaldırıp bakıyor, bana sırtlıyor ve sonra küçük bir not defterine bir şeyler çiziktirmeye devam ediyor.

pekâlâ, bu artık komik değil. *İnsanlar bana bunu yapmayı kesebilirler mi artık?*

“Onun da röportaja katılacağını söylemeyi atladım mı yoksa?” diye ekliyor Wilbur, yüzüme dikkatli bir şekilde baktıktan sonra bana göz kırparken. “*Hay Allah!*”

70

Hay Allah!

Hay Allah mı?

Birkaç metre ötemde hiç beklemediğim bir *Nick* otururken, beş milyon insanın önünde konuşmaya hazırlanmaya odaklanmanın ne kadar zor olduğu konusunda kimsenin *-herhangi birinin-* bir fikri var mı?

Hayır mı? Pekâlâ, ben size söyleyeyim. Bu, arkalarda bir yerlerde Vezüv Yanardağı⁵⁹ patlarken dijital bir radyoyu ayarlamaya çalışmaya benziyor.

"O niye *burada?*" diye oldukça kısık sesle fısıldıyorum Wilbur'a, Jessica adında hoş bir bayan saçımı ve makyajımı yaparken. Üzerime çoktan, benim hayatta seçmeyeceğim mavi bir elbise geçirdiler bile. Esasen, üzerinde herhangi bir çizgi film karakteri olmadığı için seçmezdim ben bu elbiseyi.

"O, Baylee'nin erkek yüzü, canikom," diye Wilbur da bana fısıldıyor, sanki ben bunu zaten bilmiyormuşum gibi. "Yuka onu da bu programa çıkartmayı becerdi. Maksimum

⁵⁹ Ç.n. Napoli'nin doğusunda bulunan, 1280 m yüksekliğindeki aktif yanardağ.

reklâm." Sanki bir melek görmüş gibi tavana bakıyor. "Yuka tam bir tanıtım *efsanesi*."

"Hımm." Tekrar Nick'e bakıyorum. Kanepede oturmuş tembellik ediyor -elindeki kalemi havaya atıp yakalıyor- sanki sürekli ulusal bir televizyon kanalına çıkmaya alışmış gibi. Gerçi, aslında, bu olabilir de.

Bilin diye söylüyorum. Bugün açık gri bir kazak ve koyu mavi bir kot giymiş. Saçlarının ön tarafı havaya doğru taranmış ve ara sıra parmağını ağzına götürüp ısıyor.

"Ooo, Manners," diyor, başını kaldırıp bakarken.

Hemen gözlerimi kaçırıyorum. *Ayvayı yedim*. Yine gözlerimi dikmiş ona bakıyordum.

"E-evet?" diye kekeliyorum, mümkün olduğunca sakın görünmeye çalışarak.

Başıyla sehpayı işaret ediyor. "Alçak ama uğraşırsan altına girmeyi becerebilirsin."

Çenemi havaya dikiyorum. Tüm söyleyeceği bu mu yani? O kadar *el tutuştuktan* filan sonra? Bana hiç mi *saygısı yok*? "Masanın altına saklandığım günler geride kaldı, aslında," diyorum ona soğuk bir sesle. "O zamanlar çocuktum, hepsi bu."

"Yazık. Eğer bir sürü depremin olduğu bir yerde yaşıyor olsaydık, seni tanıyor olmak gerçekten çok iyi olurdu."

Ona bakıyorum. Bu kadar nefes kesici biri olmasına rağmen nasıl sinir bozucu olunacağını gayet iyi biliyor. "Bilgin

olsun, son on yılda on dokuz deprem oldu Birleşik Krallık'ta," diye çıkışıyorum. "Bu da, beni tanımanın şu an da iyi bir şey olduğu anlamına geliyor."

"Öyle," diyor, bana sırtıtp yaptığı karalamaya geri dönerken.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve yüzümün yanmaya başladığını hissediyorum. Şimdi *bu* ne anlama geliyor? Beni tanımak iyi bir şey, ama on yılda sadece on dokuz deprem?

Çok iyi bir oran değil.

"Evet, hadi bakalım, benim küçük cırcır böceklerim," diye araya giriyor Wilbur. Kulağıma plastik bir şey sokuşturuyor; kablosunu yakamın altından geçiriyor ve başka bir parça plastiği de elbisemin arkasındaki bir cebe tikiştiriyor. "Bu hoş D'arcy ve Lizzy⁶⁰ gerginliğine hiç vaktimiz yok, şekerler. Sizi şu canlı yayına çıkaralım da üvey annen üç dakikada bir bana mesaj atmak zorunda kalmasın, Harriet. Bugün seni zamanında okula yetiştirmemiz konusunda son derece kaygılı."

Evet, anlamında başımı sallıyorum. Ben de kaygılıyım, doğrusu. Metafizik Şairler⁶¹ hakkında bilgi sahibi olmam gerektiği halde ben bu konuda bilgiye sahip değilim diye hayatımın ilerleyen zamanlarında bir şeyin ters gitmesini istemi-

60 ç.n. "Aşk ve Gurur" adlı romandaki, davranış ve karakter açısından olduğu kadar ait oldukları toplumsal sınıf açısından da birbirlerinden oldukça farklı olan iki karakterdir. Austen, Elizabeth ve Darcy arasında gelişecek olan tutkulu aşkı zıtlıklar ve çatışmalar üzerine inşa eder.

61 ç.n. Metafizik Şiir, İngiltere'de, özellikle 17. yüzyılda görülen bir şiir türüdür. Akla gelen ilk Metafizik Şiir temsilcisi John Donne'dir. Kelime olarak ise metafizik kelimesini Dr. Samuel Johnson benimsetmiştir. Metafizik imgeyi temelde uyumsuzlukların uyumu şekline tanımlamıştır.

yorum çünkü.

Başımı eğip baktığımda kulaklığımdaki küçük yeşil ışığının yanmakta olduğunu fark ediyorum. Nick'e bakıyorum. "Sende de var mı bundan?"

Nick de Wilbur da gülüyor. Sanırım bu *hayır* anlamına geliyor.

"Harriet Manners," diye soğuk bir ses duyuyorum kulağımda. "Ben Yuka Ito."

Nerede olduğunu kestirebilmek için etrafıma bakıyorum. "Nerede olduğumu kestirebilmek için etrafına bakıp durma," diye çıkışıyor. "Başka bir odada, bir tür tek yönlü bir camın arkasındayım."

"Beni görebiliyor musun?"

"Hayır. Sadece, böyle yapacağını biliyorum. Peki, hazır mısın?" Evet, anlamında başımı sallıyorum ve genzimden belli belirsiz, mırıldanır gibi bir ses çıkarıyorum. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak, Harriet."

"Hazırım," diyorum olabildiğince net bir şekilde. Nick tam arkamda duruyor. Esniyor ve gri kazağının koluyla yüzünü ovuşturuyor. Nasıl oluyor da Yuka Ito *Alis Harikalar Diyarında*'ki⁶² tırtıl gibi onun kulağına bağırıyormuş? "Evet. Hazırım, Yuka Ito."

62 Ç.n. "Alice in Wonderland" – Charles Lutwidge Dodgson tarafından 1865'te yazılan "Alis Harikalar Diyarında" ("Alice's Adventures in Wonderland") adlı çocuk romanından uyarlanan, senaryosunu Linda Woolverton'ın yazdığı ve yönetmenliğini Tim Burton'ın yaptığı film. Hikâyede bir sürü konuşan hayvan vardır. Bu hayvanlardan en önemlileri beyaz tavşan ve tırtıldır. Hikâyeye göre, Alice bilge tırtıla danışır, tırtıl ona eve nasıl dönebileceğini söyleyecektir.

“Güzel. Sadece sana söylemeni söylediğim şeyleri söylersen, her şey planlandığı gibi gider. Lütfen, Harriet, moda aşkına, sadece şunu aklından sakın çıkarma...”

“Evet?”

“Dans etme.”

71

Sunucuların bir oturma odasındaymış gibi göründükleri televizyon programlarında, sunucuların gerçek bir oturma odasında olduklarını düşünürdüm hep. Yani, -kameraların arkasında bir yerde- hoş bir tablo ve hatta bir şömine ile kameralar çalışmıyorken dikkatle incelenen kitaplarla dolu birkaç raf olduğunu düşünürdüm.

Ama durum hiç de öyle değilmiş. Sadece birkaç kanepenin olduğu bir sahne var ve odanın geri kalan kısmı sadece kablolar ve gergin görünümlü insanlarla dolu bomboş, geniş, karanlık bir alandan ibaret.

Doğrusu, kendimi bir parça aldatılmış hissetmemek elimde değil.

"Günaydın tatlım," diyor neşeli sarışın spiker, ben gerçek bir evde asla bulunamayacak kanepelerden birinin köşesine gergin bir şekilde ilişmişken. "Ben Jane. Bahse girerim ki bu senin için çok erken bir saattir, öyle değil mi?"

Evet, anlamında başımı sallıyorum. Gerçi, Jane'in tam olarak ne demek istediğinden pek emin değilim: Saat 7.30

ve ben normalde tam bu saatte duştan çıkması için babama bağıryor olurum.

"Ben de Patrick," diyor biraz daha yaşlıca bir adam, eli mi sıkmak için öne doğru uzanırken. Hemen ardından da Nick'e doğru uzanıyor onun elini sıkmak için. "Endişelenmeyin çocuklar. Bu aslında eğlenceli bir şey, tamam mı?"

"Doğrusu," diyor Nick her zamanki yavaş haliyle, "ne zaman daha fazla eğlendiğimi hatırlamıyorum bile."

Patrick coşkulu bir şekilde başını sallıyor evet anlamında. "En iyisi bu, değil mi?"

Kulaklığımdan, Yuka'nın boğazını temizlediğini duyuyorum. "Nick'e, zevzeklik etmeyi kesmezse, bir dahaki şovunu elbise giyerek yapacağını söyle."

Öne doğru eğilip mesajı iletiyorum.

"Süper," diyor Nick gülerek. "Elbisenin bu sefer kesinlikle payetli olması gerektiğini söyle ona."

Karanlık alana endişeyle bakmaya devam ediyorum, ama ne Nat'i, ne babamı, ne Annabel'i, hatta ne de Toby'yi görebiliyorum. Herkes nerede ki? Şu anda burada hiç kimse olmayacaksa, kendilerini o taksiye sıkıştırmalarının ne anlamı vardı ki? Ona ihtiyaç duyduğum bir anda beni takip etmek için orada değilse, bir takipçiye sahip olmanın anlamı ne ki?

Gözlerim kocaman açılmış bir halde Nick'e bakıyorum. "Unutma," diye fısıldıyor gayet alçak bir sesle. "Abartacak bir şey yok."

Bir nefes veriyorum ve paniğimin geçmeye başladığını hissediyorum tekrar, sadece altı dakika aslında. Sadece altı dakika boyunca Yuka ne söylememi isterse onu söyledikten sonra okula gidebilirim ve tekrar normal biri olabilirim. Sözleşmem bitmiş olacak ve ben bütün bunları geride bırakabileceğim.

"Yayına girmek üzereyiz," diye bağıyor kameramanlardan biri. "On, dokuz, sekiz..."

Tekrar karanlıkta çevreme bakıyorum. Neredeler?

"Yedi, altı, beş..."

Neredeler?

"Dört, üç, iki..."

Aniden beşi birden -hiç gürültü yapmadan- arka taraftan odaya doluyorlar. Sanki beni ayakta tutan ipler varmış da biri bu ipleri kesmiş gibi tüm vücudum gevşiyor. Nat, başparmaklarını havaya kaldırmış duruyor ve babam, dramatik bir şekilde Annabel'in leğen bölgesini işaret edip tuvaletteydik der gibi hareketler yapıyor ve omuzlarını silkiyor. Wilbur dans eder gibi küçük bir hareket yapıyor ve sonra eliyle yaptığı silahla bana ateş ediyor.

Toby orada öylece durmuş bana sırtıyor.

"Şimdi," diyor Jane ve ben -aynen bu şekilde- canlı yayına çıkıyorum.

72

Hafifçe yerimden sıçıyorum ve sonra - bunu örtbas etmek için - kanepenin yaylanmasını kontrol ediyormuşum gibi yapıyorum kurnazca.

"Programımızın bu bölümünü modaya ayırdık," diye devam ediyor Jane, sanki ulusal bir televizyon yayınında kanepenin üzerinde yaylanmakta olduğumu fark etmemiş gibi "ve ünlü modaevi Baylee'nin en yeni yüzü olan ve tüm dünyada gazetelerin baş sayfalarına çıkan on beş yaşındaki öğrenci Harriet Manners bizimle. Nasılsın, Harriet?"

"Teşekkür ederim, şahaneyim, Jane," diyor Yuka kulağıma.

"Teşekkür ederim, şahaneyim, Jane," diye tekrarlıyorum bir robot gibi.

"Seni burada görmek çok hoş ve Baylee'nin on yedi yaşındaki erkek yüzü Nick Hidaka da bizimle. Nasılsın, Nick?"

"Henüz ayılamadım ama teşekkürler Jane." Gamzelerini göstermek için ona sırtıyor. "Yine de elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Benimle *dalga mı geçiyorsunuz?* Üstüne üstlük, kendisine ne söyleyeceği söylenen kişi *ben oluyorum* ha?

Jane birkaç kez gözlerini kırptırıyor. "Muhteşem. Pekâlâ, Nick, bu kadar genç olmana rağmen ilk büyük kampanyanın bu olmadığı konusunda yanılmıyorum, değil mi? Armani'yle, Gucci'yle, Hilfiger'la çalıştın..."

"Görünüşe bakılırsa öyle."

"Veeee... Şimdi de Baylee'yle çalışıyorsun. Bu işin sana verilmesinin bazı tartışmalara yol açmış olduğunu hatırlıyorum. Moda dünyasından bazı kişilerin buna biraz *bozulduğunu* söyleyebiliriz, değil mi? Halan Yuka'yla çalışmak nasıl bir duygu? Bize biraz bundan bahseder misin? Bu sende biraz daha baskı mı yaratıyor, yoksa aileden biriyle çalışmak iyi mi?"

Nick gülüyor. "Şey, işleri berbat edersem, huzursuz bir Noel yemeği yiyeceğimizi garantilemiş oluruz diyelim."

Ne?

Tüm beynim uyuştı. Yuka, Nick'in *halası* mı yani? Nick, Yuka'nın *yeğeni* mi yani? *Akrabalar* öyle mi? *Aynı ailedenler?* Aynı kan dolanıyor... Neyse, kafanızda canlanmıştı resim işte.

Hiç kimse bunu bana söylemedi ha?

"...Senin de şimdiden bir parça gürültü patırtıya neden olduğunu söyleyebiliriz, öyle değil mi, Harriet?" Patrick biraz daha öne doğru eğiliyor ve ben birden, kendi kendime sessizce deliye dönerken, onun beni de konuşmaya dâhil etme-

ye çalıştığının farkına varıyorum.

"Dinle, Harriet," diye tıslıyor Yuka kulağıma. "Ya da en azından dinliyormuş *gibi yap*."

"Hı hı," diye mırıldanıyorum, olabildiğince çok insana gülümserken.

"On beş yaşındasın ve bir haftadan kısa bir süre önce bir okul gezisi sırasında keşfedilip birden ünlü oldun, öyle mi?" Jane notlarına bakıyor. "Duyduğuma göre, hemen efsanevi tasarımcı Yuka Ito'nun gözüne çarpmışsın. Şu işe bak. Bu o kadar da sık gerçekleşen bir şey değil, değil mi? Bir peri masalı değil mi sence de bu?"

Boş boş bakıyorum ona.

"Evet, Jane," diye fısıldıyor Yuka. "Bu, her kız için bir peri masalının gerçekleşmesidir."

"Evet, Jane," diyorum itaatkâr bir şekilde. "Bu, her kız için bir peri masalının gerçekleşmesidir."

"Şimdiden tüm moda dünyasının dikkatini üzerine çektin. Galiba, Yuka bir dahaki şovu için sana özel bir kıyafet bile hazırlıyormuş."

Bu benim için yeni bir haber. Gözlerimi dikip Jane'e bakıyorum.

"Evet," diyor Yuka ve ben de tekrarlıyorum. "Son derece şanslıyım."

"Gerçekten büyüleyici." Sanki oturduğum kanepeye doğru atlayıp kıskançlıktan yüzüme bir şamar indirmek is-

termiş gibi iki yana sallıyor başını Jane. "Böyle bir şeyi on beşinde kim istemez ki?" Neşeli bir şekilde gülüyor. "Kimi kandırıyorum. Her yaştan insan ister bunu. Burada, senin onun yeni ilham perisi olduğun yazıyor. Vay. Söylesene, Harriet, hep modellik yapmak mı istedin?"

"Çocukluğumdan beri," diyor kulağıma Yuka net bir şekilde. "Annemin kıyafetlerini giyip odamda aynanın karşısında dönüp dururdum. Moda beni hep büyülemiştir."

"Çocukluğumdan beri," diyorum görev duygusuyla. "Annemin kıyafetlerini... Giyip... o-o-o" Yutkunuyorum. Hayır, bu birazcık bile doğru değil. Bir kere, annem ölünce babam onun tüm kıyafetlerini bir hayır kurumuna verdi. Giyecek bir şey yoktu yani. İkinci olarak da, Annabel geldiğinde, muhtemelen giyebileceğim tek şey bir *takım* olurdu.

Gözümde bir anlığına, üstüne büyük gelen kendinden çizgili bir takım elbisenin içinde dönüp duran zayıf, turuncu saçlı bir kız canlanıyor. Bir de kravat takmış ve ayaklarında da çirkin ofis ayakkabıları var. İçimden gelen kıkırdama hissini bastırmak zorunda kalıyorum.

"Harriet," diye çıkışıyor Yuka. "Söyle şunu."

"...Odamda aynanın karşısında dönüp dururdum," diye devam ediyorum, yüz hatlarımı rahatlatmaya ve aynı zamanda da ağlamamaya çalışırken. "Moda beni hep büyülemiştir."

"Peki, okulla işi bir arada nasıl yürütüyorsun?" diye so-

ruyor Jane. "İkisini bir arada yürütmek zor olmalı?"

"Baylee her zaman okuluma öncelik tanıyor," diye Yuka'nın söylediklerini tekrarlıyorum: "En çok buna önem veriyorlar."

Rusya'ya gitmem için -bildiğiniz gibi- iki gün okula gitmememe neden oldukları an haricinde tabii.

Bir de bu sabah haricinde.

"Ya en sevdiğin dersler?" Patrick kameraya göz kırpmıyor. "Sanırım hangileri olduğunu tahmin edebiliriz!"

Matematik. Fizik. Kimya.

"Tekstil ve resim, elbette," diyorum itinayla, söylemem gereken şeyi bana söylesin diye saniyenin milyarda biri kadar süre Yuka'yı bekledikten sonra. "Modayla yaşayıp modayla nefes alıyorum."

"Ya okul arkadaşların? Bahse girerim ki bundan çok etkilenmişlerdir, değil mi? Son derece popüler bir kız olmalısın okulda şimdi."

Alexa'nın çatık kaşlı yüzünü ve şebek kız seslenişini düşünüyorum. Havaya kalkmış otuz eli düşünüyorum. "Hı hı," diyorum.

"Hı hı,demedim," diye homurdanıyor Yuka kulağıma.

"Modanın en büyük isimlerinden birinin yeni *ilham perisi* olarak," diyor Jane heyecanla, "moda dünyasını nasıl buldun? Hayal ettiğin gibi mi her şey?"

Yuka boğazını temizliyor ve ben hafifçe irkiliyorum. Bu

sesi direkt kulağınızın içinde duymak gerçekten çok rahatsız edici bir şey. "Modellik yapmak tam hayal ettiğim gibi bir şey."

"Modellik yapmak tam hayal ettiğim gibi bir şey..."

"...Ve modayı çok seviyorum, çünkü moda gerçekten bireysellik, yaratıcılık, kendine inanmak ve kendini ifade etmek demek benim için."

"Ve modayı çok seviyorum, çünkü moda gerçekten bireysellik, yaratıcılık... Kendine inanmak ve... Kendini ifa..."
Sesim çıkmaz oluyor.

Jane öne doğru eğiliyor. "Kendini ifa-?" diyor.

"Kendini ifade etmek," diyorum kısık bir sesle ve sonra tekrar susup ailemin oturmakta olduğu karanlık bölgeye bakıyorum gözlerimi dikip. Kameranın arkasında bir karmaşa yaşanıyor ve kulaklığımdan Yuka'nın paniklemeye başladığını işitebiliyorum.

Ne yapıyorum ben?

Ben ne *hâlt* ediyorum?

Burada oturmuş, beş milyon insanın önünde, kulağıma sokuşturulmuş bir *kulaklıkla kendini ifade etmekten* mi bahsediyorum? Birilerinin benim için seçtiği bir elbisenin içinde, başka birinin benim için karar verdiği bir saç kesimiyle, yüzümde başka birinin yapmış olduğu makyajla, başka birinin *kelimelerini* kullanarak *bireysellikten* mi dem vuruyorum?

Daha en baştan *kendime hiç inanmadığım* için bir model

olmuşken, *kendine inanmaktan mı bahsediyorum?*

Yine yalan söylüyorum. *Hiçbir şey öğrenmedim mi?*

Kulağımdan kulaklığı çıkarıp birden üzerine oturuyorum. Sanırım, popomun altından Yuka'nın tiz ve çirkin bağırma sesi geliyor.

"Doğru değil," diyorum derin bir nefes alırken. "Hiçbiri doğru değil."

Jane irkiliyor ve Patrick'in de ne olup bittiğini anlayabilmek için aceleyle promptırı okuduğunu görebiliyorum.

"Model olma hayali kurmadım," diyorum net bir şekilde, Nick'e bakmamak için direnirken. "Paleontolojist olmak istedim. Çocukken aynanın karşısında *hiç* dönüp durmadım; en sevdiğim dersler matematik ve fizik, okulda hiç kimse benden hoşlanmaz ve bunun da pek yardımcı olacağını sanmıyorum."

"Şey," diyor Jane gergin bir şekilde gülerek, "bu..."

"Ayrıca modayı da sevmiyorum," diyorum, çünkü şu anda konuşmama engel olamıyorum. Birden bu, hayatım boyunca söyleyecek olduğum en önemli şeymiş gibi geliyor: "Hiç. Asla sevmedim ve şimdi de sevmiyorum. Moda, sadece kıyafetlerden ibaret."

Tüm stüdyoda nefesler tutuluyor ve hatta üzerinde oturmakta olduğum kulaklık bile titreşmeyi kesiyor.

"Çok daha önemli şeyler var," diye devam ediyorum, karanlığa bakıp çok hızlı bir şekilde konuşurken. "Evet, ken-

dine inanmak, kendini ifade etmek ve bireysellik de gerçekten önemli, ama size giymenizi söyledikleri kıyafetleri giyiyor, söylemenizi söyledikleri şeyleri söylüyor ve size düşünmenizi söyledikleri biçimde düşünüyorsanız, bu durumda şey... Bunların hiçbirine sahip değilsinizdir zaten, değil mi?"

Patrick biraz ürkmüş gibi görünmeye başlıyor ve Jane'in yanaklarında da pembe lekeler oluşmaya başlıyor. "Sevmiyorsun yani?" diyor Jane ve alnının ortası kırışıyor. "Bunu mu söylüyorsun? Modellik yapmaktan hoşlanmıyorsun?"

Bunu biraz düşünüyorum. Rusya'ya gidişimi, karda zıplayıp duruşumu, podyumda yürüyüşümü ve kelebek kızları düşünüyorum. Modellik yapmanın ne kadar eğlenceli olduğunu ve bunu yaparken ne hissettiğimi düşünüyorum. Babamın heyecanını, Annabel'in gururunu ve Nat'in kendini düşünmemesini düşünüyorum. "Aslında, modellik yapmaktan çok hoşlanıyorum," diyorum şaşırtıcı bir şekilde. "Ama modellik yapmak için başka biri olmaktan hoşlanmıyorum. Modellik yapsam da *kendim* olarak kalmak istiyorum. Bu boş zamanlarımda bir takım elbise giymem, teslim tarihinden on gün önce Trigonometri ödevimi bitirmem ya da sırf canım öyle istiyor diye Rus Devrimi hakkında bir şeyler öğrenmem anlamına gelecekse, bunlar sorun olmamalı. Eğer sorun oluyorsa, o zaman belki de ben modellik yapmamalıyım."

"Ama modadan nefret ediyorsan..."

Hayır, anlamında başımı iki yana sallıyorum, çünkü bir-

den bunun da doğru olmadığını fark ettim. “Modadan nefret etmiyorum. Yani Jane, mağara adamlarının kendilerini birbirlerinden ve diğer kabilelerden ayırt etmek için farklı hayvan derileri ve kemikler kullandıklarına dair kanıt bulundu.”

“Bu...”

“Dolayısıyla, modanın *gerçekte olması gerektiği halinden* nefret etmiyorum. Eğer moda, tüm dünyaya kim olduğunuzu ve nereye ait olduğunuzu göstermenin yaratıcı bir yoluysa, bu iyi bir şeydir, değil mi? Ama ben Winnie the Pooh’lu bir kazak giymekten hoşlanan biriysen, Winnie the Pooh kazağını her giymek istediğimde buna izin verilmesi gerekir.” Duraksıyorum ve karanlığa, Toby’nin durmakta olduğu yere bakıyorum. “Ya da üzerinde elektronik batari olan bir tişört.” Babamla Annabel’e bakıyorum. “Ya da robotlu bir tişört veya kendinden çizgili bir takım.” En son da Wilbur’a bakıyorum. “Ya da hiçbir neden yokken pembe silindir bir şapka takmak da isteyebilirim.”

“Ama...”

“Ama bunları giymeme izin verildiğinde bile bunlar *sadece kıyafettir*. Bunlar sizi olmadığınız biri yapamaz. Sadece, kim olduğunuzu söylemenize yardımcı olabilir.”

Kes konuşmayı, Harriet. Konuşmayı hemen kes.

Zavallı sunucular araya girip tek bir kelime bile edemiyorlar. Sanırım şu an bir televizyon yayınında olduğum uçup

gitti aklımdan bir şekilde. Kafamda şimşek gibi birden çıkan bu düşünceyi canlı yayında, beş milyon kişinin önünde, yüksek sesle dile getiriyorum. Görüp görebileceğim en kalabalık seyirci topluluğu önünde "caka satıyorum." Annabel benzer durumları böyle tanımlar.

Neyse canım. En azından artık yalan söylemiyorum.

Patrick terliyormuş gibi görünüyor ve kameramanlardan biri parmağıyla toparla işareti yapıyor şu anda. Nick öne doğru eğiliyor. "Aslında, katılmadığımı söylemek zorundayım," diyor ve irkiliyorum. *Elbette katılmıyor.* O, Yuka'nın yeğeni.

Jane ona gülümsüyor. Sanırım Jane, patronlarının istemeyeceği kadar çok zevk alıyor bu röportajdan şu anda. "Katılmıyor musun?"

"Kesinlikle katılmıyorum. Ben, Piglet'in çok daha üstün olduğunu düşünüyorum. Harriet yanılıyor."

Şaşkınlıktan ağzım açık bir şekilde Nick'e bakıyorum. Neden *bahsediyor?*

"Piglet mi?" diye çıkışıyorum. "*Piglet? Piglet* önemi olan ne yaptı ki?"

"Tavşan'ın kapısında sıkışıp kaldığında Winnie'nin kurtarılmasına yardım etti, bir kere."

Nick'le ben birkaç saniye birbirimize bakıyoruz ve aramızda bir şey oluyor. Ama bunun ne olduğundan -bir kez daha- pek emin değilim.

"Evet," diyerek sessizliği bozuyor sonunda Jane. "İlginç

bir bakış oldu bu..." biraz düşünüyor, "...Şeye, değil mi? Bir ilham perisinin moda konusundaki fikirlerini kendi ağzından duyduk." Patrick'e bir göz atıyor ve parmağını kulağına götürüyor. *Jane'in* de mi kulaklığı var? Buralarla *buç kınse* kendi fikirlerini dile getirmiyor mu? "Maalesef, moda özel bölümümüze ayrılan sürenin sonuna geldik. Kısa bir aradan sonra yine birlikte olacağız ve evde beslediğiniz hayvanınızın fırçasındaki kıllardan nasıl gübre yapabileceğinizi konuşacağız." Jane kameraya gülümsüyor ve notlarını düzeltiyor.

"*Kestik*," diye bağılıyor kameraman. "Reklamlar akıyor."

İşim bitti. Sona erdi.

Aslında, canlı yayında söylediklerimi hesaba katınca, işimin bitmiş olduğu muhtemelen birden çok anlamda doğru.

Röportajınızı mahvettiğim için özür dilerim," diyorum kısık bir sesle, ama bunu belirli birine söylemiyorum.

Ya da, bilirsiniz işte. Herkese söylüyorum.

Kulaklığı popomun altından alıp kulaklığa "Özür dilerim Yuka," diye fısıldıyorum ve odanın ailemin hep birlikte beni beklemekte olduğu karanlık bölgesine doğru koşuyorum.

73

Aslına bakarsanız, loş ışıktaki bile nerede olduklarını görmek zor değil.

Odanın bu ucundan bile, babamın Avukatın Sinir Krizi dansını uyarlayıp zaferimizi kutlamak için dans etmekte, Toby'nin topukları üzerinde yaylanmakta, Wilbur'un kendi etrafında halkalar çizerek fırıl fırıl dönmekte ve Nat'in de bir kutunun üstüne çıkmış, el çırpmakta olduğunu seçebiliyorum. Annabel'in bile, sanki içinden gelen bir tempoya ayak uydurarak, başını salladığını seçebiliyorum.

"Oley!" diye bağılıyor Nat odanın diğer ucundan. "Oley oley!"

"Oley," diye ciddiyetle ona katılıyor Toby, "ve bir kez daha, Nat'in de dediği gibi: oley."

"Kızım!" diye bir çığlık atıyor babam, ben onlara yaklaşıırken. Havaya bir yumruk sallıyor, ensemdeki saçları karıştırıyor ve sonra bana sımsıkı sarılıyor. Bunları öyle çabucak, peş peşe yapıyor ki sanki tek bir hareket yapmış gibi görünüyor. "Feminist, çığır açan, herkesin canına okuyan kızım."

Annabel başıyla onaylıyor. "Harriet Quimby gurur duyardı," diyor öne doğru eğilip yüzüme dokunurken.

"Kaplumbağa Harriet da," diye ekliyor babam başını bir aşağı bir yukarı sallayarak. Annabel gözlerini deviriyor. "Ne var, Annabel? O da *gurur duyardı*."

"Beğendiğinize sevindim," diyorum memnuniyetle, yüzüm kızarıırken. "Gerçi bu, modellik kariyerime son noktayı koyacaktır sanırım."

"Of *kimin umurunda!* " diye bağıyor Wilbur hâlâ hal-kalar çizerek dönerken. "Cidden, *kim takar ki?*" Kolumu tutuyor sıkıca. "Bu kızı duydun mu?" diyor yanıımızdan geçmekte olan bir adama. Sanırım yanıımızdan geçen adam ışık denetçisi. "Ne dediğini işittin mi? *Ulusal televizyonda?*"

"Yok, dostum. Setin karanlığa gömülmemesini sağlamakla meşguldüm."

"Öyleyse, *muhteşem* bir iş çıkardın, sevgili arkadaşım," diyor Wilbur adamın sırtını sıvazlarken. "*En muhteşem* işi çıkardın. Set tamamen aydınlatılmıştı, değil mi? Olup biten her şey için!" Wilbur, odaya şöyle bir göz gezdiriyor ve sonra -birkaç derin nefes alıp- Nat'ın hâlâ üzerinde durmakta olduğu kutuya doğru yürüyüp onu teklifsizce çekip kutunun üzerinden indiriyor.

"Yaa," diye itiraz ediyor Nat.

"Söyleyeceklerim var," diyor Wilbur, kutunun üzerine çıkıp pembe şapkasını başından çıkarıp göğsüne bastırırken.

"Daha önce bir topluluk önünde hiç dile getirmemiş olduğum bir itirafım var, dinlemek isterseniz. Harriet'in söylediklerinden etkilendim ve şimdi size ne *olduğumu* söyleyeceğim."

Hepimiz olduğuz yerde duruyoruz ve gözlerimizi dikip ona bakıyoruz.

"Ya da," diyor Wilbur, gülerek, "*ne olmadığımı* demeliyim belki de."

"Çıkar ağzından baklayı, Wilbur," diye çıkışıyor Annabel kibarca. "Yine tuvalete gitmem gerekiyor."

Wilbur derin bir nefes daha alıyor ve tavana bakıyor. "Ben... *Eşcinsel değilim*," diye bağılıyor en yüksek sesiyle.

Uzun bir sessizlik oluyor.

"Biliyorum," diyor sonunda ve gözlerini kapatıyor. "Hepinizin ne düşündüğünü biliyorum. Ama bir yalanı yaşıyordum. Sadece moda dünyasına uygun olmak istedim. Genç kızlarla çalışmak, yaptığım işi yapmak için eşcinsel olmak *gerekir*, öyle değil mi? Yoksa kimse sizi ciddiye almaz. Ama ben eşcinsel değilim. Modadan hoşlanıyorum, ama *kadınları seviyorum*. Hafifçe sallanan karınları ve selülitleri olan iri, kıvrımlı hatlara sahip kadınları. Gerçek kadınları, sopa gibi olanlarını değil. Şu andaki kız arkadaşımın adı Mandy. Ve... Ve... Benim adım William. *İam'la bitiyor; bur'la değil*." Duruyor ve sesi biraz çatlıyor. "İşte. Söyledim."

Yine bir sessizlik oluyor. "Yani bu, artık gerçek kimliğini

saklamayacağın anlamına mı geliyor?" diyor babam sonunda.

"Evet." Wilbur çevresine bakınıyor. "Harriet'ın da dediği gibi, eğer bu bir modellik ajansında çalışmamam gerektiği anlamına geliyorsa, o zaman ben de orada çalışmamalıyım belki de."

"Of, bir sus, Allah aşkına," diyor arkamızdan keskin bir ses. "Moda dünyasındaki herkes senin eşcinsel olmadığını biliyor, William. Kimsenin umurunda değil. Sadece *senin* kendini daha rahat hissetmen için bilmiyormuşuz gibi davranıyoruz. Sen işinde iyisin, çünkü harika modeller buluyorsun ve onlarla iyi ilgileniyorsun. Bunun, hafta sonlarında kız arkadaşının yüzüne geçirerek alfabeyi sayıp saymamanla bir ilgisi yok."

"Bunu *becerebiliyor* musun gerçekten?" diye fısıldadığını duyabiliyorum babamın Wilbur'a. "Bunu yapmayı *gerçekten* öğrenmek istiyorum ben de."

Babam dışında hepimiz arkamıza, Yuka'nın karanlıkta ama yine bir spot lambasının altında durduğu yere, dönüyoruz. Üzerinde tamamen siyah dantel var ama bu sefer dudakları parlak kırmızı.

Yuka, spot lambasını yanında mı taşıyor, yoksa bir spot lambasına denk geldiğinde altında mı duruyor?

"Herkes biliyor, ha?" diyor Wilbur/iam rahatsız olmuş bir sesle.

"Herkes biliyor."

"Kimse buna aldırıyor, öyle mi?" diyor daha canlı bir şekilde.

"Bir nebze bile aldırıyorlar. Moda dünyasının özel hayatıyla ne kadar ilgilendiğini tek kelimeyle abartıyorsun." Sonra bana bakmak için dönüyor. "Sana gelince, Harriet Manners..."

"Bu sefer kovuldum, değil mi?" Başımı yere eğiyorum. "Özür dilerim, Yuka."

"İnsanların popolarının altında olmaktan hiç hoşlanmam," diyor buz gibi bir sesle. "Lütfen bunu tekrar yapma."

"Tamam," diye mırıldanıyorum, "ama..."

"Atrıca kovulmadın. Niye kovulasın ki? Tam da sana söylemeni söylediğim şeyleri söyledin, kendi kelimelerini kullanman dışında. Bunu yapabileceğini bilseydim, zaten sana bir kulaklık vermezdim."

Ağzım bir karış açık kalıyor. "Ama bu sadece bir reklam..."

"Hayır. Elbette değildi. Amaçsız reklam yapmam. Amaçsız bir reklam samimiyetsizlik kokar. Modanın herkesle aynı olmak olduğuna inansam, sence otuz yıldır her Allahın günü Bayan Havisham'ın⁶³ kopyasıymışım gibi giyinir miydim?"

Haklı: Gerçekten öyle giyiniyor.

63 Ç.n. "Büyük Umutlar"daki karakterlerden biridir. Evleneceği gün kilisede terk edilen Bayan Havisham (Miss Havisham), inziva hayatı yaşayan melankolik bir kadındır.

"Sanmam.

"Peki öyleyse. Bence bu konuşma gereğinden fazla uzun sürdü. Benimle bir sonraki sözleşmeni yarın sabah imzalayacaksın, Harriet."

"Sadece bir şartla," dediğimi duyuyorum.

Yuka irkiliyor. "Bana şart ileri sürülemez," diyor soğuk bir sesle.

"Bir daha asla okula gitmezlik etmeyeceğim," diyorum cesurca. "Asla. Beni istiyorsan, işleri akşam, sabah ve hafta sonları için ayarlaman gerekecek. Şey..." Kısa bir an düşünüyorum, "evlere gazete dağıtımı gibi." diye tamamlıyorum cümlemleri zayıf bir sesle.

"*Evlere gazete dağıtımı mı?*" Yuka gözlerini kısıyor. "Benim için çalışmayı *evlere gazete dağıtımı yapmakla* mı kıyasladın sen?"

Başımı sallıyorum. "Evet."

Yuka birkaç saniye gözlerini kapatıyor ve sonra tekrar açıyor. Ağzının kenarı seğiriyor. "Öyleyse anlaştık. Beni hep diken üstünde tut diye seni bir sezon daha çalıştırmak istiyorum. Bir sonraki hareketinin ne olacağı konusunda hiçbir fikrimin olmaması oldukça hoşuma gidiyor doğrusu. Bir sezon sonra da daha genç biriyle çalışmak için muhtemelen seni sepetlerim." Havaya bakıyor. "Nick?"

Nick, birden karanlığın içinden çıkıyor. Orada durduğunu görmemiştim. Midem düğümleniyor. "Efendim, Yuka Hala?"

diyor yüzünde küstah bir sırıtışla.

"Bana bir kez daha *böyle* dersin, alırsın P45'ini."

"Tamam, Yuka Hala."

Yuka iç geçiriyor. "Eve dönmek için taksi paranı kendin öde, Nicholas. Aynen baban gibi, yanında kalınamayacak kadar sinir bozucusun" ve birden arkasını dönüp ağır adımlarla yürüyerek odadan çıkıyor.

"Böyle bir adam kayırmacılık," diyor Nick üzgün bir şekilde, başını hayır der gibi iki yana sallayarak. "Gerçekten utanç verici bir durum bu."

Hafifçe kıkırdıyorum, kendimi altı yaşlarındaymışım gibi hissediyorum ve sonra Nick'i dünyada en sevdiğim insanlarla tanıştırmak için arkamı dönüyorum. Beni, bu gezegen üzerindeki herhangi birinin beni umursadığından daha çok umursamayan insanlarla tanıştırmak için.

Ama tanıştıramıyorum.

Çünkü hepsi gitmiş.

74

"Şey," diyorum utanmış olmamdan kaynaklanan bir sessizlikten sonra. Kapı hâlâ sallanmakta ve sanırım -iyice kulak kabartırsam- sevdiklerimin bana ihanet eden seslerini hâlâ uzaktan duyabiliyorum. "Bir dakika önce herkes buradaydı." Birkaç kez öksürüyorum.

"Ben hâlâ buradayım," diye belirtiyor Will (bundan sonra ona böyle diyeceğim: Sanırım daha az kafa karıştıncı bu), silindir şapkasını takarken sonra Nick'e bakıyor. "Ve kadere bak ki, fıstığım, Nick de burada. Yine. Ne *tesadüf*."

"Hımm." Yanaklarım pespembe ve utanmış bir halde Nick'e göz attığımda, şaşkınlıkla fark ediyorum ki *onun* yanakları da...

Hayır. Bu bir ışık oyunu olmalı. Burası çok karanlık.

"Şey," diyorum, şimdiye kadar gördüğüm en yapmacık biçimde gülerek. "Sanırım her ikimiz de aynı kişi için çalışıyoruz da ondan."

"Sence *bu* neden kaynaklanıyor?" Will duruşunu değiştiriyor ve Rodin'in *Düşünen Adam* heykelinde olduğu gibi,

elini çenesinin altına koyuyor. "Nick? Bir fikrin var mı?"

"Hiçbir fikrim yok. O da neydi?" Nick gaipten gelen bir sesi dinliyormuş gibi yapıyor. "Ha. Tamam. Elton John⁶⁴ kimliğini geri istiyor." William'a bakıp bir kaşını havaya kaldırıyor. "Hadi git artık."

"Öyleyse Elton'ın beklemesi gerekecek." Will, Nick'e sert bir bakış atıyor. "Eğer Harriet öğrenmeyecekse, o kadar Jane Austen zimbirtısı yapmaktaki amacın neydi, Keçi?"

Yüzümün kızarıklığı vücudumu o kadar hızlı terk ediyor ki başım da uçup gidebilirmiş gibi hissediyorum. "N-ne?" diye kekeleyebiliyorum sonunda. "Jane Austen zimbirtısı da ne demek?"

"Yok bir şey." Nick, Will'e ters ters bakıyor. "Ne çektin yine sen?"

"Harriet, benim Küçük Pandacığım," diyor Will, gözlerini devirip Nick'e dil çıkarırken. "Seni *ben* keşfetmedim, tatlım, Nick keşfetti. Yuka, koleksiyonun bayan yüzünü bulma işini ona verdi ve sonra da sen o şapka tezgâhının üzerine düşüp onun dikkatini çektin... E gerisini biliyorsun zaten."

"Bu," diye devam ediyor Will, "Nick'in yarattığı bir masal aslında. Gerçek bir masal ama. Benim dikkatimi sana *Nick* çekti; senin fotoğraflarını *hemen* Yuka'ya veren *Nick*'ti ve Rusya'daki kampanya için mükemmel olacağını söyleyen de

64 Ç.n. Gerçek adı Reginald Kenneth Dwight olan Sir Elton Hercules John; İngiliz pop/rock şarkıcısı, beste yazarı ve piyanisttir. Eşcinsel olduğunu kendisi açıklayan Elton John, sanatçılığıyla olduğu kadar eşcinselliğiyle de anılır.

Nick'ti. Tabii, -aynen gerçekleştiği gibi- *kendisiyle birlikte*."

Gerçekten nefes alamıyorum artık. Bunu *Nick* mi yaptı? Burada olmamın sebebi *Nick* mi?

Her üç dakikada bir ortaya çıkmasının nedeni *bu* mu? Bir şeylerin döndüğünü *biliyordum*. *Sihir* bile bu kadar sık gerçekleşmez.

"Ama masa..." diyorum aklım karışmış bir halde. "Kaldırım..."

"Masa bir tesadüftü," diye iç çekiyor *Nick*, gözle görülür bir şekilde pes ederek. "Tutup masanın altına girdin birden. O zaman henüz seninle tanışmayacaktım. Öyle birden masanın altına dalacağını nereden bilebilirdim ki? Normal insanlar böyle yapmaz ve *model* olmak isteyenlerse kesinlikle böyle yapmaz." Gülüyor. "Kaldırıma gelince... Seni almak için dışarı çıktım. Çılgına döneceğini biliyordum."

"Ama..." Başım hâlâ bir uçan balon gibi. "*Neden?*"

Nick afallamış görünüyor. "Çünkü hep çılgına dönüyorsun."

Hayır, anlamında başımı iki yana sallıyorum. Sanki *bunu* bilmiyorum. Sesimi kaybetmişim gibi geliyor. "Yani çılgına dönmeme neden aldırıyorsun?"

Uzun bir sessizlik oluyor.

"Şey," diyiveriyor *Will* birden: "Ben bir neden sıkabilirim, isterseniz."

"Cidden," diye çıkışıyor *Nick*, parmaklarını bir silah gibi

tutarak. "sıkacağım ben şimdi bir tane ve emin ol ki *isabet edecek.*"

Will birkaç saniye Nick'e bakıyor ve sonra yana dönüp başını yukarı doğru kaldırıyor. "Elton?" Geri geri giderek odadan çıkmaya başlıyor. "Sen misin?" Birkaç adım daha atıyor. "Beni çağırdığına eminim," diyor göz kırparken ve kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Kapının ardından gelen fısıldaşmaları -sadece bu anın hatırına- duymuyormuşum gibi yapacağım.

"Senden hoşlanıyorum," diyor ve omuz silkiyor Nick sonunda. Hâlâ yavaşça konuşuyor, ama o miskinlik -her zaman olan miskinliği- yok olmuş gibi görünüyor.

Wilbur, Rusya'da haklıydı, ama aynı zamanda yanılıyor-
du da. Işıldayan sadece yüzüm değil. İçinde bir ampul varmış gibi tüm bedenim ışıldıyor gibime geliyor.

Benden hoşlanıyor mu?

Aslan Çocuk benden hoşlanıyor mu?

"Ama... *Niçin?*" diye kekeleyebiliyorum sonunda.

Nick tekrar omuz silkiyor. "Farklısın."

Ona kaş çatıyorum. "İyi olarak mı, kötü olarak mı farklıyım?"

Nick sırtıyor. "İyi olarak," diyor. "Hem de kötü olarak. Ama kötü olan kısmı bile bir şekilde farklı ve beni sürekli güldürüyor."

Bu söylediğini düşünüyorum. "Bu hiç mantıklı değil," di-

yorum ona, kollarımı göğsümde kavuştururken. "Tam bir tezat bu her neyse, dünyada 6.969.235.156 insan var. Henüz bu kadar çok insanla tanışmadığında çok açık."

"Yeteri sayıda insanla tanıştım," diyor gözleri ışıldayarak bana bakarken ve öne doğru bir adım atıyor. Şu anda onun yanakları da pembe. Erkeklerin yüzünün pembeleşebileceğini bilmiyordum.

Bir insanın kalbi, istirahat halindeyken, dakikada 60 ilâ 90 kere atar. Bir kirpinin kalbi, sabit duruyorken, dakikada 290 kere kadar atar. Doğrusu, bir kirpiye dönüşüyor olabilirim.

Aman Tanrım. Beni öpecek mi? İlk öpüşmem olacak bu. *Her şeyimin... İlki.*

Saatlerdir dişlerimi fırçalamadım.

"Daha fazla insanla tanışmak istemediğine emin misin?" diye söze başlıyorum ve arkamdaki kapının açıldığını duyuyorum.

"Harriet? Ben Toby." Arkamı dönüyorum ve Toby'nin kabarık saçlarını seçebiliyorum sadece. "Bu gelişmenin beni rahatsız etmediğini söylemek istedim sana sadece. İngiltere'deki evliliklerin %53'ü boşanmayla sonuçlanıyormuş. Yani, dolayısıyla, istatistikler benden yana aslında."

"Kapa çeneni, Toby," diyor Nat ve bir elin Toby'yi sarıp kapının ardına geri çektiğini görüyorum. Sonra el tekrar görünüyor ve başparmağını kaldırarak bana bir tamam işareti

yapıp yeniden gözden kayboluyor.

Nick'e bakıyorum ve boğazımı temizliyorum. Artık bir kirpi değilim. Bir tavşanım: Kalbim dakikada 325 kere atıyor.

Nick bana doğru bir adım daha atıyor.

Şimdi de bir fareyim. Kalbim dakikada 500 kere atıyor.

Bir adım daha.

Bir sinek kuşuyum. Dakikada 1,260 atış.

Nick öne doğru eğilirken, o kısacık anda, tek idrak edebildiğim şey şu, *hiç kimse gerçekten dönüşüme uğramaz*. Külkedisi her zaman külkedisiydi. Üzerinde daha hoş bir kıyafet vardı yalnızca. Çirkin Ördek Yavrusu hep bir kuğuydu, sadece daha küçüktü. Üstelik bahse girerim ki bir iribaşla bir tırtıl, bir kurbağa ve bir kelebek olduklarında bile hâlâ aynı şeyi hissederler.

Aynen şu andaki benim, Nick'in beni öpmesinden önceki o kısacık zaman dilimindeki ben olduğu gibi.

Zihnimdeki diğer tüm düşünceler yok oluyor ve ben şunun farkına varıyorum: Dönüşmeme gerek yoktu zaten.

Adım Harriet Manners ve ben bir geek'im.

Belki de bu, o kadar da kötü bir şey değil zaten.

GEEK KIZ SERİSİ'NİN
DEVAM KİTAPLARI ÇOK YAKINDA
TÜM KİTAPÇILARDA!

MODEL MISFIT

HOLLY SMALE

Benim adım Harriet Manners ve ben hâlâ bir geek'im.

Bir insanın günde 70.000 şey düşündüğünü, ortalama bir insanın yılda toplam olarak bir ton yemek yiyebildiğini biliyorum ama inanın bana, hamile üvey annem bu rekoru egale etmek için elinden geleni yapıyor. Bilmediğim şey ise bebek dünyaya geldiğinde evde beni nereye yerleştirecekleri.

Yaz planlarım da mahvolduğuna göre Japonya'dan gelen modellik teklifi o kadar da kötü bir fikir olmayabilir.

O halde geriye Tokyo'nun çılgın hayat şartlarına ve her daim rekabetçi model arkadaşlarıma ayak uydurmak kalıyor. Bir de yanımdan ayrılmayan büyükannem var tabii.

O kadar zor olmasa gerek, değil mi?

Geek out!

★ GEEK ★ GIRL ★

$y = \frac{1}{1+x}$
\$

PICTURE
PERFECT

HOLLY
BAILE

PICTURE PERFECT

HOLLY SMALE

Benim adım Harriet Manners ve her zaman geek olacağım.

New York'un, Amerika'nın en kalabalık şehri olduğunu, şehrin sloganının 'Her Zaman Daha Yukarı' olduğunu biliyorum ama ne yazık ki New York'da modellik yapmanın nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ailemin bu kocaman şehrin hayat tarzına nasıl uyum sağlayacağını da bilemiyorum. Ama en kötüsü de, erkek arkadaşımdan beklediğim romantik jestlerin başka birinden gelmesi konusu kafamı fena halde karıştırıyor.

Bu sefer gerçekten ayvayı yemiş olabilirim.